Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

The Heroine's Journey

Maureen Murdock

Woman's Quest for Wholeness

“Kitap mitlerden ve Jung psikolojisinden alınan örneklerle zengin olmasına rağmen, okunması şaşırtıcı derecede kolaydır. Yolculuk, kişinin gerçek kimliğini ve gücünü öğrenmeden önce ciddi, çoğu zaman korkutucu, gezinmeyi gerektirir. Murdock'un anlattığı yolculukta olduğu gibi ucuz ve kolay dersler yok. Pek çok zengin, ödüllendirici ders var, ancak bunlar yalnızca dürüstlük, cesaret ve kişinin toplayabildiği tüm kaynaklarla zorluklara göğüs germe isteğiyle kazanılır.

—*Yaratılış*

"Murdock'un kişisel yolculuğu kesinlikle pek çok kadına hitap edecek, ancak umarım bu yeni uyanmış kadın seslerini ve kendi ruhlarındaki kadınsı sesleri duymaya istekli erkeklere de hitap edecektir."

—*Utne Okuyucu*

“Kişisel deneyimi ve özenli bilgiyi birleştiren Maureen Murdock'un *Kahramanın Yolculuğu*kadın yolculuğunun özünü bizimle paylaşıyor. Güzel, sıcak ve anlayışlı bir kitap.”

— Carol Pearson, yazarı*İçimizdeki Kahraman: Yaşadığımız Altı Arketip İle*

“*Kahramanın Yolculuğu*kadınsı iyileşme sürecinin bir haritasını sunuyor. Murdock, bir anne, sanatçı ve terapist olarak deneyimlerinden ve tanrıçanın yolundaki kadın topluluğunun kolektif bilgeliğinden ilham alan açık ve şefkatli bir sesle yazıyor. Bu kitap, ruhsal olarak canlı bir kadınsı benliğin özlemini çeken, dünyayla aktif olarak meşgul olan ve erkeklik ilkesini kendisinin bir aynası olarak benimseyen her kadına hitap ediyor. *Kahramanın Yolculuğu*okuyucuya, hayat hikayesinin iplerini kendisi, diğer kadınlar ve Gezegenin Kendisi Gaia için bir güçlenme örtüsüne dönüştürmede rehberlik ediyor.

— Patrice Wynne, yazarı*Kadın Ruhu Kaynak Kitabı*ve Gaia Kitabevi ve Katalog Şirketi'nin kurucu ortağı

“Maureen Murdock'un kadın kahramanın yolculuğu hakkındaki önemli kitabı, çağdaş Batı dünyası için büyük değer taşıyan zengin bir içgörü içeriyor.

kadınlar. Kadın ruhunun zengin bir bölgesini araştırıyor ve yalnızca kişisel dönüşümle değil aynı zamanda kültürel dönüşümle de ilgili olan kadın gelişimine dair bir anlayış açıyor."

— Joan Halifax, Ojai Vakfı Başkanı

“Kadınların hayatlarındaki değişen manzaralar için harika bir yol haritası. Güven verici, kişisel hikayeler açısından zengin ve bizi güvenli bir şekilde Tanrıça'ya götürüyor."

— Z. Budapeşte, yazarı *Kadınların Gizemlerinin Kutsal Kitabı* Ve *Zamanın Büyükannesi*

KİTAP HAKKINDA

Bu kitap, çağdaş kadının eril değerlere göre tanımlandığı bir toplumda bütünlük arayışını anlatıyor. Kültürel mitler ve peri masallarından, eski sembollerden ve tanrıçalardan ve çağdaş kadınların rüyalarından yararlanan Murdock, günümüz Batı kültüründe kadınsı değerlere duyulan ihtiyacı ve bunların gerçekliğini gösteriyor.

MAUREEN MURDOCK, Kaliforniya, Venedik'te özel muayenehanede çalışan lisanslı bir aile terapistidir ve UCLA Uzatma Yazarlık Programı'nda ders vermektedir. Aynı zamanda uluslararası yayınlanmış kitabın yazarıdır. *İçe Doğru Dönen* Ve *Babaların Kızları*.

Kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve özel tekliflerden yararlanmak için kaydolun
Shambhala Yayınları.

Veya kaydolmak için bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin.shambhala.com/eshambhala.

KAHRAMANIN YOLCULUĞU

Maureen Murdock

Şambala
Boston ve Londra
2013

Shambhala Yayınları, Inc.
Bahçıvanlık Salonu
300 Massachusetts Bulvarı
Boston, Massachusetts 02115
www.shambhala.com

© 1990 Maureen Murdock'a aittir.

Kapak resmi:*Duvardaki Konuşma*(1950) Wolfgang Hutter tarafından. izniyle çoğaltılmıştır
sanatçı.

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü elektronik ortamda hiçbir biçimde veya yöntemle çoğaltılamaz.
fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim dahil olmak üzere mekanik veya mekanik
yayıncının yazılı izni olmadan sistem.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerini Kataloglama

Murdock, Maureen.
Kahramanın yolculuğu/Maureen Murdock - 1. baskı.
P. santimetre.
eISBN 978-0-8348-2834-6 ISBN
978-0-87773-485-7 (alk. kağıt)
1. Kadınlar—Psikoloji. 2. Kadınlık (Psikoloji). 3. Cinsiyet rolü. I. Başlık.
HQ1206.M85 1990 89-43513
305.42—dc20 CIP

Anneme ve kızıma

İçindekiler

e-Kitap Sürümü Önsözü

Teşekkür

giriiş

1. KADINLIKTAN AYRILIK

Kadınlığın Reddi
Yolculuk Başlıyor: Anneden Ayrılık Korkunç
Anne ve Anneyi Terk Eden Olumsuz Dişil

Annenin Reddettiği Kadın
Bedeninin İyi Anne Reddinden
Ayrılmak

2. ERKEKLE Özdeşleşme

Müttefik Olarak Babanın
Kızları Baba
Babasının Kızı: Dişilliğin Emilimi Baba
Görev: Müttefikleri Toplama
Mükemmelliğe Olumlu Eril Müttefik
Bağımlılığının Eksikliği
Babanın Ataerkiyi Dikkate Almasıyla
Oyunun Kurallarını Öğrenmek

3. DENEMELER YOLU

Ogreler ve Ejderhalarla
Yüzleşmek Bağımlılık Efsanesi

İki Başlı Ejderha
Ogre Zalimini Öldüren
Kadınların Aşağılık Efsanesi
Romantik Aşk Efsanesi
Psyche ve Eros

4. BAŞARININ YANLIŞ NİMETİ

Süper Kadının Kadınsı Gizeme
Tepkisi The Great Pretender

Hiçbir Zaman Yeterli Olmama Efsanesi

5. GÜÇLÜ KADINLAR HAYIR DİYEBİLİR

İhanet Duygusu
Manevi Kuraklık
Babanın İhaneti: Iphigenia
Tanrının İhaneti
Ataerkilliğin Manevi Kızları Kadınlar
Hayır Dediğinde Ne Olur? Hayır
Demek: Kral Ölmeli

6. TANRICAYA ERİŞİM VE İNİŞ

Kadının İnisiyasyonu
Kendimin Kayıp Parçalarını
Arıyorum Anne/Kız Gizemleri
Tahıl Tanrıçası
İnanna'nın İnişi Karanlık
Anneyle Karşılaşma Bilinçli
Acı ve Geri Dönüş

7. KADINLIKLA YENİDEN BAĞLANTI KURMAK İÇİN ACİL ÖZLEM

Solucan Bebek
Beden/Ruh Ayrımı
Kadın Cinselliği
Kadın Bedeni Hakkında Aile Mesajları Bu
Benim Bedenim

Kalbimde Bir Kapak
Dişi Büyükanne Örümcekten Ayrılığın
Acısını Çekmek
Koruyucu Olarak Dişil
Yaratıcı Olarak Dişil: Kabı Arıtan Oshun ve Değişen
Kadın

8. ANNE/KIZ AYRILMASINI İYİLEŞTİRMEK

Annesiz Kızları
Kader Olarak Anne
Kişisel Annenin İlahi
Sıradanlığının Arayışı
Doğada ve Toplumda Şifa Rehber
Olarak Büyükanne
Efsane Yaratan Olarak Kadın
Tanrıça Karanlık Rüya Kadını
İmgelerinin Kökeni
Kadının Sözleri
Karanlığı Geri Almak: Deli Kadını Geri Kazanmak
Kadınlığın Gücünü Geri Kazanmak

9. İÇİNİZDEKİ KALPLİ ADAMI BULMAK

Yaralı Eril'i İyileştirmek İlgisiz
Eril
Machisma'yı serbest bırakmak
Kutsal Evlilik
Bilgelik Kadını ve Dişil Kalbi İyileştirme
Güçlerine Sahip Bir Erkek: Hildegard
Kutsal Birliğin Rüyasını Görüyor

10. İKİLİĞİN ÖTESİNDE

Dişil ve Eril Arasındaki Ayrımı İyileştirmek
Dairesel Bir Perspektif
İlahi Kelt Hıristiyanlığının
İkili Doğası
Bir Yaşam Modeli Olarak Çember

Çözüm

Notlar

Kaynakça

Kredi

Dizin

E-posta kaydol

e-Kitap Sürümünün Önsözü

yazdığımda *Kahramanın Yolculuğu* neredeyse yirmi beş yıl önce, 1990'da, geleceğin, kadınların bireyselleşme ve denge yolculuklarında "denemeler yolu" boyunca uğraştıkları bazı zorlukları ortadan kaldıracağını düşünmüştüm. Kadınlar, o zamanlar "kadınların aşağılığı efsanesi" veya "eksik düşünme efsanesi" dediğim şeyin kurbanlarıydı. Yirmi yıl sonra hâlâ bu toplumsal cinsiyet stereotipiyle karşı karşıya kalacağımızı hiç düşünmezdim. Hala kafamızı cam tavana vuruyoruz.

Dünyayı erkeksi bir bakış açısıyla görmeye devam eden, erkek merkezli bir toplumda yaşıyoruz. Kadınların akademi, iş dünyası ve mesleklerdeki ilerlemelerine rağmen, kadınların ekonomik, politik ve mesleki anlamda üst düzey liderlik rollerine ilerlemesini engelleyen stereotipler varlığını sürdürüyor. Psikologların stereotiplerle ilgili araştırmaları, insan davranışları söz konusu olduğunda hâlâ çifte standartların var olduğunu gösteriyor. Aktif, bağımsız, nesnel ve mantıklı olmak gibi davranışlar erkeklerle eşitlenirken, daha bağımlı, öznel, duygusal ve mantıksız davranışlar kadınları karakterize eder.

Kadınlar ABD nüfusunun yüzde 51'ini oluşturuyor ancak her zamankinden daha iyi eğitimli, katılımcı, bilgili ve ilgili olmamıza rağmen Kongre'mizin hâlâ yalnızca yüzde 18,3'ü var. Yönetim, profesyonel ve ilgili mesleklerin yüzde 50'sinden fazlasını kadınlar oluşturmasına rağmen, Fortune 500 şirket yöneticilerinin yalnızca yüzde 14,3'ü ve Fortune 500 yönetim kurulu üyelerinin yalnızca yüzde 16,6'sı kadındır. Üç bine yakın halka açık şirketin yönetim kurullarında görev alan kişilerin yüzde 88'i erkek, yüzde 12'si ise kadın.

Teknoloji alanı en kötü suçlulardan biridir. İktidar pozisyonlarında kadınların bulunmaması, sektörün uzun süredir yansıtmaya çalıştığı ilerici imajı baltalıyor. Liderlik rollerindeki istisnalar Facebook'tan Sheryl Sandberg ve Yahoo'dan Marissa Mayer'dir, ancak

Sosyal ağ sitelerinin tüketicilerinin çoğunun kadın olmasına rağmen teknoloji endüstrisi büyük ölçüde bir erkek kulübüdür. Sandberg, yakın zamanda teknoloji uzmanlarının sektördeki kadın azlığından bahsettiği bir toplantıda, bir adamın daha fazla genç kadını işe almak istediğini ancak hepsinin Sandberg kadar yetkin olmadığını kamuoyuna açıkladığını bildirdi. Bir diğeri kendisinin de daha fazla genç kadını işe alacağını söyledi ancak karısı onun onlarla yatmasından korkuyor. Ve muhtemelen yapacağını da itiraf etti.

Kadınların bilgisayar işlerindeki payı 1970'lerden bu yana yüzde 27'ye düştü ve bilgisayar bilimi okuyan kadınların sayısı da azalıyor. Pek çok teknoloji şirketindeki mühendislerin yalnızca küçük bir kısmı (yüzde 2 ila 4) kadındır. Bu düşüş, kadınların yaşam, fizik bilimleri ve matematik gibi diğer alanlarda elde ettiği kazanımlarla tezat oluşturuyor; bu alanlarda toplam sayı olarak erkeklerle eşitliğe yaklaşıyorlar ancak liderlik rollerinde hâlâ geride kalıyorlar. Hukuk alanında hukuk partnerlerinin yalnızca yüzde 20'si kadındır.

Medyada kadınların sesinin eksikliğini de görüyoruz. Ekonomik çöküş ve bunun sonucunda ortaya çıkan işsizlik gibi Amerikalıların karşı karşıya olduğu her sorunun, kadınların yaşamları, aileleri ve kadınların oynadığı çeşitli ekonomik ve politik roller üzerinde muazzam etkileri vardır; ancak yine de kadınların bu konularla ilgili görüşleri basında yeterince temsil edilmemektedir. , köşe yazıları sayfasında çok daha az.

Ancak kadınlar öne çıktığında neler yapılabileceğini göstererek Washington'da büyük bir fark yaratıyorlar. Federal hükümetin yakın zamanda kapatılması büyük ölçüde kadın senatörlerin birlikte çalışmasıyla çözüldü. Maine'li Cumhuriyetçi Senatör Susan Collins Senato kürsüsüne çıktı ve Demokrat meslektaşlarını suçlamak yerine krizi sona erdirmeye yönelik bir plan önerdi. “Demokrat ve Cumhuriyetçi meslektaşlarımdan bir araya gelmelerini rica ediyorum. Yapabiliriz. Sorumlu bir şekilde ve iyi niyetle yasa yapabiliriz.” Bu çağrı Maryland Demokratı Barbara Mikulski ve Alaska Cumhuriyetçisi Lisa Murkowski tarafından desteklendi.

Ortaya çıkan nihai karar, temelde Senatör Collins'in ilk önerdiği karardı ve Senato liderleri Harry Reid ile Mitch McConnell arasında ciddi görüşmelere yol açtı. Kadınlar Kongre'ye işlerin nasıl yapılacağını gösterdiler; arkadaş oldukları için, birlikte sosyalleştikleri için ve birbirlerine saygıdan dolayı ortak zemin aradıkları için birlikte çalışırlar.

Arizona Cumhuriyetçisi Senatör John McCain şu yorumu yaptı: “Bu kadınların öne çıkmasından büyük gurur duyuyorum. Elli kişi olsaydı neler yapabileceklerini bir düşünün.” Evet, elliden fazla kadın senatörün olduğunu hayal edin: Kadınların aşağılık olduğu efsanesi geçmişte kaldı.

Şans eseri bazı kadınlar, erkeksi olarak tanımlanan para, güç ve tükenmişlik modelinin ötesinde yeni bir başarı ölçüsüne bakıyor. Haziran 2013'te, *Huffington Postası* bu konuları tartışmak için “Üçüncü Ölçü: Para ve Gücün Ötesinde Başarıyı Yeniden Tanımlamak” adlı bir kadın konferansına ev sahipliği yaptı. Konferansın odak noktasının heyecan verici yanı, başarının refahı, dengeyi, bilgeliği, merakı, şefkati ve bağışlamayı içerecek şekilde yeniden tanımlanmasıydı. Bunların hepsi 1990'da yazdığım niteliklerdir; kadın kahramanın yolculuğunun sonraki aşamalarını, bir kadının özgün kadınsı karakteriyle yeniden bağlantı kurduğu ve erkeksi ve kadınsı doğası arasında bir denge bulduğunu tanımlıyordum.

Kadın kahramanın yolculuğunun son aşaması, eril ve dişilin kutsal evliliğidir. *hieros gamos*. Bir kadın kendi gerçek doğasını hatırlar ve doğasının her iki yönünü de bütünleştirerek kendisini olduğu gibi kabul eder. Bu bir tanınma anıdır, her zaman bildiği şeyin bir nevi hatırlanmasıdır. Mevcut sorunlar çözülmedi, çatışmalar devam ediyor ama çektiği acılar, kaçmadığı sürece yeni bir hayata yol açacak.

Maureen Murdock, Ph.D.
Kasım 2013

Teşekkür

*Kahramanın Yolculuğu*birlikte seyahat ettiğim birçok kadının eseridir. Özellikle son on iki yıldır kadın gruplarımda yer alan kadınlara şükranlarımı sunmak isterim. Yolculuğun tüm aşamalarını birlikte geçtik, müttefikler, devler, kaçakçılar, şifacılar olarak görev yaptık ve sonunda kocakarılardan oluşan bir konsey haline geldik.

Kadın ve erkek arayışı arasındaki ince farkları, kadın kahramanın yolculuğuna dair atölye çalışmalarım ve derslerimdeki katılımcılardan öğrendim. Özellikle kadınsı yaralarını iyileştirme arayışında olan kadın ve erkeklere teşekkürlerimi sunuyorum. Vizyon arayışında liderlik ettiğim kadınların, terapi gören kadınların, kadın arkadaşlarımın ve ailemdeki kadınların yolculuklarını paylaşma fırsatı bulduğum için minnettarım. Bu kitapta rüyalarını ve hikayelerini yeniden anlatmama cömertçe izin veren kadınlara özellikle minnettarım.

Özellikle bir kadın, eski kahramanlık modeline olan güvenimi bırakmamda ve kendi anne/kız ayrılığımı iyileştirmemde bana yardımcı oldu: Gilda Frantz'a, orada olduğu ve yaşam sürecimi cesaretlendirdiği için en derin teşekkürlerimi sunuyorum. yaratıcı yolculuk.

Bu kitabın hazırlanması sırasında röportaj yaptığım kişilere, başlangıçta orada olan Joseph Campbell'a ve çalışmaları kadınsı olanın gücünü ve güzelliğini geri kazanmaya olan bağlılıklarını derinden ifade eden kadın sanatçılara ve şairlere teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca kahramanın yolculuğunun diyagramını ilk kez paylaştığım İmkansız Kadınlar grubuna da teşekkür ederim.

Bu taslağın hazırlanmasında bana birçok kişi yardımcı oldu: araştırma, dipnotlar, düzeltmeler ve genel nezaket konularında asistanım olarak görev yapan kızım Heather; İzinlerin izini süren Jeffrey Herring; ve yolculuğumu her zaman teşvik eden ve yolculuğumun adil tanığı olarak orada bulunan kocam Lucien Wulsin, Yürekli Adamım

inişler. Los Angeles'taki Jung Kütüphanesi personeli cömertçe zaman ayırıp yardım ettiler ve Martha Walford antik tanrıça eserlerinden oluşan slaytlarını paylaşırken, Sandra Stafford da çizimleri çizdi.

Bu kitabın son hazırlığı sırasında birçok kahkahayı paylaştığım Shambhala Yayınları'ndan editörüm Emily Hilburn Sell'e özellikle minnettarım. Onun mizah anlayışını, gerçekçi bilgeliğini ve bu projeyle ilgili başlangıçtaki coşkusunu takdir ettim. Bu kahramanın arayışının çözülmesi sırasında Yüce Anne'den sürekli olarak aldığım manevi yardıma teşekkür etmek isterim. Onun görüntüsü bilgisayarımda birçok kılığa bürünmüş olarak duruyor: Ayı Ana'ya, Kwan Yin'e, Mari-Afrodit'e, Nut'a ve Mahuea'ya teşekkürlerimi sunuyorum. Son olarak, kadın neslimin kadınlarına Kelt güçleri, şarkıları, hikaye anlatımları ve görünmeyen alemlere olan bağlılıkları için teşekkür ederim.

giriiş

Bugünlerde Persephone gibi kadınsı doğalarının cehenneme gittiğinden şüphelenen kadınlar ve erkekler tarafından hissedilen bir boşluk var. Nerede böyle bir boşluk, böyle bir boşluk, böyle bir yara varsa, şifayı yaranın kendi kanında aramak gerekir. "Hiçbir çözümün kendi kanından başka bir şey yapılmaması gerektiği" eski simya gerçeklerinden bir diğeridir. Dolayısıyla dişinin boşluğu erkekle birleşerek iyileştirilemez; bunun yerine içsel bir birleşmeyle, kendi parçalarının bütünleşmesiyle, anne-kız bedeninin hatırlanması veya yeniden bir araya getirilmesiyle iyileştirilebilir.

Ne de Hall,*Ay ve Bakire*

Özellikle otuz ila elli yaşları arasındaki kadınlarla terapist olarak çalışırken, piyasada kazanılan başarılara dair yankılanan bir memnuniyetsizlik çığlığı duydum. Bu tatminsizlik, kısırlık, boşluk ve parçalanmışlık duygusu, hatta ihanet duygusu olarak tanımlanır. Bu kadınlar basmakalıp erkek kahramanlık yolculuğunu benimsemişler ve akademik, sanatsal veya finansal başarıya ulaşmışlardır; yine de çoğu kişi için şu soru hala geçerliliğini koruyor: "Bütün bunlar ne için?"

Başarının nimeti bu kadınları aşırı programlı, bitkin, strese bağlı rahatsızlıklardan muzdarip ve nasıl yoldan çıktıklarını merak etmeye bırakıyor. Başarı ve tanınmanın peşinden ilk gittiklerinde pazarlık ettikleri şey bu değildi. Üstten manzaraya dair sahip oldukları imaj, bedenin ve ruhun fedakarlığını içermiyordu. Kadınların bu kahramanca arayışta uğradıkları fiziksel ve duygusal hasarı fark ederek, bu kadar acı çekmelerinin nedeninin, kendilerini inkar eden bir modeli izlemeyi seçmeleri olduğu sonucuna vardım.

Kadının yolculuğunun kahramanın yolculuğuyla nasıl bağlantılı olduğunu anlama arzum beni ilk kez 1981'de Joseph Campbell'la konuşmaya yöneltti. Kadın kahramanın yolculuğunun aşamalarının, kahramanın yolculuğunun bazı yönlerini içerdiğini biliyordum.

kahraman, ama kadının ruhsal gelişiminin odağının kadın ile onun dişil doğası arasındaki içsel bölünmeyi iyileştirmek olduğunu hissettim. Campbell'ın görüşlerini duymak istedim. Kadınların bu yolculuğa çıkmasına gerek olmadığını söylediğinde şaşırdım. “Bütün mitolojik gelenekte kadın *Orası*. Tek yapması gereken, insanların ulaşmaya çalıştığı yerin kendisi olduğunu fark etmek. Bir kadın harika karakterinin ne olduğunu anladığında sahte erkek olma fikrine kapılmayacak.”[1]

Bu cevap beni şaşkına çevirdi; Bunu kesinlikle tatmin edici bulmadım. Tanıdığım ve birlikte çalıştığım kadınlar olmak istemiyor *Orası* insanların ulaşmaya çalıştığı yer. Sabırla bekleyen, durmadan dokuyan ve çözülen Penelope'yi somutlaştırmak istemiyorlar. Hakim erkek kültürünün, tanrılara hizmet eden hizmetçileri olmak istemiyorlar. Köktendinci vaizlerin tavsiyelerine uyup evlerine dönmek istemiyorlar. Kadının kim ve ne olduğunu anlayan yeni bir modele ihtiyaçları var. İçinde *Daybook: Bir Sanatçının Dergisi* Anne Truitt şöyle yazıyor:

> Kadınlık mağarası bana rahat geliyor ve sanırım her zaman, kelimelerin anlatamayacağı kadar derin bir anlamda olmam gereken yerde olduğum hissiyle oraya çekileceğim. Yani erkekler benim ancak hayal edebildiğim bir erkeklik mağarası hakkında hislere sahip olabilirler. Kadın ve erkek arasındaki farklılıkları tuz olarak kabul etmekte sağlam bir sağduyu vardır. Ama kadınlığın benim için “ev” olması, sürekli evde kalmak istediğim anlamına gelmiyor. Hiç dışarı çıkmasaydım mağara kokuşmuş olurdu. Bu kadar sınırlı kalmak için çok fazla enerjim, çok fazla merakım ve çok fazla gücüm var. Kendimin bütün bölgeleri ya körelecek ya da ekşiyecek. Eğer kendime karşı sorumlu olmak istiyorsam ki bunu yapıyorum, arzularımın peşinden gitmeliyim.[2]

Kültürümüzde kadınların bu dönemde bir arayışı var. Bu, kadınsı doğasını tam anlamıyla kucaklama, kadın olarak kendilerine değer vermeyi öğrenme ve kadınlığın derin yarasını iyileştirme arayışıdır. Tamamen bütünleşmiş, dengeli ve bütün bir insan olmaya doğru yapılan çok önemli bir içsel yolculuktur. Çoğu yolculukta olduğu gibi, kadın kahramanın yolu da kolay değildir; iyi tanımlanmış yol göstericileri ya da tanınabilir tur rehberleri yoktur. Yolculuğun başladığı harita yok, navigasyon haritası yok, kronolojik yaş yok. Hiçbir düz çizgiyi takip etmez. Bu, dış dünyadan nadiren onay alan bir yolculuktur; aslında dış dünya çoğu zaman onu sabote ediyor ve ona müdahale ediyor.

Kadın kahramanın yolculuğunun modeli kısmen Campbell'in kahramanca arayış modelinden türetilmiştir.[3]Ancak sahnelerin dili kadınlara özeldi ve görsel model bana çok kadınsı geldi. Sırtımdan çıktı.

1983 baharında Los Angeles Aile Enstitüsü'nde lisansüstü eğitim programında "aile heykeltraşlığı" adı verilen terapötik bir teknik üzerinde çalışıyordum. Aile heykeltraşlığı, tipik bir akşam yemeği senaryosu gibi, kişinin kendi ailesinde tekrarlanan bir sahnenin canlandırılmasını kullanır. Annemin, babamın ve küçük kız kardeşimin yer aldığı ve rollerini öğrenci arkadaşlarımın oynadığı bir akşam yemeği sahnesine kendim olarak katılıyordum. Bir zamanlar aile üyelerimin tuttuğu donmuş pozisyonları tutarken sırtım yerinden çıktı. Barışı korumak için sahip olduğum "geriye eğilme" pozisyonunu artık sürdüremezdim.

Üç gün boyunca hareketsiz kaldım. Oturma odasının zeminine yüz üstü yattım ve ailemdeki, çalışma ve aşırı başarı sayesinde kapatmayı öğrendiğim acı ve kaos hakkında ağladım. Bu gözyaşlarından, kahramanın saat yönünde hareket eden dairesel bir yol olan yolculuğunun görüntüsü çıktı. Bu, benim tarafımdan bağımlı, aşırı kontrolcü ve öfke dolu olarak tanımladığım dişiliğin aniden reddedilmesiyle başladı. Bağımsızlık, prestij, para, güç ve başarı lütfunu elde etmek için erkeksi müttefiklerle tamamlanan tanıdık dış kahramanlık yolculuğuna tamamen dalmayla devam etti. Bunu şaşırtıcı bir kuruluk ve umutsuzluk dönemi izledi ve bu dönem, kaçınılmaz olarak yeraltı dünyasına inerek onunla tanışmaya yol açtı.*koyu kadınsı*.

Bu karanlığın içinden, benim hastalık dediğim şeyi iyileştirmeye yönelik acil bir ihtiyaç ortaya çıktı. *anne/kız ayrılığı*,*derin kadınsı yara*. Dönüş yolculuğu, kadınsı değerlerin yeniden tanımlanmasını ve onaylanmasını ve bunların yolculuğun ilk yarısında öğrenilen erkeksi becerilerle bütünleştirilmesini içeriyordu.

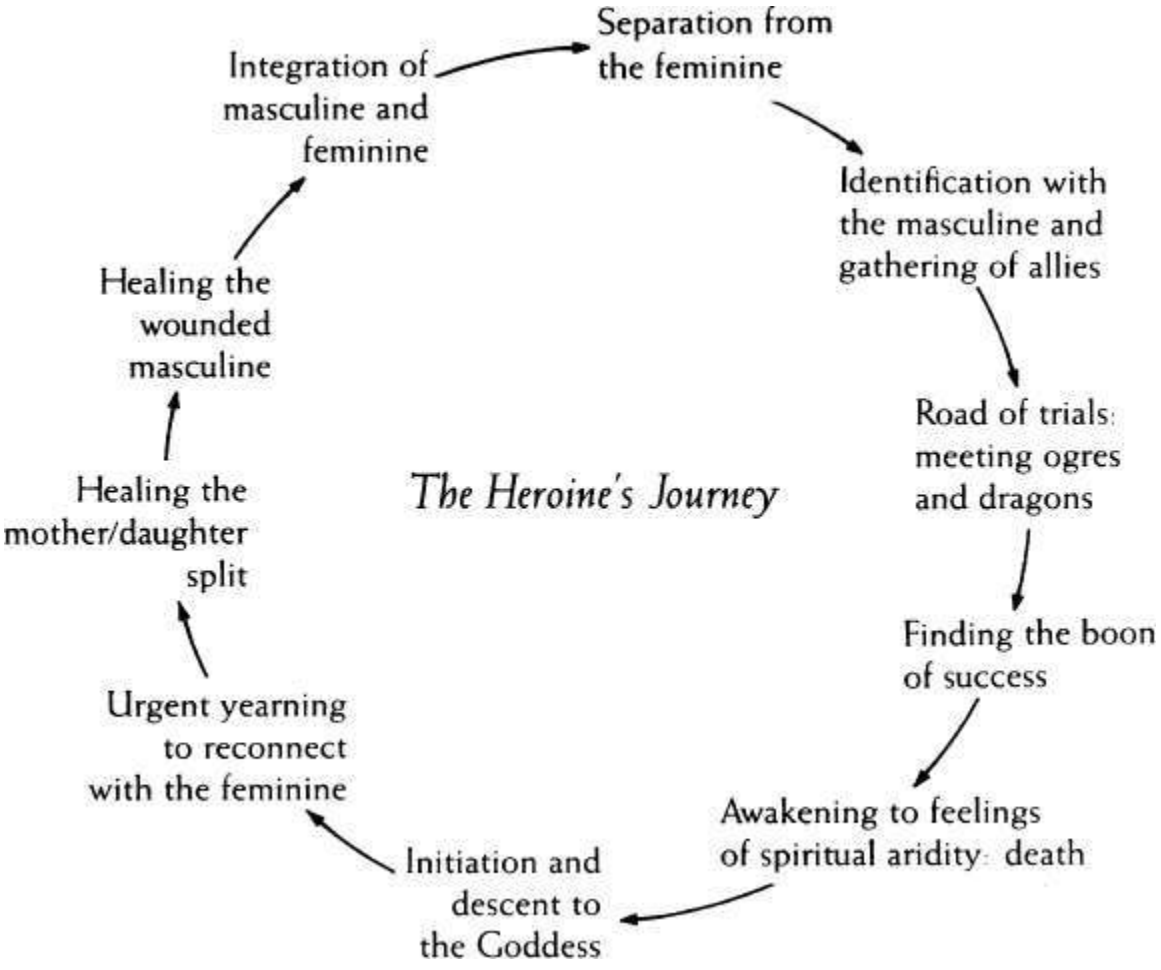
Resim aşağıda görüldüğü gibi bir bütün olarak ortaya çıktı ve aradan geçen yıllarda yolculuğun aşamalarını anlamak benim görevim oldu. Bu, müşterilerimin ve arkadaşlarımın hikayelerini dinlediğim ve erkek egemen bir toplumda tanınma ve onaylanma ihtiyacımın daha derin düzeyine baktığım yavaş bir süreç oldu.

Bu yolculuk benim bakış açımdan ve ataerkil sistemlerden onay arayan ve onları sadece eksik değil aynı zamanda korkunç bulan benim neslimdeki birçok kadının bakış açısıyla anlatılıyor.

yıkıcı. Bizler, Batı üstünlüğünü yeniden kazanmak için başarılı olmaya teşvik edilen Sputnik sonrası dönemin çocuklarıyız.

ben denilen şeyim *babasının kızı*-Öncelikle babasıyla özdeşleşen, çoğu zaman anneyi reddeden, babasının ilgi ve onayını ve erkeksi değerleri arayan bir kadın. Sunduğum modelin her yaştan kadının deneyimine uyması gerekmiyor ve bunun sadece kadınlarla sınırlı olmadığını da gördüm. Her iki cinsiyetin yolculuklarına hitap ediyor. Aktif olmak ve dünyaya katkıda bulunmak için çabalayan, ancak aynı zamanda ilerleme odaklı toplumumuzun insan ruhuna ve gezegenin ekolojik dengesine yaptıklarından da korkan birçok insanın deneyimini anlatıyor.

Yolculuğun aşamaları arasındaki hareket döngüseldir ve kişi aynı anda yolculuğun birçok aşamasında bulunabilir. Örneğin, hem anne/kız ayrılığını iyileştirmeye hem de doğamın iki parçasını bütünleştirmeye çalışıyorum. Kahramanın yolculuğu sürekli bir gelişme, büyüme ve öğrenme döngüsüdür.

Kadın kahramanın yolculuğu “Kadınsı olandan ayrılış”la başlar ve “Eril ve dişil bütünleşmesi.”

Yolculuk kahramanımızın kimlik arayışıyla başlıyor. Bu “çağrı” belirli bir yaşta duyulmaz ancak “eski benlik” artık uymadığında ortaya çıkar. Bu, genç kadının üniversite, iş, seyahat veya ilişki için evden ayrılması olabilir. Veya orta yaştaki bir kadın boşandığında, işe veya okula döndüğünde, kariyerini değiştirdiğinde veya boş bir yuvayla karşı karşıya kaldığında olabilir. Ya da bir kadın, kendisinin diyebileceği bir benlik duygusuna sahip olmadığını fark ettiğinde ortaya çıkabilir.

Yolculuğun bu başlangıç aşaması genellikle pasif, manipülatif veya üretken olmayan olarak tanımlanan dişilliğin reddedilmesini içerir. Kadınlar toplumumuzda sıklıkla odaklanmayan, kararsız ve işi yapamayacak kadar duygusal kişiler olarak tasvir ediliyor. Kadınlardaki bu odaklanma ve net ayrım eksikliği, yalnızca baskın kültür tarafından değil, birçok kadın tarafından da zayıf, aşağı ve bağımlı olarak algılanıyor.

Erkek odaklı iş dünyasında başarı arayan kadınlar, bu efsaneyi ortadan kaldırmak için sıklıkla bu yolu seçiyor. İyi akıllara sahip olduklarını, işleri takip edebileceklerini ve hem duygusal hem de mali açıdan bağımsız olduklarını kanıtlamaya çalışırlar. Babaları ve erkek akrabalarıyla sorunları tartışıyorlar. Erkek veya erkek olarak tanımlanan kadınlardan oluşan ve onların zekasını, amaç duygusunu ve hırslarını doğrulayan ve güvenlik, yön ve başarı duygusu yaratan rol modelleri ve akıl hocaları seçerler. Her şey işin yapılmasına yöneliktir; akademik veya kurumsal merdiveni tırmanmak; prestij, konum ve finansal eşitlik elde etmek; ve dünyada güçlü hissetmek. Bu, kahraman için baş döndürücü bir deneyimdir ve sizin yaptığınız şeye en yüksek değeri veren materyalist toplumumuz tarafından tamamen desteklenmektedir. *Yapmak*. "Dünyada önemli bir iş" yapmaktan daha azının hiçbir içsel değeri yoktur.

Kahramanımız zırhını giyer, kılıcını alır, en hızlı atını seçer ve savaşa girer. Hazinesini bulur: Yüksek bir diploma, kurumsal bir unvan, para, otorite. Adamlar gülümsüyor, elini sıkıyor ve onu kulübe davet ediyorlar.

Yukarıdan manzaranın keyfini çıkararak geçen bir sürenin ardından, belki hem kariyer hem de her şeyi yönetmek *Ve* Çocuklarda “Tamam geldim; sıradaki ne?" Atlamak için bir sonraki engeli, bir sonraki terfiyi, bir sonraki sosyal etkinliği arıyor, her boş anını yeni şeylerle dolduruyor. *yapmak*. Nasıl duracağını ya da hayır diyeceğini bilmiyor ve bu fikirden dolayı kendini suçlu hissediyor.

ona ihtiyacı olan herkesi hayal kırıklığına uğratıyor. Başarmak bir bağımlılık haline geldi ve yeni kazandığı güçle ilişkilendirilen inanılmaz bir "yükseklik" var.

Çoğu zaman bu aşamada bir kadın kendisiyle uyumsuzluk hissetmeye başlar veya fiziksel bir hastalık ya da kaza yaşayabilir. “Bütün bunlar ne için? Başarmak için yola çıktığım her şeyi başardım ve kendimi boş hissediyorum. Neden bu kemiren yalnızlık ve ıssızlık hissine kapılıyorum? Bu ihanet duygusu neden? Neyi kaybettim?”

Kadın kahramanımız, kadınsı olanla olan olumsuz çağrışımları ortadan kaldırma arzusuyla kendi içinde, onu yaralanmış ve kırılmış bırakan bir dengesizlik yaratmıştır. İşleri mantıklı ve verimli bir şekilde yapmayı öğrendi ama sağlığını, hayallerini ve sezgilerini feda etti. Kaybetmiş olabileceği şey, kendi kadınsı doğasıyla olan derin ilişkisidir. Beden bilgeliğinin uyuşmasını, aileye ya da yaratıcı projelere zaman ayıramamasını, diğer kadınlarla derin dostluklarını kaybetmesini ya da kendi “küçük kızının” yokluğunu tanımlayabilir ve yas tutabilir.

Campbell'e göre, “kadın öncelikle çocuk yetiştirmeyle ilgilenir. Bir bedeni besleyebilir, bir ruhu besleyebilir, bir medeniyeti besleyebilir, bir topluluğu besleyebilir. Eğer besleyecek bir şeyi yoksa, bir şekilde işlevini yitiriyor."[4]Eril kahramanın yolculuğunu benimseyen birçok kadının, kendilerini nasıl büyüteceğini unuttuğunu görüyorum. Başarılı olmak için sınırlarını keskin tutmaları gerektiğini varsaydılar ve bu süreçte çoğunun kalplerinde bir delik oluştu.

Campbell'in orta yaş krizindeki erkekler hakkında söyledikleri, kadınların başarı karşısında hissettikleri şaşkınlık ve tatminsizlik için de geçerli olabilir. “Merdivenlerin tepesine ulaştılar ve merdivenin yanlış duvarda olduğunu gördüler. Başlangıçta bazı yanlış değerlendirmeler yaptılar.”[5]

Bazı kadınlar başarı ve tanınma çabalarının ebeveynleri, özellikle de içselleştirilmiş babayı memnun etmeye dayandığını fark ederler. Motivasyonlarına bakmaya başladıklarında bazıları kendilerine ait parçaları bulmakta zorlanırlar. Bir yokluk hissi hakim oluyor. Kırklı yaşlarının başındaki bir film yapımcısı, "İçeriye baktığımda orada kimin olduğunu bilmiyorum" diyor. “Emin olduğum tek şey, kalbimi bütünleştirme arzusudur. Güvenebileceğim tek şey bedenimdir."

Bu kadınların başına gelen şey, kurtuluş yolunda yeterince uzağa gitmemeleriydi. Eril bir modele göre nasıl başarılı olunacağını öğrendiler ama bu model bütün bir insan olma ihtiyacını tatmin etmedi. “Başlangıçtaki yanlış karar” bir karar olabilir

Kendine değer vermek ve başarı için başkalarının kurallarına göre oynamak. Bir kadın artık ataerkil kurallara göre oynamamaya karar verdiğinde, ona nasıl davranacağını veya nasıl hissedeceğini söyleyen hiçbir yönerge kalmaz. Artık arkaik formları sürdürmek istemediğinde, hayat hem heyecan verici hem de dehşet verici hale geliyor. “Değişim korkutucudur ama korkunun olduğu yerde güç de vardır. Korkumuzun bizi durdurmasına izin vermeden hissetmeyi öğrenirsek, korku bir müttefik haline gelebilir, karşılaştığımız bir şeyin dönüştürülebileceğini bize söyleyen bir işaret olabilir. Çoğu zaman gerçek gücümüz tanıdık, rahat veya olumlu olanı temsil eden şeylerde değil, korkumuzda ve hatta değişime karşı direncimizdedir."[6]Bir başlangıç süreci başladı.

Yolculuğun bu bölümünde kadın inişe başlar. Görünüşte bitmek bilmeyen bir başıboş dolaşma, keder ve öfke dönemini içerebilir; tahttan indirilen kralların; kendisinin kayıp parçalarını aramak ve karanlık kadınsılıkla tanışmak. Haftalar, aylar ya da yıllar sürebilir ve çoğu kişi için bu, gönüllü bir izolasyon dönemini, karanlık ve sessizlik dönemini ve kendini bir kez daha derinlemesine dinleme sanatını öğrenmeyi içerebilir:*yapı*yapmak yerine. Dış dünya bunu bir buhran, bir durağanlık dönemi olarak görebilir. Ailesi, arkadaşları ve iş arkadaşları, kahramanımıza "bu işi halletmesi" için yalvarıyor.

Bu dönem genellikle parçalanma ve ölüm, gölge kız kardeşler ve davetsiz misafirler, çöller ve nehirler boyunca yapılan yolculuklar, antik tanrıça sembolleri ve kutsal hayvanlarla ilgili rüyalarla doludur. Toprakla beslenen doğada daha fazla vakit geçirme isteği, mevsimsel değişimler ve ayın ritimleri konusunda artan farkındalık var. Pek çok kadın için adet dönemi, kadınlığı, kanı, bedenin ve ruhun arınmasını ve yenilenmesini onurlandırmak için önemli bir fırsat haline gelir. İniş aceleye getirilemez çünkü bu kutsal bir yolculuktur; sadece kişinin kayıp parçalarını geri kazanmak için değil, aynı zamanda kültürün kayıp ruhunu yeniden keşfetmek için de bir yolculuktur; bugün pek çok kadın bunu Tanrıça'nın geri kazanılması olarak görüyor. Bu dönemde kendi günlüğümden bir yazı şöyle:

“Burası keşfedilmemiş bir bölge. Karanlık, nemli, kanlı ve yalnız. Hiçbir müttefik, hiçbir rahatlık, hiçbir çıkış işareti görmüyorum. Kendimi kazınmış ve çiğ hissediyorum. Kendimin parçalanmış parçalarını (tanınabilir bir şey) arıyorum ama sadece parçalar var ve onları nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum. Bu daha önce yaşadığım hiçbir mücadeleye benzemiyor. Bu diğerinin fethi değil; kendimle yüz yüze geliyorum. Anneyi aramak için çıplak yürüyorum. Gün ışığını görmemiş parçalarımı geri kazanmaya çalışıyorum. Burada, karanlıkta olmalılar. Artık güvenmedikleri için onları bulmamı bekliyorlar. Daha önce onları evlatlıktan reddetmiştim. Onlar benim hazinelerim ama kazmam gerek

onlar için. Bu yolculuk bir peri vaftiz annesinin bana çıkış yolunu göstermesiyle ilgili değil. Kazarım . . . Sabır için, karanlığa dayanma cesareti için, ışığa zamanından önce çıkmama azmi için, Annemle buluşmamı yarıda kesmek için."

İniş döneminden sonra kahramanımız anne/kız ayrılığını, dişiliğin başlangıçta reddedilmesiyle oluşan yarayı yavaş yavaş iyileştirmeye başlar. Bu, bir kadınla kendi annesi arasındaki ilişkinin gerçek anlamda iyileşmesini içerebilir veya içermeyebilir. Ancak kadının bedenini ve ruhunu beslemeye ve duygularını, sezgilerini, cinselliğini, yaratıcılığını ve mizahını geri kazanmaya başlamasıyla birlikte kendi içinde de bir iyileşme meydana gelir.

Aniden seramik veya aşçılık kursuna gitmek, bahçeye gitmek, masaj yaptırmak, rahat bir yuva yaratmak gibi bir dürtü ortaya çıkabilir. Dışarıya yönlendirilen enerjinin bir kısmı yavaş yavaş yaratıcı projeler doğurmaya, bedeni yeniden keşfetmeye ve diğer kadınlarla birlikte olmaktan keyif almaya yönlendiriliyor. Öncelikli odak noktası kariyer odaklı olan kadınlar artık evlilik ve çocuk doğurma arayışına girebilir. Bu aşama, ataerkil odaklı bir kişi için okulu bırakmak gibi görünebilecek net seçimler ve fedakarlıklar içerir.

Otuzlu yaşlarının sonlarında diş hekimi olan ve bir göğsünü kanser nedeniyle kaybetmiş olan bir müşterim, yazmaya, bahçeye ve anneye karar verdi. "Bu zor bir karar; Düzenli maaş beni güvende ve yararlı hissettiriyor ve önceden var olan durumum nedeniyle sağlık sigortası almanın neredeyse imkansız olacağını düşünüyorum. Ancak diş hekimliği her şeyi bir kenara itmeden önce benim için önemli olan şeyleri yapmak için sabırsızlanıyorum."

Ben de bu kitabı yazarken benzer bir deneyim yaşadım. İç dünyayı keşfettikçe, tanınmak için dış yolculuğun önemi giderek azaldı. Lineer zihne olan güvenimi bırakma cesaretini geliştirdikçe kadınsı sesim güçlendi. O zaman rüyaları, görüntüleri ve içsel müttefikleri dinlemekte özgürdüm. Bunlar benim rehberim oldu. Bir kadın, kendini tanımlamaya yönelik dışsal kahramanlık arayışına yapılan vurguyu azalttığında, keşfetme özgürlüğüne kavuşur.*o* görüntüler ve*o*ses.

Bir kadın içsel yolculuk sürecine odaklandıkça dış dünyadan daha az takdir görür ve daha az alkış alır. Yaşam değerlerine dair sorduğu sorular, başarının dışsal tuzaklarını araştırmaya kendini adamış olanları rahatsız ediyor. Bu nedenle böyle bir yolculuk, cesaret ve manevi yardımın sağlanacağına güvenmeyi gerektirir. Kadınlar çalışmak, görselleri paylaşmak ve olanı onurlandırmak için bir araya geliyor

kadınsı ve kendilerine ve kültüre kaybedilen şeyler. Pek çok kadın, doğanın ritimlerini kutlamak ve hem kendilerinin hem de sevdiklerinin hayatlarındaki geçişleri işaretlemek için birlikte ritüeller yaratmakta rahatlık ve mutluluk buluyor.

Bana öyle geliyor ki, bu dönemde kadın maneviyatı üzerindeki yoğun odaklanma, pek çok kadının kahramanın yolculuğuna çıkıp bunu kişisel olarak boş ve insanlık için tehlikeli bulmasının doğrudan bir sonucudur. Kadınlar erkeklerin kahramanlık yolculuğunu taklit ediyorlardı çünkü taklit edilecek başka imaj yoktu; kadın ya erkek odaklı kültürde "başarılıydı" ya da kadın olarak hükmediliyordu ve bağımlıydı. Toplumun ekonomik, sosyal ve politik yapılarını değiştirmek için artık yeni mitler ve kadın kahramanlar bulmalıyız. Bu, pek çok kadın ve erkeğin, tahakküm yerine ortaklığı ve açgözlülük yerine işbirliğini içeren liderlik modlarını anlamak için Tanrıça imgelerine ve antik matristik kültürlere bakmasının nedeni olabilir.

"20. yüzyılın son yıllarından 21. yüzyıla doğru ilerlerken kadınların çağrısının bir parçası da bilinçaltının su altı dünyasının tuhaf güzelliğinden korkmayan bir yaratıcılık maneviyatını yeniden canlandırmak ve erkeklere yardım etmektir. Madeleine L'Engle, dergisinin 1987 yaz sayısındaki bir makalesinde şöyle diyor: Toplumun onları hapsettiği kanıtlanabilir ve sınırlı gerçeklerin sınırlı ve dar dünyasından.*Hanım*.[7]Şöyle devam ediyor: "Bir feminist olarak benim rolüm onların dünyasında erkeklerle rekabet etmek değil; bu çok kolay ve sonuçta verimsiz. Benim işim bir kadın olarak dolu dolu yaşamak, kendimin ve evrendeki yerimin tadını çıkarmak."

Kültürel gelişimimizin bu aşamasında kadının yeri nedir? Bilgilerimizin, dileklerimizin ve arzularımızın baskın erkek kültürününkiler kadar önemli ve geçerli olmadığını bize söyleyen bölünmeyi iyileştirmek olduğuna güçlü bir şekilde inanıyorum. Görevimiz, bize hayatın gerçeği hakkında bilgi veren duyguları, sezgileri ve rüya görüntülerini geçersiz kılmamızı söyleyen içsel bölünmeyi iyileştirmektir. Paradoksla yaşama cesaretine, cevapları bilmemenin getirdiği gerilime dayanma gücüne ve içsel bilgeliğimizi ve değişim için yalvaran gezegenin bilgeliğini dinleme isteğine sahip olmalıyız.

Kadın kahraman ruhsal bir savaşçı olmalıdır. Bu, onun hassas denge sanatını öğrenmesini ve kendisinin dişil ve erkeksi yönlerinin yavaş, incelikli bütünleşmesi için sabır sahibi olmasını gerektirir. Önce kadınsı benliğini kaybetmeye, erkeksilikle bütünleşmeye açlık duyar, bunu yaptıktan sonra bunun ne cevap ne de son olduğunu anlamaya başlar. Hayatı boyunca öğrendiklerini bir kenara atmamalı ve bırakmamalı.

kahramanca bir arayış, ancak onun zorluklarla kazandığı becerilerini ve başarılarını, *amaç*ama tüm yolculuğun bir parçası olarak. Daha sonra bu becerileri, kendi kişisel kazancından ziyade, insanları bir araya getirmeye yönelik daha büyük bir arayışa doğru çalışmak için kullanmaya başlayacaktır. Bu, dişil ve eril arasındaki kutsal evliliktir; bir kadın yalnızca başkalarının ihtiyaçlarına gerçekten hizmet etmekle kalmaz, aynı zamanda kendi ihtiyaçlarına da değer verebilir ve bunlara duyarlı olabilir. Bütünleşmeye odaklanma ve bunun sonucunda ortaya çıkan karşılıklı bağımlılık farkındalığı, dünyadaki yaşam dengesini korumak için birlikte çalışırken, şu anda her birimiz için gereklidir.

LOT'UN KARISI

Ancak yeterince uzağa giderseniz, bir gün kendinizle buluşmak için yola çıktığınızı fark edeceksiniz. Ve siz de "EVET" diyeceksiniz.

Marion Woodman

Yolun yukarısında bir yerde
başka bir sesle
ve başka bir dil
o başka bir zaman ve ayakların
yıkanmasını beklerken ben, kadın
büyüklüğünde tuz gözyaşı döküyorum,
Lut'un karısı sağlam duruyor,
yanan şehrimin vadilerine,
dağlarına ve ovalarına bakıyor
uzak. Dönme standı,
yılların bin yıllık ağırlığı dönüyor
uzakta bekleyen kadına
sayılamayan dönemlere dikkat çekerek
İsimleri düşmeden ve
yuvarlanmadan yaşıyor
kayalarla kaplı tepelerden aşağı
sonu olmayan kadın
onun tekerlemeleri onunla birlikte gidiyor
onun anıları,
onun sert sözleri, onun yumuşak sözleri, çığlıkları, benim
sözlerim, benim çığlıklarım, tüm duyulmamışlarımız

kadınların susturulmuş
seslerini nasıl duyuyorum
açılmaya ve derinden ve geniş
çapta duyulmaya başlıyor. Tam
dönüş, bir adım ileri,
bir tane daha ve bir tane daha
yolun yukarısına doğru ilerliyorum
ona kim olduğumu
ve henüz değilim.

Rhett Kelly8

1

Kadınlıktan Ayrılık

Anne içimizdeki kurbanı, özgür olmayan kadını, şehidi temsil eder. Kişiliklerimiz tehlikeli bir şekilde bulanıklaşıyor ve annelerimizle örtüşüyor gibi görünüyor; ve annenin nerede bitip kızının nerede başladığını bilmek için umutsuz bir çabayla radikal ameliyatlar gerçekleştiriyoruz.

Adrienne Zengin,*Kadının Doğuşu*

Hem annelik tarihçileri hem de psikodinamik teorisyenler, Sanayi Devrimi'nden bu yana çocuklarının kim ve nasıl bir insan olacağı konusunda annelerin sorumlu tutulduğunu, yüceltildiğini ve suçlandığını bize hatırlatıyor.[1]Anne, bir çocuktaki olumlu ya da olumsuz gelişimin temel nedeni olarak görülüyor; kendi aile sistemi ya da kültürü içinde anneye tanınan otorite ve saygı dikkate alınmıyor. Toplum, tüm kültür için çok önemli bir iş nedeniyle ona maddi destek, prestij ve takdir vermeden, annenin omuzlarına büyük bir sorumluluk yüklüyor. Ebeveynlik için Akademi Ödülü yoktur. Anneye hak vermekte yavaşız ama toplumun tüm hastalıkları için onu suçlamakta hızlıyız. Los Angeles'ta yakın zamanda alınan bir mahkeme kararında, crack'in istila ettiği bir mahallede yaşayan hüküm giymiş bir çete üyesinin annesi, mahkemenin yeterli annelik eksikliği olarak tanımladığı durum nedeniyle cezai olarak suçlandı. Yeterli babalık, eğitim, barınma veya güvenli ve emniyetli bir toplumda büyüme fırsatının eksikliğinden bahsedilmedi.

Toplumumuz erkek merkezlidir: dünyayı erkek bakış açısıyla görür. Erkekler zekaları, dürtüleri ve güvenilirlikleri nedeniyle dünyadaki konum, prestij ve finansal kazanç yoluyla ödüllendirilir. O kadar ki kadınlar

erkekler gibidirler, benzer şekilde ödüllendirilirler ancak eşit şekilde ödüllendirilmezler. Kadınlar kendilerine erkek gözüyle bakar ve kendilerini sürekli olarak erkek tanımlı kültürün standartlarına göre ölçerlerse, kendilerini erkeklerin değer verdiği niteliklerde eksik veya eksik bulacaklardır. Kadınlar hiçbir zaman erkek olamayacak ve "erkekler kadar iyi" olmaya çalışan pek çok kadın, kendi dişil doğalarına zarar veriyor. Kadınlar kendilerini eksikliklerle, yapamadıkları ya da başaramadıkları şeylerle tanımlamaya, kadın olarak kendilerini karartmaya ve değersizleştirmeye başlıyorlar.[2]Kadının değersizleştirilmesi anneyle başlıyor.

Campbell'a göre gerçek kahramanın görevi kurulu düzeni yıkmak ve yeni topluluğu yaratmaktır. Bunu yaparak kadın kahraman statükonun canavarını, eski düzenin ejderhasını öldürür.
— Holdfast, geçmişin koruyucusu.[3]Kültürel düzeyde, yerleşik düzen, daha güçlü, daha sesli ve daha güçlü erkek nüfusun hakimiyet ve kontrolüne dayalı, derinden yerleşmiş ataerkil değerlerden biridir. Hem kadınlar hem de erkekler şu anda ataerkil dil ve düşüncenin yanı sıra ataerkil ekonomik, politik, sosyal, dini ve eğitimsel yapılara da meydan okuyor ve yeni biçimler yaratıyor. Ancak kişisel düzeyde eski düzen anne tarafından somutlaştırılır ve kadın kahramanın bireyleşmeye yönelik ilk görevi ondan ayrılmaktır.

Bir kız çocuğu tüm hayatı boyunca bu ayrılık süreciyle mücadele edebilir, bazıları diğerlerinden daha dramatik bir kopuş yaşayabilir. Annesinden ve kendisinden uzaklaşmak için*annelik*Ona göre bir kadın, kültürel bakış açısının aşağılık, pasif, bağımlı, baştan çıkarıcı, manipülatif ve güçsüz olarak çarpıttığı tüm kadınsı niteliklerin reddedildiği bir dönemden geçebilir.[4]

Bir kadının annesinin statükoyu temsil etme derecesi, cinsel rollerin kısıtlayıcı bağlamı ve ataerkil bir toplumdaki derin kadın aşağılık duygusu, bir kadının kendisini annesinden ne ölçüde ayırmaya çalışacağını belirler. Gelişiminin aşamalarını geçtikçe ve bu kültürde dişiliğin değersizleştirilmesinin kökenlerini anlamaya başladıkça, yetersizlik duygusunun nedeninin annesinin olmadığını anlayacaktır. Erkeği yücelten bir kültürde birçok kız çocuğunun yaşadığı kafa karışıklığı ve düşük özgüven nedeniyle suçlanacak uygun bir hedeften başka bir şey değil.

Gerçek şu ki, bizim annelerimiz ve onlardan önceki anneler, Lut'un karısı gibi, erkeklerin kendilerine yansıttığı bir görüntüye hapsedilmiştir. 1940'larda ve 1950'lerde anne olan kadınların pek fazla anneliği yoktu.

kendi hedeflerini takip etme fırsatları. Reklamların, kuşakların ve valiumun yardımıyla manipüle edildiler, kontrol altına alındılar ve bastırıldılar. Kadınsı yaralarını çözüp iyileştirmek kızlarının görevi haline geldi.

Kadınlığın Reddi

Yirmi beş yıl önce Mary Lynne, yüksek matematik eğitimi almaya kararlı olarak bir kadın kolejine girdi. 1950'lerde Sputnik'ten ve ardından Amerikalı okul çocuklarına matematik ve bilim eğitimi alma çağrısından ilham almıştı. Ancak matematiği seçmesinin asıl nedeni, o dönemde pek fazla kadının girmediği bir alan olmasıydı. “Tanıdığım kızlar matematiğe girmiyordu ve ben farklı olmak istedim. Kızların çoğu İngilizce çalışıyordu ve ben olay örgüsünü ve karakterleri analiz etmeye dayanamıyordum. Ayrıca, gelecekteki kocam engelli olursa 'geri yaslanabileceğim' bir şey olsun diye ailemin bana hemşireliğe veya öğretmenliğe gitmemi söylemesini duymaktan da yorulmuştum. Gelecekte bir koca düşünmüyordum ve kesinlikle hiçbir şeye güvenmek istemiyordum! Bilgisayar bilimlerinde önemli bir şey yapmak istedim. Ergen idealizmiyle doluydum. Ayrıca babama, onun her zaman istediği ama asla sahip olmadığı oğlu kadar iyi olduğumu göstermek istedim.

Düşük SAT puanlarına ve üniversite danışmanının İngilizce eğitimi tavsiyesine rağmen yüksek matematikte başarılı olma yeteneğine sahip olamayacağı hiç aklına gelmemişti. İkinci sınıfın sonunda matematik bölümü başkanı ona başka bir ana dal seçmesini söylediğinde ve düşük B seviyesi performansının yüksek seviye matematik için yetersiz olduğunu açıkladığında buna inanamadı. “Yıkılmıştım” diye hatırlıyor. “İki dakikalık konferansımızdan sersemlemiş halde çıkıp şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: 'işte bu, artık sonum bir kız gibi olacak.' En basitinden matematiğin beni kadın olmaktan kurtaracağını düşündüm.”

Daha fazla sorgulama, Mary Lynne'in kadınsı olmakla ilgili her şeyi reddettiğini çünkü hüsrana uğramış, kontrolcü, kızgın ve katı olarak gördüğü geleneksel bir ev kadını olan annesi gibi olmak istemediğini ortaya çıkardı. "Annemle hiçbir zaman anlaşamadım. Sanırım okulda başarılı olduğum ve kendisinin sahip olmadığı yüksek öğrenim fırsatlarına sahip olduğum için kıskanıyordu. Sonumun onun gibi olmasını istemedim; Esnek, başarılı ve işinden memnun gördüğüm babam gibi olmak istiyordum. Annem hiçbir zaman mutlu olmadı. O zaman onun başarısı hiç aklıma gelmemişti.

pahasına ya da kendinden nefret etmesi ve kızlarına verdiği karışık mesajların kökeni toplumun kadınlara davranış biçiminden kaynaklanıyordu.”

Mary Lynne artık erkeksi değerlerle bütünüyle özdeşleşmesinin, bir kadın olarak kendisine ilişkin kavramını nasıl etkilediğini ve diğer kadınları nasıl değersizleştirdiğini anlamaya başlıyor. “Diğer kadınlara karşı üstün bir tavrım vardı; Erkek gibi düşünmek istedim. Ama elbette bir kadın olarak kendimden nefret ettim. Erkeklerle özdeşleşme arayışımda kendimin geniş alanlarını kapattım. Herhangi bir şeyin değerli olabilmesi için zor, somut ve ölçülebilir olmasını talep eden bir standart oluşturdum. Artık ergenlik çağımın sonlarında kadınsı olanı reddederek bir kadın olarak gelişimimi engellediğimi, doğuştan gelen becerilerimi inkar ettiğimi ve bana zevk veren şeyleri görmezden geldiğimi anlıyorum.

Kırk ikinci yaş gününe yaklaşırken şu rüyayı gördü: “İskoçya'da bir otobüsün arka koltuğundayım. Uyuyakalmışım ve otobüs dönüş döngüsünü yaparken uyanıyorum. Diehard Caddesi'ndeyiz. Saat akşam dokuza çeyrek var ama hava hâlâ aydınlık. Gökyüzü kuzey ışıkları tarafından aydınlatılıyor.”

Rüyasını yansıtarak şunları söyledi: “Diehard Otobüs Hattının benim hayattaki duruşumu ifade ettiğini fark ettim. Yıllardır inatçı biriyim; Kadınsı sayılan her şeye kararlılıkla direndim. Matematikte başarılı olamayınca bağış toplamaya başladım. Nasıl rekabet edileceğini, güç için jokeyi ve erkeklerin kurallarına göre oynamayı öğrendim. Ama nasıl rahatlayacağımı, kendimi nasıl besleyeceğimi ya da hayattan nasıl keyif alacağımı öğrenmedim. Arkadaşlarım bana işkolik olduğumu söylüyor; Onlara engel olamayacağımı, bu sistemin böyle işlediğini söylüyorum. Aidatımı ödediğimi hissediyorum. Artık Diehard Line'a binmek istemiyorum. Erkeklerin dünyasında kahraman olabilmek için annemle, kız kardeşlerimle ve kendimle olan ilişkimi feda ettim. Gerçekten önemli olana dönmenin zamanı geldi.”

Yolculuk Başlıyor: Anneden Ayrılık

Yolculuk, kahramanın hem fiziksel hem de psikolojik olarak kendi annesinden ve daha da büyük bir etkiye sahip olan anne arketipinden ayrılma mücadelesiyle başlar. Anne arketipi, özellikle bedeni ve ruhu kapsayan annelik yönü itibarıyla sıklıkla bilinçdışı olarak anılır. Anne imgesi, bilinçdışının yalnızca bir yönünü temsil etmekle kalmaz, aynı zamanda tüm karşıtlıkların birliğini içinde barındıran kolektif bilinçdışının da simgesidir.[5]

Kişisel annesinden ayrılmak, kız çocuğu için özellikle yoğun bir süreçtir çünkü kendisiyle aynı olan kişiden ayrılmak zorundadır. Çoğu durumda birincil ilişkisi olan aynı cinsiyetten ebeveyninden yalnız, ayrı ve farklı olma kaygısıyla karakterize edilen bir kayıp korkusu yaşıyor. Bir kız çocuk için anneden ayrılmak, bir erkek çocuk için olduğundan daha karmaşıktır çünkü "kendisini özdeşleşeceği anne figüründen farklılaştırması gerekirken, erkek çocuk kendisini, nitelikleri ve davranışları kendisine içinde reddetmesi öğretilen anne figüründen farklılaştırmalıdır." erkeksi olma çabalarında kendisi.”[6]

Pek çok kız çocuğu, annelerinden daha özgür bir yaşam istemekle, annelerinin sevgisini ve onayını istemek arasında bir çelişki yaşar. Annelerinin ötesine geçmek istiyorlar ama annelerinin sevgisini kaybetme riskinden korkuyorlar. Coğrafi ayrılık, ilk başta bir kızın büyüme ihtiyacı ile annesini memnun etme arzusu arasındaki gerilimi çözmenin tek yolu olabilir. Kızlar bu kültürde kadınların aşağı olduğu mitini içselleştirmişlerdir ve bu nedenle onay ve onaylanmaya erkeklerden daha fazla ihtiyaç duyarlar. Ebeveynlerin hoşnutsuzluğunu göze almakta güçlük çekerler: Kızların "bağımsızlığı -çünkü bu beklenmedik bir durumdur- oğlanın beklenen isyanından çok ebeveynlerin reddedilmesi olarak yorumlanma olasılığı daha yüksektir."[7]Bu ilk ayrılık "çoğunlukla bir özgürleşmeden çok bir parçalanma gibi geliyor."[8]

Anneden bu ayrılığı başarmak için birçok genç kadın, annelerini, hayatta kalmak için reddetmeleri gereken intikamcı, sahiplenici ve yiyici kadın arketipi imajına dönüştürür. Bir kadının gerçek annesi bu nitelikleri bünyesinde barındırabilir veya taşımayabilir, ancak kız çocuğu bunları içsel annesinin bir yapısı olarak içselleştirir. Jung'a göre bu içimizdeki anne, egomuzun kabul edemeyeceği istemsiz bir kalıp olan bir gölge figürü olarak içimizde işlev görmeye başlar. Bunu kendimizde kabul edemediğimiz için başkalarına yansıtırız.[9]

Gorgon

Kızını ihmal eden ya da onu esir alan dev imajı, kendisi de öldürülmesi gereken anneye yansıtılıyor. Üvey anne, Hansel ve Gretel'de olduğu gibi, ölümüyle fırında karşılaşan Kötü Cadı'ya dönüşür. Anne/kız ilişkisi ve anneden ayrılık o kadar karmaşıktır ki çoğu kadın edebiyatında ve peri masalında anne yoktur, ölüdür ya da hain olarak kalır.[10]

Korkunç Anne ve Olumsuz Dişil

Anne arketipinin iki ifade kutbu vardır: Sınırsız beslenmeyi, rızkı ve korumayı bünyesinde barındıran Büyük Anne ve durgunluğu, boğulmayı ve ölümü temsil eden Korkunç Anne. Bu arketipsel modeller, bebeklik ve çocukluktaki tipik insan bağımlılığına tepki olarak oluşan insan ruhunun unsurlarıdır.[11]Çoğu durumda anne, bebeğin bağımlılığının birincil nesnesidir ve çocuğun görevi bu kaynaşmış simbiyotik ilişkiden ayrılığa, bireyselleşmeye ve özerkliğe doğru ilerlemektir. Eğer anne çocuk tarafından beslenme ve destek kaynağı olarak algılanırsa, çocuk da onu olumlu bir güç olarak deneyimleyecektir; ihmalkar veya boğucu olarak algılanırsa çocuk onu yıkıcı olarak deneyimleyecektir.

Yetişkinlikte pek çok insan kadın gücüne ve çoğu zaman da kendi annelerine arketipin Korkunç Anne yönü açısından karşılık verir.[12]

Annelerinin hayatını, yaşadığı tarihsel dönem, aile geçmişi ve o dönemde kadınların sahip olduğu fırsatlar bağlamında göremiyorlar. Başarısızlıkları, içindeki olumsuz annenin bir parçası olarak içselleştirilir.

Bir zamanlar iddialı, talepkar ve amaçlı bir kadın, yiyip bitiren bir orospu olarak tasvir ediliyordu (örneğin, Bette Davis) ve fırsat eksikliğinden şikayet eden bir kadın, pasif bir sızlanan olarak görülüyordu. Anneleri tarafından incelikli bir uzlaşma ve kendinden nefret etme şekli öğretilen bazı kız çocukları, şimdi kendilerini bu çok zarar verici imajdan kurtarmaya çalışıyor. Genç bir kız, kadın olmanın ne anlama geldiğine dair ipuçları bulmak için annesine bakar ve eğer annesi güçsüzse kız, kadın olmaktan dolayı aşağılanmış hisseder. Annesi gibi olmama arzusuyla, diğer ihtiyaçları pahasına güç peşinde koşabilir. “Birçok kız çocuğu, 'ne olursa olsun'u çok kolay ve pasif bir şekilde kabul ettiği için annelerine öfke içinde yaşıyor. ”[13] Bu bilinçsiz tepkiyi bilinçli hale getirene kadar kız, işlevini sürdürmeye devam edecektir.*tepki olarak*annesine.

Kızı, kızının yeteneklerine ve potansiyel özgürlüğüne duyduğu kıskançlık ve kıskançlık nedeniyle onu hapsetmeye çalışan, yiyip bitiren anneden kaçar. Aşırı yargılayıcı, katı ve destekleyici olmayan anneden uzaklaşır. Eşine ve çocuklarına hizmet etmek için kendi hayatını feda eden annenin şehit arketipinden uzak duruyor. Annenin kendi paramparça olmuş hayalleri hakkındaki öfkesi öfkeye veya daha fazla fırsata sahip olan kızına karşı pasif-agresif davranışlara dönüşebilir. Hayatının elinden kayıp gittiğini gören öfkeli, histerik kadının duvara tabak fırlatması stereotipine uyan bir anne, yıkıcı öfkeyle dolu tanrıça Kali'yi temsil ediyor.

Hinduların Yaratılış, Koruma ve Yıkım Üçlü Tanrıçası Kali Ma, Karanlık Anne olarak bilinir. O, aynı anda hem rahim hem de mezar olan, hem çocuklarına hayat veren hem de onları alıp götüren, doğum ve ölüm Annesinin temel arketipik imgesidir. O, binlerce farklı biçimde tasvir edilen dişiliğin kadim sembolüdür.[14]Marija Gimbutas ve Merlin Stone'a göre, son altı buçuk bin yıldır anaerkil dinler ataerkil dinler tarafından bastırılmış ve değersizleştirilmiştir.[15]Kadınların kendilerini depresyona ve intihara sürükleyen cinsiyet rollerine razı olması gibi, birçok kadının yeteneği, becerisi ve enerjisi de bastırıldığı gibi, Kali'nin gücü de yeraltına itildi. Kali'nin öfkesi, bırakıldığında

ifade edilmeyen ya da yaratıcı biçimlere kanalize edilmeyen, yaşanmamış yaşamın karanlık, yutucu durgunluğu haline gelir.

Çoğu kadın öfkeli, olumsuz anneden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor. Hepimiz kadınların "Hiçbir şey olmak istemiyorum" dediğini duymuşuzdur.*beğenmek*annem; Ben bile istemiyorum*Bakmak*Onun gibi." Bazı kadınlar sadece annelerine benzemekten korkmakla kalmıyor; aslında korkuyorlar*onların annesi olmak*.[16]Bu korku,*matrofobi*, kültürümüzde o kadar derinlere yerleşmiştir ki, çocukları evden ayrıldığında bir anne çoğu zaman kendisini tamamen reddedilmiş, takdir edilmemiş ve terk edilmiş hissetmektedir.

Anneyi terk etmek

Anneyi terk etmek sadece anne olan kadına değil, kızına da ihanet gibi gelebilir. “Bir kadının sıcaklık, beslenme, hassasiyet, güvenlik, duygusallık, karşılıklılık konusunda sahip olduğu ilk bilgi annesinden gelir. Bir kadın bedeninin bir başkasıyla ilk kez sarılması er ya da geç inkar edilebilir ya da reddedilebilir, boğucu bir sahiplenme, reddedilme, tuzak ya da tabu olarak hissedilebilir, ama başlangıçta tüm dünya böyledir.[17]

Pek çok kadın annesinden kopmak için güçlü bir istek duyar ama aynı zamanda onu geride bıraktığı için de yoğun bir suçluluk hisseder. Yirmili yaşlarının ortasında genç bir kadın olan Susan, başarılı bir iş kadını olarak kariyerine başlamıştır ve yakında evleneceği bir adamla destekleyici, sevgi dolu bir ilişkisi vardır. Annesi on yedi yıldır boşandı ve kendisi için seçtiği kariyerin tatminini hiçbir zaman hissetmedi. Bekar bir anne olarak çocuklarına bakmak için çok çalıştı ama kişisel tatminini sağlayan bir kariyer yerine, kendisine yeterli mali ödül sağlayan işleri tercih etti.

Şimdi ellili yaşlarının ortasında olan Susan'ın annesi yönden yoksundur ve depresyondadır. Depresyonu Susan'ın işini büyütme veya çocuk sahibi olma konusundaki seçimlerini etkiliyor. Annesi mutlu ve güvende olana kadar asla mutlu ya da başarılı olamayacağını hissediyor ve annesinin kendisi için daha iyi bir yaşam kurmayı reddetmesine kızıyor.

“Annem hayatını toparlayana kadar mutlu olamayacağımı her zaman hissettim” diyor. “Kız kardeşimle yaşıyor, maddi ve manevi olarak kendini geçindiremiyor ve onun hiçbir zaman mutlu olacağını düşünmüyorum. Yürüyen bir ilişkim olduğu için kendimi suçlu hissediyorum ve kendimi geride tuttuğumu biliyorum

iş hayatında çok başarılı olamayayım. Bir yandan ona onun yapamadığını yapabileceğimi göstermek istiyorum, diğer yandan da başarımın onu öldüreceğinden eminim.”

Susan ne zaman annesini arayıp ona yeni bir müşteriden bahsetse, annesi konuyu değiştiriyor ve kız kardeşi ya da kız kardeşinin çocukları hakkında konuşuyor. Susan annesi tarafından önemsenmediğini ve küçümsendiğini hissediyor. Başarılarını ya da mutluluğunu hiçbir zaman onunla paylaşamayacağı için yas tutuyor. Aynı zamanda kendisini aştığı için annesine ihanet ettiğini de hissediyor. Kendi başarısından dolayı suçluluk duyuyor ve annesinin başarısızlığından dolayı öfkeleniyor. Annesinden farklı olma kaygısı yaşıyor. Geçmişte bu suçluluk ve öfke depresyona yol açmıştı ama şimdi annesini kendisinden ayrı görmeye ve kendi yaşam koşulları bağlamında annesinin seçimlerini kabul etmeye motive oluyor.

Pek çok kız çocuğu, annelerinin kızlarının bireyselleşmesini ve başarısını destekleyememesi nedeniyle annelerinden uzaklaşmaktadır. Harriet Goldhor Lerner, annesi migren ağrısı nedeniyle kızının üniversiteden onur derecesiyle mezun olmasına engel olan Bayan J adında bir müşterisini anlatıyor. Bayan J annesine yüksek lisans derecesi almayı düşündüğünü söylediğinde annesi konuyu değiştirdi ve ona bir arkadaşının tıp fakültesine yeni giren kızından bahsetti.[18]Anne, kızının yeterliliğini tanımak ya da geleceğe yönelik hedeflerini duymak istemiyordu çünkü bunlar yalnızca kendi yetersizliğini ortaya koyuyordu.

Ne yazık ki bu evrensel bir tema. “Kendi kendini geliştirmesi ve büyümesi engellenen bir anne, kızının yetkinliğini görmezden gelebilir veya değerini düşürebilir ya da tam tersini yaparak kızını, başarıları annenin dolaylı olarak takdir edeceği 'özel' veya 'yetenekli' bir çocuk olmaya teşvik edebilir. Eğlence."[19]Pek çok anne, kız çocuklarına “benim gibi olma ama benim gibi ol” ya da “başarılı ol ama çok da başarılı olma” gibi çelişkili ve kararsız mesajlar gönderiyor. Bir kadının, bağımsızlığına ve başarısına değer veren eril uğruna dişil olanı reddetmesi şaşırtıcı değildir.

İyi Anneden Ayrılmak

Belki de terk edilmesi en zor anne, eğlenceli, besleyici, destekleyici, olumlu bir rol model olan annedir. Bu türden ayrılan

Anne, Cennet Bahçesi'nden ayrılmaya, masumiyet, bağlılık ve rahatlık durumunu bırakıp belirsiz bir dünyaya adım atmaya benzer. Ancak olumlu bir rol model olan iyi anne bile farkında olmadan kızını tuzağa düşürebilir. Kızı onu, kendisini karşılaştırması gereken olağanüstü bir tanrı olarak görürse, kendi kimliğini bulmak için onu reddetmek zorunda kalabilir.[20]

Alison, yirmili yaşlarının sonlarında, köklü bir New England ailesinden gelen bir kadındır. Annesi başarılı bir banka yöneticisi, aktif bir topluluk üyesi ve sevgi dolu bir ebeveyndir. Alison'ı Ivy League kariyeri boyunca cesaretlendirdi ve oyunculuk eğitimi almak için Batı Yakası'na taşınmasını destekledi. Alison onu çok özlüyor ama aynı şehirde, annesinin gölgesinde yaşamak istemiyor. Artık kendisi ile annesi arasındaki karşılaştırmaları duymak ya da annesinden farklı olduğu için suçluluk duymak istemiyor. Her telefon görüşmesinden sonra Alison, bir zamanlar paylaştıkları yakınlığın kaybolduğu hissini derinden hisseder ve annesinin istikrarlı yaşamına aykırı bir kariyer seçtiği için bunalıma girer. O ve annesi artık aynı değil. Alison, ayrılık mücadelesinde oyunculuk için gerekli olan duyguların derinliğini ve dokusunu bulmaya başlamıştır. Bu ayrılık, beraberinde getirdiği acıyla birlikte, kendi sanatsal yeteneklerini keşfetmesinde önemli bir ilk adım oldu.

Birçok kadın bu terimden korkuyor *kadınsı;* kirli bir kelime haline geldi. Bazıları, tanımın doğasında başkalarına bakma yükümlülüğünün bulunduğunu düşünüyor. Toplum, kadınları kendi tatminlerini bulmak yerine başkaları aracılığıyla yaşamaya teşvik etti. Kırklı yaşlarının sonlarında bir kadın olan Catherine şunları söylüyor: “Çocukluğumda bize sunulan kadınsı imgeler ya seks nesnesi Marilyn Monroe'ya ya da büyük fedakar sağlayıcıya aitti. Her iki durumda da sonunda Büyük Baştankara oldun. Eğer kadınsı olarak görülürsem bağımsızlığımı kaybedip istismar edilmekten korkuyorum.”

Annesi tarafından somutlaştırılan olumsuz dişillik yönlerini reddeden kız çocuğunun aynı zamanda kendi dişil doğasının eğlenceli, duyusal, tutkulu, besleyici, sezgisel ve yaratıcı olumlu yönlerini de reddetmesi durumunda dişilliğin reddedilmesinde bir tehlike vardır. Öfkeli veya duygusal anneleri olan birçok kadın, yıkıcı ve hadım edici olarak görülmemek için kendi öfkelerini ve duygularını kontrol etmeye çalışır. Öfkenin bu şekilde bastırılması çoğu zaman erkeklerin tanımladığı sistemdeki eşitsizlikleri görmelerine engel oluyor. Annelerini batıl inançlı, dindar ya da eski kafalı olarak gören kadınlar, annelerinin karanlık, gizemli ve büyülü yönlerini bir kenara bırakırlar.

Harika mantık ve analiz için kadınsı. Kadın kahramanla onun içindeki annelik nitelikleri arasında bir uçurum yaratılır; Onun bütünlüğe ulaşması için bu uçurumun yolculuğun ilerleyen dönemlerinde iyileştirilmesi gerekecek.

Kadın Bedeninin Reddi

Anne
eve yazarım
yalnızım ve
bedenimi bana geri ver.

Susan Griffin, “Anne ve Çocuk”

Kadınlığın reddedilmesi her iki yönde de gerçekleşir; kızdan anneye ve anneden kıza. Bir kız ergenliğe girip cinselliğini keşfettiğinde, annesi kızının fiziksel bedenini reddedebilir veya küçük düşürebilir. Veya kızının gençliğine ve çekiciliğine imreniyor olabilir, bu da genç kadında utanç veya rekabet duygularını harekete geçirebilir. Pek çok kız, annelerinin kendilerinden korkmasını, babalarının ilgisine yönelik rekabetin bir işareti olarak algılıyor.

Bir kızın babası da kızının gelişen cinselliğinden rahatsız olabilir ve onunla giderek daha az zaman geçirebilir. Geleneksel madonna/ fahişe ikilemini yaşıyor; babası tarafından tabu, annesi tarafından ise rakip olarak görülüyor. Genç kadın, ebeveynlerini kızdırmak yerine, evden çıkana kadar ortaya çıkan cinselliğini kapatabilir. Ya da cinselliğinden o kadar korkuyor ki, aşık olduğu ilk erkekle evleniyor. Hem annesi hem de babası onun vücudunu tutuyor.

Bunun bir kadının içgüdüsel beden bilgeliğini reddetmesinin başlangıcı olduğundan şüpheleniyorum. Çoğu kadının bedeni, hayatlarında olup biten bir şeyin "doğru gelmediğini" onlara bildirir. Ancak bedenlerini görmezden gelmeye başladıklarında, sezgilerini akılları lehine itibarsızlaştırmaya başlarlar.

Ergen bir kız, ebeveynlerinin ortaya çıkan cinselliğinin dış belirtilerinden rahatsız olduğunu fark ettiğinde, değişen bedenini reddedebilir. Yetersizlik duygularını uyuşturmak için yiyecek kullanabilir veya kabul edilemez olmanın getirdiği kafa karışıklığını ve acıyı hafifletmek için alkol, seks veya uyuşturucu kullanabilir. Vücudunun sınırlarını tanıma yeteneğini kaybeder, acıya ve hastalığa maruz kalır.

beden ve zihin arasındaki bölünme büyür. Kadınlar maneviyatlarına hareket ve beden farkındalığı yoluyla ulaşırlar, dolayısıyla bedenin inkar edilmesi, kahramanın manevi gelişimini engeller. Sezgilerini ve hayallerini görmezden gelir ve zihnin daha güvenli aktivitelerinin peşine düşer.

Otuzlu yaşlarının sonlarında olan Sara, doktora derecesine sahiptir. antropoloji adayı. Terapiye girdiğinde, yan tarafında tekrarlayan, sakatlayıcı bir ağrıdan şikayetçi oldu. Doktoru fiziksel olarak hiçbir sorunu olmadığını ancak günlerce hareket edemediğini söyledi. Tezini yazarken ortaya çıkan stresi atmak için gevşeme egzersizleriyle birlikte çalıştık ve ardından içindeki çocuğa vücudunda neler olup bittiğini sormak için rehberli bir imgeleme egzersizi önerdim.

Sara, dokuz yaşındaki "küçük kızı" ile ilgili güçlü bir deneyime sahiptir. Bu kısmı dışarı çıkıp orman spor salonunda baş aşağı oynamak istiyor. Sara yirmi dakikayı genç haliyle neşeyle oynayarak geçiriyor ve sonra ofise geri dönüp gözyaşlarına boğuluyor.

Akademik çabası sırasında kendisinin bu eğlenceli yönünü kaybettiğini fark eder. Bunu kendi başına yapabileceğinden bahsediyor. Bir erkekle harika bir ilişkisi olduğunu ama adamın şimdi binlerce kilometre uzağa Alaska'ya taşındığını ve güçlü olan kendisinin bunu kendi başına "başardığını" söylüyor. Annesi gibi hiçbir erkeğe bağımlı olmak istemiyordu. Ama sol tarafı hâlâ acıyor. Ona vücudunun ona ne söylediğini soruyorum.

Şöyle diyor: "Kendimin büyük bir kısmını inkar ettim; yalnızca içimdeki çocuğu, bir zamanlar oynamayı seven çocuğu değil, aynı zamanda yetişkin benliğimin açık havada, doğada beslenen kısmını da inkar ettim. Yürüyüş yapmayı seviyorum ama henüz vakit ayıramadım. Ben de çocukları severim ama hayatımda hiç yok. Çalışmalarım yapmaktan hoşlandığım şeylere izin vermiyor. Güçlü bir kadın oldum ama besleyecek kimsem yok ve kendimi nasıl yetiştireceğime dair hiçbir bilgim veya anımsamam yok. Ailemden ya da arkadaşlarımdan destek istersem zayıf olduğumu düşüneceklerinden korkuyorum." Kadınlar, fiziksel bedenlerinin sınırlarını kabul ettiklerinde manipülatif veya zayıf olarak görüldüklerinden, erkeklere ayak uydurmak için acıyı görmezden gelmeyi öğrendiler. Kadın bedeni hem arzu hem de küçümseme nesnesi olmuştur.

Kültürümüzde kökeni Eski Ahit'te Havva'nın baştan çıkarıcı olarak tasvir edilmesine dayanan kadın bedeninin reddedilmesi, erkek egemen dinlerde beş bin yılı aşkın bir süredir kadın cinselliğine ilişkin tabularla pekiştirilmiştir. Bir kadının cinsiyeti, hem siyasi hem de dini kurumlar tarafından onu iktidardan dışlamak için bir bahane olarak kullanılıyor.

Performans sanatçısı Cheri Gaulke, erkeklerin ve erkek tanrıların hakim olduğu dini bir arka planda büyüdü. Dört yaşındayken bedeninin kaderini belirlediğini fark etti. “Babam, büyükbabam, büyük büyükbabam ve erkek kardeşimin hepsi Lutherci papazlar. Kardeşim dördüncü nesil. Kız çocuğu olduğum için babamın izinden gidemeyeceğimi fark ettiğimde ilk feminist düşüncemi dört yaşımdayken yaşadım. O anda Hıristiyanlığın bana bedenim yüzünden ihanet ettiğini anladım. Hıristiyanlıkta ruh ve beden birbirinden ayrılmıştır. Kadınlar bedendir ve erkek tanrı ruhtur. Ruhu elde etmenin tek yolu bedeni inkar etmek, bedeni aşmak ve ölmektir. Ben buna inanmıyorum."[21]

Bu kadının annesi onun hayatında görünmez bir güçtü. “Tüm çalışmalarım, erkekler tarafından gasp edilen gücümü geri almaya çalışan babayla ilgiliydi. Kadın maneviyat hareketinden ilham alıyorum çünkü Tanrıça kendimi özdeşleştirebileceğim bir tanrıdır. Onun ve benim bedenim bir; onun ve benim gücüm bir. Ve erkekler bunu elinden alamaz.[22]

Annesi tarafından reddedildi

Evlat edinme, hastalık, depresyon ya da alkole kaçma nedeniyle annesi tarafından reddedildiğini hisseden bir kadın, kendisini derinden annesiz hissedecek ve hiç sahip olmadığı şeyleri aramaya devam edecektir. Bunları vermekten aciz bir annenin onayını, sevgisini, ilgisini ve kabulünü arayan bir “kız evlat” olarak sonsuza kadar işlev görebilir. Eğer annesinin yokluğunu ya da ona annelik yapamayacak kadar meşgul olduğunu düşünüyorsa olumlu bir kadın rol modeli, belki de bağ kurabileceği daha yaşlı bir kadın arayışına girebilir.

Otuzlu yaşlarının sonlarında siyahi bir kadın olan Lila, annesini çocuk sahibi olmakla meşgul olan ve onu fark edemeyecek kadar meşgul bir kadın olarak hatırlıyor. “Her zaman bitkin düşmüştü; Onun için ben sadece bir bulanıktım. Ama Essie Teyzem beni gördü. Kim olduğumu biliyordu. Bana birisi olduğumu söyledi. Bana umut verdi; bana kendime inanmayı öğretti. Gözlerimin içine her baktığında kendimi çok güzel hissettim. 'Kızım, bir yere gideceksin' derdi. Sen Özelsin.' Onun haklı olduğunu kanıtlamak için evden ayrılmak için sabırsızlanıyordum.”

Bir kadın annesi tarafından yabancılaştığını veya reddedildiğini hissediyorsa, öncelikle kadınsı olanı reddedebilir ve baba ve ataerkil kültür tarafından tanınma arayışına girebilir. Erkekler güçlü bir konumdadır, bu nedenle kadınlar erkeklere bakarlar.

kendilerini güçlendirmelerine destek oluyor. Kahramanımız, her şeyi bilen güçlü erkekle özdeşleşmeye koyulur. Önce babaların baş döndürücü oyunlarını, rekabet, kazanma ve başarı stratejilerini öğrenir. Beyaz adamların kendi imajlarına göre tasarladığı bir standarda uygun yaşayabileceğini kanıtlamaya çalışıyor. Ancak ne kadar başarılı olursa olsun, hâlâ yeterince değer verilmediğini ve aşırı çalıştırıldığını fark ediyor.[23]Kadınsı değerlere ne olduğunu sorgulamaya başlar.

Jung'cu terapist Janet Dallett'e göre, "Değerlerimize, algılarımıza ve seçimlerimize hakim olan sayısız varsayımlardan oluşan bu kültürün kolektif bilinci temelde erkeksidir. Kolektif *BM*Büyük hayallerinin kaynağı olan ataerkil toplumun bilinci, bilincin dışında kalan değerleri taşır ve dolayısıyla kadınsı (anaerkil) bir eğilime sahiptir. Bugünün yaratıcı bireyleri, ataerkil açgözlülüğü terk etmeye ve yeni bir çağın bilincinde doğmaya yönelik baskıyı ortaya çıkarmak için annelerin karanlık dünyasına inmeye mecburdurlar."[24]

Bir kadın yolculuğunun bu noktasında, annesiyle olan orijinal ayrılığını iyileştirmenin ve daha geniş bağlamda anne/kız ilişkisini iyileştirmenin yollarını arayabilir. Kendini özdeşleştirebileceği, ona kadın gücü ve güzelliğini öğretecek ve kendi gelişen otoritesine ilişkin deneyimini zenginleştirecek tanrıçaları, kadın kahramanları ve çağdaş yaratıcı kadınları arayacaktır.[25]Eninde sonunda şifasını Büyük Anne'de bulacaktır.

Tanrıça'yı ister kişileştirilmiş bir Varlık olarak, ister kadınların içinde ve arasında oluşan bir enerji olarak düşünelim, Tanrıça imgesi kadın gücünün bir kabulüdür, erkeklere bağımlı değildir ve ataerkil kadın görüşünden kaynaklanmamaktadır. . . . Tanrıça, kültürümüzde eksik olan şeyleri bize geri yansıtır: Gücümüzün, bedenlerimizin, iradelerimizin, annelerimizin olumlu imgeleri. Tanrıça'ya bakmak kendimizi hatırlamak, kendimizi bir bütün olarak hayal etmektir.[26]

2

Eril ile özdeşleşme

Babanın kızları

Kadın hareketinin elde ettiği başarılara rağmen kültürümüzde hakim olan mit, bazı kişilerin, konumların ve olayların diğerlerinden daha doğal bir değere sahip olduğu yönündedir. Bu kişiler, konumlar ve olaylar genellikle eril veya erkek tarafından tanımlanır. Bu kültürde erkek normları liderlik, kişisel özerklik ve başarı için sosyal standart haline geldi ve buna kıyasla kadınlar kendilerini yeterlilik, zeka ve güçten yoksun olarak algılıyorlar.

Kız büyüdükçe bunu gözlemliyor ve erkeklerin kontrol ettiği cazibe, prestij, otorite, bağımsızlık ve parayla özdeşleşmek istiyor. Pek çok başarılı kadın değerlendiriliyor *babanın kızları* çünkü o ilk erkek modelinin onayını ve gücünü arıyorlar. Nedense annenin onayı o kadar da önemli değil; Baba kadınsı olanı tanımlar ve bu onun cinselliğini, erkeklerle ilişki kurma yeteneğini ve dünyada başarıya ulaşma yeteneğini etkiler. Bir kadının hırslı olmanın, güce sahip olmanın, para kazanmanın veya bir erkekle başarılı bir ilişkiye sahip olmanın sorun olmadığını düşünmesi babasıyla olan ilişkisinden kaynaklanır.

Lynda Schmidt, bir babanın kızını "babasıyla, muhtemelen annesini dışlayacak şekilde, güçlü ve olumlu bir ilişkisi olan kız çocuğu" olarak tanımlıyor. Böyle genç bir kadın büyüdükçe erkeklere yönelecek ve kadınlara karşı biraz küçümseyici bir tavır takınacaktır. Babanın kızları hayatlarını erkeklik ilkesi etrafında düzenlerler.

ya dışarıdaki bir erkeğe bağlı kalmak ya da erkeksi bir mod tarafından içeriden yönlendirilmek. Erkek bir akıl hocası ya da rehber bulabilirler ama aynı zamanda bir erkekten emir almakta ya da bir erkekten ders almakta zorluk yaşayabilirler.”[1]

Motivasyon üzerine çalışan psikologlar, pek çok başarılı kadının, yeteneklerini besleyen, onlara erken yaşta çekici ve sevilmelerini sağlayan babaları olduğunu bulmuşlardır. Kadınların kariyer başarısı üzerine dört yıllık bir çalışma yürüten San Francisco Körfez Bölgesi sosyal bilimcilerinden Marjorie Lozoff, "babalar kızlarına ilginç, değerli ve hak eden insanlarmış gibi davrandığında kadınların kendi kaderini tayin etme olasılığının daha yüksek olduğu" sonucuna vardı. saygı ve teşvik.”[2]Bu şekilde muamele gören kadınlar "yeteneklerinin gelişmesi nedeniyle kadınlıklarının tehlikeye atıldığını hissetmiyorlardı."[3]Bu tür babalar, kızlarının hayatlarıyla aktif bir şekilde ilgilendiler ve aynı zamanda kızlarını kendi mesleki hayatlarıyla veya siyaset, spor veya sanatla ilgili uğraşlarıyla aktif bir şekilde ilgilenmeye teşvik ettiler.

Babası hayatını Hizmet Çalışanları Uluslararası Birliği'ne adayan eski kongre üyesi Yvonne Brathwaite Burke, on dört yaşındayken ilk grev hattında yürüdü. Babası yirmi sekiz yıldır MGM'de temizlikçi olarak çalışıyordu ve evi her zaman sendika aktivistleriyle doluydu. Sendikası Burke'e UCLA ve USC hukuk fakültesine burs sağladı.

Babasının örgütlenme çabalarını izlerken, “bir şey için savaşmanın gerçekten ne anlama geldiğinin” farkına vardı. Aylardır işsiz olmasına rağmen devam eden mücadeleye inanıyordu ve kendini çok adamıştı. Bunun yapılmasının gerekli olduğunu hissetti."[4]Onun bağlılığı onun üzerinde çok büyük bir etki yarattı.

“Mücadele fikri ve babamın yaşadıkları beni çok ilgilendiriyordu. Bunun onun için çok zor olduğunu ve kesinlikle bir fedakarlık olduğunu biliyordum ama o buna inanıyordu. Benimle sendika çalışmalarını tartıştı ve ben de tüm detayları biliyordum. Daha sonra avukat olmam ve siyasete girmem konusunda çok destek oldu. Bu işe dahil olmamda beni etkiledi.”[5]Burke'ün emlakçı olan annesi, kızının siyasete girmesi konusunda pek hevesli değildi çünkü onun tartışmalara bulaşmasını istemiyordu. Kızını öğretmen olmaya teşvik etti ama Burke daha aktif olmayı ve çatışmaların çözümünde yer almayı istiyordu.

Eski San Francisco belediye başkanı Dianne Feinstein da babasının örneğinden bürokrasinin inceliklerini ve nasıl diplomatik olunacağını, haklarını nasıl savunacağını, güçlü ve ısrarcı olacağını öğrendi. Onun babası

kampanyalarında coşkuyla çalıştı ve bağış toplamaktan ofis personeline çörek getirmeye kadar her şeyi yaptı. Bir doktor olarak kamu hizmetine güçlü bir bağlılığı vardı ve kanser hastası olmasına rağmen ölümüne kadar çalıştı. Kızına dayanma gücü ve motivasyonu öğretti. Feinstein, babasının onun yeteneklerine olan sonsuz inancıyla güçlendi. "Benden her zaman büyük beklentileri vardı. İçten içe o, ulaşmak istediğim her şeyin ulaşılabilir olduğuna inanıyordu, oysa ben buna her zaman inanmıyordum."[6]

Genç kızın babasıyla olan ilişkisi, onun dünyayı onun gözünden görmesine ve kendisinin onun yansımasını görmesine yardımcı olur. Onun onayını ve kabulünü ararken, ona ve diğer erkeklere göre kendi yeterliliğini, zekasını ve öz değerini ölçer. Kızın babasının onayı ve teşviki olumlu ego gelişimine yol açar. Hem Feinstein hem de Burke, babalarıyla olan yakın ve kolay ilişkilerini hatırlıyorlar. “Her iki kadın da erkek egemen bir alanda rekabet ederek kadınlığından ödün verdiğini düşünmüyordu.”[7]

Babaları tarafından kabul edildiğini hisseden kadınlar, dünya tarafından da kabul göreceklerine güvenirler. Ayrıca erkeksi doğalarıyla olumlu bir ilişki geliştirirler. Onları oldukları gibi seven, içlerinde erkeksi bir figürleri var. Bu olumlu iç erkek ya da animus figürü, yaratıcı çabalarını kabul edici, yargılayıcı olmayan bir şekilde destekleyecektir.

Linda Leonard, pozitif içsel erkeksi figür fantezisini anlatıyor. Ona Yürekli Adam diyor. O “ilgili, sıcak ve güçlüdür”; öfkeden, yakınlıktan ve sevgiden korkmaz. “Yanımda kalıyor ve sabırlı. Ama aynı zamanda başlatır, yüzleşir ve yoluna devam eder. O istikrarlı ve dayanıklıdır. Ancak onun istikrarı, hayatın akışıyla akmaktan, anda olmaktan geliyor. Oynar, çalışır ve her iki varoluş biçiminden de keyif alır. Nerede olursa olsun, ister iç mekanlarda ister dış dünyada kendini evinde hissediyor. O dünyevi bir adam; içgüdüsel ve seksi. O, yüksek ruhlu ve yaratıcı bir adamdır.”[8]Bu içsel figür, kadının babasıyla ya da baba figürüyle kurduğu olumlu ilişkiden kaynaklanır. İçinizdeki erkek, kahramanın yolculuğu boyunca destekleyici bir rehber olacaktır.

Müttefik olarak Baba

New York Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden Dr. Alexandra Symonds, işlerine yüksek bağlılık gösteren kadınlar üzerinde bir çalışma yaptı ve

eğitimin önemini vurgulayan ve onlara iş dünyasının oyunlarını nasıl oynayacaklarını öğreten babalarının olduğunu buldu. Başarısızlığa ve normal kaygı duygularına rağmen kızlarına yola devam etmeleri için koçluk yaptılar. Onlara kendi hayatlarından sorumlu olmaları konusunda ilham verdiler. Bu kadınlar erken yaşta bağımlı olmaktan ziyade başarmaya teşvik edildi.

Symonds, kızlarında sağlıklı yeterliliği en iyi şekilde geliştirebileceklerin babalar olduğunu buldu. Her ne kadar bulgularına katılmasam ve kızlarının yetkinliğinin geliştirilmesinde annelerin de payı olduğunu düşünmeme rağmen, şu ifadesine katılıyorum: "Eğer babalar oğullarına verdikleri cesareti kızlarına da verirlerse, spor yaparak, sürekli çaba göstererek, kendi kendine yeterek, o zaman kızlar olağanüstü bir şey başaramasalar bile, hayatlarının geri kalanında önemli olacak nitelikler geliştirmiş olacaklardır. Babaları onların başlarını okşayıp 'Ne tatlısın değil mi?' demek yerine onlara çok yardımcı olabilir. Bu yeterli değil."[9]

Bu desteği alan kadınların hareket etme konusunda özgüvenleri var*karşı* bir şey. Tanımlanabilir hedefleri ve takip edilecek belirli adımları olan bir kariyer yolunu seçerler; hukuk, tıp, işletme, eğitim veya sanat yönetimi bunlardan sadece birkaçıdır. Babaları gelecekle ilgili fikir ve hayallerini desteklemeyen veya onlara bunları hayata geçirme yeteneğinden yoksun oldukları izlenimini veren kadınlar,*geri dönmek*başarı.

Başarılı olan bazı kadınlar sadece babalarını taklit etmekle kalmıyor, aynı zamanda bilinçli olarak yola çıkıyorlar.*Olumsuz*bağımlı, çaresiz veya aşırı eleştirel olarak algıladıkları annelerine benzemek. Annenin kronik depresyonda, hasta ya da alkolik olduğu durumlarda kız, üst kattaki yatak odasında gölge haline gelen annesini görmezden gelerek babasıyla ittifak kurar. Baba artık sadece dış dünyada değil, iç dünyasında da gücü taşıyor.

Athena'nın Doğuşu

Babasının Kızı: Dişilliğin Emilimi

Annenin ortadan kaldırılması ve babayla özdeşleşme, Metis ve Zeus'un kızı Athena'nın hikâyesinde çok iyi örneklendirilmiştir. Zeus'un Metis'i özümsemesi aynı zamanda Yunan kültür tarihinde anasoylu bir toplumdan erkeksi, egonun hakim olduğu bir dünyaya geçiş dönemini temsil ettiği de görülebilir.

Athena, Zeus'un kafasından yetişkin bir kadın olarak fırladı, parıldayan altın bir zırh giymişti, bir elinde keskin bir mızrak tutuyordu ve güçlü bir savaş çığlığı atıyordu. Bu dramatik doğumun ardından Athena, kendisini Zeus'la ilişkilendirdi ve onu tek ebeveyni olarak kabul etti. Tanrıça annesi Metis'i asla kabul etmedi. Aslında Athena bir annesinin olduğu gerçeğinden habersiz görünüyordu.

Hesiod'un anlattığı gibi Metis, bilgeliğiyle tanınan bir okyanus tanrısı olan Zeus'un ilk kraliyet eşiydi. Metis, Athena'ya hamileyken Zeus onu kandırıp küçültür ve onu yutar. Tahmin edildi

Metis'in çok özel iki çocuğu olacaktı: Cesaret ve bilgelik açısından Zeus'a eşit bir kız ve her şeyi fetheden yürekli, tanrıların ve insanların kralı olacak bir oğul. Zeus, Metis'i yutarak kaderi bozdu ve onun niteliklerini kendine mal etti.[10]

Athena, Yunan kahramanlarını savaşta koruyan güzel savaşçı tanrıçaydı. Bilgeliğin ve zanaatın tanrıçası, usta bir stratejist, diplomat, dokumacı ve şehirlerin ve medeniyetin koruyucusuydu. Altın Post'u ele geçirmek için yola çıkmadan önce Jason ve Argonotların gemilerini inşa etmelerine yardım etti ve Yunanlıların Truva'yı düşürmelerine yardım etti. Truva Savaşı'ndan sonra babası Agamemnon'un intikamını almak için annesi Clytemnestra'yı öldüren Orestes'in serbest bırakılması için karar verici oyu verirken ataerkilliğin yanında yer aldı. Bunu yaparken ataerkil değerleri annelik bağlarından üstün tuttu.

"Athena kadını" bir babanın kızıdır; kendi annesini değersizleştiriyor ve babasıyla özdeşleştiriyor. Zeki ve hırslıdır ve işleri halleder. Duygusal ilişkiye pek değeri yoktur; kırılganlığa karşı empati ve şefkatten yoksundur. Eğer annesinin güçlü yönlerini keşfetmeye ve annelik bağıyla olan derin bağını geri kazanmaya zaman ayırmazsa, dişil olandan ayrılığını asla iyileştiremeyebilir. Metis erkek egosu tarafından yutulan son anne olmadığı gibi, Athena da babası uğruna annesini bir kenara atan son kız çocuk değildi. Bu kitabı kısmen annemle aramda meydana gelen ayrılığı anlamak ve iyileştirmek için yazıyorum.

Genç bir kızken babamı tanrı olarak görürdüm. İşten eve gelmesini bekleyemedim; komikti, zekiydi, yaratıcıydı ve bir reklamcılık yöneticisi olarak dünyada güce sahipti. O, II. Dünya Savaşı'ndan parlak genç adamlara açık olan ekonomik fırsatlardan pay almak için hırsla eve dönen babalardan biriydi. Manhattan'daki büyük bir binada uzun saatler çalıştı, ulusal ödüller kazandı ve ajansındaki erkek yeteneklere akıl hocalığı yaptı.

Bana göre o yanlış yapamazdı, o benim hayatımın aşkıydı. Akşamları onu özlüyordum çünkü eve akşam yemeğine nadiren geliyordu ama bazen onu sabah erkenden okula gitmeden önce görüyordum. Sabahın erken saatlerinde ve gecenin geç saatlerindeki gizemli geliş gidişleri, benim genç gözlerimde ona efsanevi boyutlar kazandırıyordu. "Önemli bir iş" yapıyor olmalı diye düşündüm; muhtemelen tanrıların işi!

Evdeyken onun ilgisini, onayını, sohbetini istiyordum. Akıllıca davrandım ve dinledim. Onunla hırdavatçıya ve kereste deposuna gitmeyi seviyordum. Hiçbir zaman yerinde duramayan bir insandı; evde her zaman şu ya da bu proje üzerinde çalışıyordu. Taze kesilmiş odun kokusunu bugün hâlâ babamla ilişkilendiririm.

On üç yaşına geldiğimde yazları onun ofisinde çalışmaya başladım. Benimle her zaman çok gurur duyardı çünkü başarılı bir öğrenciydim ve ofisi gezdirirdi. Bana işini ve bunu kendi başına yapmanın değerini anlattı. Eğitimin değerinden bahsetti çünkü kendi kendini yetiştirmiş bir adam olarak kendi hayatında örgün eğitimin olmayışından pişmanlık duyuyordu.

Ancak reklamcılık alanına yönelmem konusunda beni caydırdı; "kızlar için yer yok" dedi. Kadınların medya çalışmaları için çok fazla ruh hali değişimi yaşadıkları onun fikriydi. Kızlar için uygun olduğunu düşündüğü tek mesleğin metin yazarlığı olduğunu hatırlayabiliyorum, çünkü o, kadınların aileye bakarken bunu evde de yapabileceklerini düşünüyordu. Gizlice ona farklı olduğumu göstermeyi planladım.

Birçok genç kız arkadaşımın babasının aksine, benimki duygularımı dinlemeye istekliydi; bu benim için son derece önemliydi çünkü annemle konuşamıyordum. Onun sayesinde kendimi duyabiliyordum. Ona her şeyi anlatabildiğim için kendimi şanslı hissettim; ya da en azından*düşünce*Yapabilirdim. Annemin şiddetli patlamaları hakkındaki kafa karışıklığımı duymaktan hoşlanmadı; ona karşı daha anlayışlı olmamı ve sabırlı olmamı söyledi.

Rüyamda bir Al-Anon toplantısına gittiğimi ve psikiyatrist arkadaşım Peg'in orada olduğunu görüyorum. Ben grupla konuşurken tam karşımda oturuyor ve ellerimi tutuyor. Bana paylaşmam için o kadar çok zaman veriyor ki diğer kadınlar protesto etmeye başlıyor. Şöyle diyor: "Babanın orada olmaması, çalışmakla o kadar meşgul olması ve sana yardım edememesi senin için çok büyük bir üzüntü olsa gerek."

Sözlerine şaşırdım, babamla ilgili üzüntümü dile getirmesine şaşırdım çünkü her zaman sorunun annem olduğunu belirtmiştim. Onu kötü adam olarak gördüm ve babamın beni kurtarmasını istedim; bu, geleneksel, farklılaşmamış kadın kahraman için yinelenen bir temaydı. Babamı putlaştırdım, onu kurtarıcım olarak gördüm ve prensimin gelmesini bekleyen güzel, zeki kız rolünü iyi oynadım. Ancak beni kurtarmayı asla başaramadı. Yıllar sonra dünyada önemli şeyler yapabilmek için hem beni hem de annemi terk ettiğini anladım.

Baba Görevi: Müttefikleri Toplama

Kahramanın yolculuğunun ikinci aşamasında kadın, erkeksi olanla özdeşleşmek ya da erkeksi olan tarafından kurtarılmak ister. Bir kadın yerleşik kadınsı imajlardan kopmaya karar verdiğinde, kaçınılmaz olarak geleneksel kahramanın yolculuğuna başlar. Zırhını giyer, modern atına biner, sevdiklerini geride bırakır ve altın hazineyi aramaya çıkar. Logoların becerilerine ince ayar yapıyor. Başarıya giden açıkça tanımlanmış yollar arar. Erkeklerin dünyasını sağlıklı, eğlenceyi seven ve eylem odaklı olarak görüyor. Erkekler işleri halleder. Bu onun kendi hırsını körüklüyor.

Bu, bir kadının egosunun gelişiminde önemli bir dönemdir. Kahramanımız, ona yol boyunca atacağı adımları gösterebilecek rol modelleri arıyor. Bu erkek müttefikler bir baba, erkek arkadaş, öğretmen, yönetici veya antrenör şeklini alabilir; aradığı dereceyi veya maaşı veren kurumun; ya da bir bakanın, hahamın, rahibin ya da Tanrının. Müttefik aynı zamanda erkek olarak tanımlanan bir kadın, belki de takım kurallarına göre oynayan ve başarılı bir şekilde zirveye çıkan yaşlı, çocuksuz bir kadın olabilir.

Kurumsal Amerika'nın en üst düzey kadın yöneticilerinden biri olan Mattel Toys'un pazarlama, dünya çapında ürün tasarımı ve geliştirmeden sorumlu başkan yardımcısı Jill Barad, başarısını yalnızca ekip çalışmasına ve çalışanları motive etme yeteneğine değil, aynı zamanda Yıllar boyunca tavsiye almak için başvurabileceği birkaç akıl hocası. Kendine özgü yönetim tarzını, duyarlılığı ve güçlü sezgisel yanının yanı sıra ebeveynlerinden öğrendiği temel değerler olan yapıcı geri bildirimi kullanan bir yönetim tarzı olarak tanımlıyor. Pek çok zihinsel uyaranın olduğu, yaratıcı bir evde büyüdü ve ona her zaman şunu söyleyen bir babası olduğu için şanslıydı: "İstediğin her şey olabilirsin, yeter ki bunda iyi ol." Aklını ona ver, neye ihtiyacın olduğunu öğren ve onun peşinden git!”[11]

"Kadınların çoğu güç ve otoriteyi ya erkeklere benzeyerek ya da erkekler tarafından beğenilerek arar."[12]Bu ilk başta o kadar da olumsuz bir şey değil çünkü erkeğin onayını almak, ataerkil bir toplumda anneyle kaynaşmaktan daha fazla bağımsızlığa doğru sağlıklı bir geçiştir. Disiplin, karar verme, yönlendirme, cesaret, güç ve kendine değer verme gibi olumlu baba sayılabilecek niteliklerle özdeşleşen genç kadın, kendini dünyada başarıya ulaşırken bulur.

Ancak bir kadın, erkeğin dikkatinin veya erkek tanımının aynası dışında var olmadığına inanırsa, bu çok zarar verici olabilir. İçinde*Alice'in Harikalar Diyarı Maceraları*Lewis Carroll, siyasi güce sahip olanların güçsüzlerin kimliklerini tanımlayabileceği inancının taklidini yapıyor.[13]Tweedledum ve Tweedledee, Alice'e yalnızca Kızıl Kral'ın hayalinde var olduğunu söyler:

> "Şu anda rüya görüyor" dedi Tweedledee, "peki sen onun rüyasında ne gördüğünü düşünüyorsun?"
>
> Alice, "Bunu kimse tahmin edemez" dedi.
>
> "Neden sen?" diye bağırdı Tweedledee, muzaffer bir edayla ellerini çırparak. "Peki eğer seni hayal etmeyi bıraksaydı, sence nerede olurdun?"
>
> "Elbette şu an bulunduğum yerdeyim" dedi Alice.
>
> “Hiçbir yerde olmayacaksın. Sen sadece onun rüyasındaki bir çeşit şeysin!” "Eğer oradaki Kral uyansaydı" diye ekledi Tweedledum, "patlarsın! - tıpkı bir mum gibi!"[14]

Olumlu Bir Eril Müttefikin Eksikliği

Babanın veya babanın yerine geçen diğer kişilerin onayı ve teşviki genellikle kadının olumlu ego gelişimine yol açar; ancak babanın, üvey babanın, amcanın veya büyükbabanın gerçek katılımının veya olumsuz katılımının olmaması, bir kadının benlik algısını derinden yaralar. Aşırı telafiye ve mükemmeliyetçiliğe yol açabilir veya gelişimini neredeyse felce uğratabilir. Bir baba kızına karşı olmadığında veya ona kayıtsız kaldığında ilgisizliğini, hayal kırıklığını ve onaylamadığını gösterir; bu da kadın kahramana açık olumsuz yargılar veya aşırı korumacılık kadar zarar verebilir.

İçinde*Amerikan ve İngiliz Edebiyatında Kadın Kahraman*, Carol Pearson ve Katherine Pope, babası fiziksel olarak orada olan ancak duygusal olarak kendisine ve annesine karşı kayıtsız olan Kanadalı sanatçı Emily Carr'ın günlüğünden alıntı yapıyor. Altmışlı yaşlarının sonlarında hâlâ bu kayıtsız tanrıyla boğuşuyordu.

> Altmış altı yıl önce bu gece pek ben değildim. . . . Babamın ne hissettiğini merak ediyorum. Onun annemin yarısı kadar bile ilgilendiğini hayal edemiyorum. Daha fazlası için

Babamın tadı, büyük kalaylı sıcak su tabağında servis edilen güzel, sulu bir biftekti. Bu onun gözlerinin parlamasına neden oldu. Annemin doğumunu tamamladıktan sonra bir iki şefkatli sözle ona yardım edip etmediğini ya da her zamanki gibi katı olup onun ayağa kalkıp kendisine hizmet etmesini bekleyip beklemediğini merak ediyorum. Ona hayran olacak, iradelerini kırabilecek yaşa gelene kadar yeni bebekleri görmezden geldi.[15]

Kişisel düzeyde bir babanın ya da kültürel düzeyde bir akıl hocasının yetersiz ilgisi, Linda Leonard'ın "zırhlı Amazon" dediği şeyle sonuçlanır.

İhmalkar babaya tepki gösteren bu tür kadınlar sıklıkla ego düzeyinde erkeksi veya babalık işlevlerini kendileri ile özdeşleştirirler. Babaları onlara ihtiyaç duydukları şeyi vermediğinden, bunu kendilerinin yapmak zorunda olduklarını düşünüyorlar. . . . Zırh, profesyonel olarak gelişmelerine yardımcı olduğu ve iş dünyasında söz sahibi olmalarını sağladığı ölçüde onları olumlu bir şekilde korur. Ancak zırh onları kendi kadınsı duygularından ve yumuşak yönlerinden koruduğu ölçüde, bu kadınlar kendi yaratıcılıklarına, erkeklerle sağlıklı ilişkilere ve anı yaşamanın kendiliğindenliğine ve canlılığına yabancılaşmaya eğilimlidirler.[16]

Bu tür bir kadın profesyonel olarak başarılı ancak duygusal veya ilişkisel alanda güvenilmesi zor olarak görülecektir. İçindeki erkeksi figür, kalpli bir adam değil, asla pes etmeyen açgözlü bir zorbadır. Yaptığı hiçbir şey asla yeterli değildir; onun sevilme, tatmin olma, hatta dinlenme özlemini hiç fark etmeden onu "daha fazla, daha iyi, daha hızlı" ileriye doğru iter.

Danielle, otuzlu yaşlarının başında, son derece rekabetçi bir ticari emlak firmasını işleten bir kadındır. Uzun boylu, zeki, güzel ve seksi ve tüm bu nitelikleri iş hayatında kendi avantajına kullanıyor. Aynı zamanda çivi kadar serttir. Başarılı bir Avrupalı girişimci olan ve üç yıldır ölü olan babasının imajına aşık. Güçlü yapılı bir adamdı ve hükmedici bir varlığı vardı; aileyi demir yumrukla kontrol ediyordu.

Görünüşü ve zekası nedeniyle Danielle'e övgüler yağdırdı, kirli olduğu için seksten uzak durmasını söyledi ve onunla iş dünyasındaki sıkıntıları ve başarıları hakkında konuştu. Onun sırdaşıydı. Danielle ergenlik çağındayken annesinden boşandı. Anne fiziksel olarak

ve çocukluğu boyunca Danielle'e duygusal olarak tacizde bulundu ve Danielle ergenliğe girerken giderek daha fazla işlevsiz ve alkolik hale geldi. Babası, Danielle'den biraz daha yaşlı, ona seks hizmetçisi gibi davrandığı genç bir kadınla yeniden evlendi. Ayrıca herkesin bildiği bir dizi ilişkisi vardı.

Danielle onun işine katılmak istiyordu ama buna izin vermiyordu, bu da ona işin kızlara göre olmadığı izlenimini veriyordu. Onun ölümünden sonra kendi işini kurdu. Kendine bunu yapabileceğini göstermeyi arzuluyordu. Ona asla öğretmediği şeyler için derinden yas tutuyordu ve bunun acısını profesyonel ya da kişisel olarak ilişki kurduğu tüm erkeklerden çıkarıyordu. Kabalığı ve saldırganlığı nedeniyle bir iş hesabını kaybettiğinde, iddialı bir kadını kabul edemediği için bunun sorumlusu olarak müşteriyi suçladı.

Danielle işinde başarısızlıklar yaşadığında şöyle öfkelendi: “Babam hayatta olsaydı bu asla olmazdı; bana yardım ederdi.” Hayatı boyunca bağımsız çabalarını hiçbir zaman desteklemediği gerçeğini reddetti. Kimseye güvenmedi ve bir dizi rahim ağzı ve vajinal enfeksiyon geliştirmeye başladı. Yumuşak kadınsı yönünden kopmuştu ve cahil, işbirlikçi ve yıkıcı olarak sınıflandırdığı çoğu kadını büyük bir küçümsemeyle karşılıyordu.

En büyük korkusu tekrarlayan genital enfeksiyonlarla ilgiliydi ve birlikte olduğu erkekleri ciddi, sürekli bir ilişki kuramamalarından sorumlu tutuyordu. Rehberli bir imgeleme egzersizi kullanarak onu vajinasının etrafındaki ham yaralarla iletişim kurmaya teşvik ettim. Bunu yaparken öfkesinin özüne dokundu. “Annemle savaşmak için çok erken yaşta kahramanlık yapmak zorunda kaldığım için öfkeliyim. Onun çılgınlığıyla baş edemeyecek kadar küçüktüm. Babamın mesajı, kendisi dünyada güçlü şeyler yapmaya giderken onu görmezden gelmem yönündeydi. Beni korumadı.

“Dış dünyada bunu yapmaya çalışmak benim kavrayışımın ötesinde. Rekabet etmeye çalışmak benim anlayışımın ötesinde. Ailemde her zaman büyük bir güce sahip olduğum, yetersiz ve çılgın anneme tepeden baktığım ve babamın sırdaşı olduğum için kendimi üstün ve insanlara karşı sabırsız hissediyorum. Ben sakatım. Artık kralın kulağına sahip değilim; o öldü. Peki bana ne verdi? Onun sırdaşı olduğum için sahte bir önem duygusu. Ben yüceltilmiş bir hizmetçiden başka bir şey değildim.

“Artık kimseye nasıl gerçek ilgi göstereceğimi bilmiyorum ve iş dünyasında rekabet etmekten çok korkuyorum. En baştan başlamak istiyorum. nasıl yapacağımı bilmiyorum

Bu işi etkili bir şekilde yürütüyorum ve kesinlikle başka birinin firmasında yükselmek istemiyorum. Diğer insanlarla, özellikle de güvenmediğim erkeklerle müzakere etmekte zorluk çekiyorum."

Danielle'in babası sadece başarılı bir iş kadını olma hedeflerini sabote etmekle kalmadı, aynı zamanda ilişkide başarı olasılığını da elinden aldı. Kadınları küçümsediğini eşlerine ve Danielle'in üvey kız kardeşlerine karşı davranışıyla gösterdi. Ablası gençken intihar etti. Muaf olduğunu düşünen Danielle dahil, hayatındaki tüm kadınları kendi amaçları için kullandı. Artık kendini iyileştirme çalışmalarına devam ederken, onun cinselliği üzerinde hala bir kontrolü olduğunu fark ediyor.

Babalarına değerlerini kanıtlamak için iş hayatında başarılı olmaya çalışan birçok kadın, kariyerlerini destekleyecek eğitim geçmişlerine sahip olsalar bile başarıyı sürdürmekte zorluk yaşıyor. Babaları onlara kadınların iş dünyasına ait olmadığı yönünde doğrudan veya dolaylı mesajlar verdiyse, onlar gerçek başarının kadınsı cinsiyet rolü stereotipiyle tutarsız olduğu mesajını içselleştiriyorlar.[17]

Mükemmelliğe Bağımlılık

Genç bir kadın içinin kanını kuruturken başarılı gibi görünebilir. Kadınların aşağılık duygusuna dair doğuştan gelen korku nedeniyle birçok genç kadın, erkeklerden farklı oldukları için mükemmelliğe, aşırı telafiye ve aşırı çalışmaya bağımlı hale geliyor.

Sürece güvenmeyen, çeşitliliğe tahammülü olmayan bir kültürde yaşıyoruz. Bu nedenle hepimizden mükemmel olmamız ve bunun da ötesinde, aynı olmasa da birbirimize benzer yönlerden mükemmel olmamız bekleniyor. Erdem, başarı, zeka ve fiziksel çekicilik standartlarını "yaşamamız" gerekiyor. Bunu yapmazsak, hakim ideal insan imajına uyana kadar tövbe etmemiz, daha çok çalışmamız, ders çalışmamız, diyet yapmamız, egzersiz yapmamız ve daha iyi kıyafetler giymemiz bekleniyor. Bu nedenle, benzersiz niteliklerimiz (bu durumda kadın olmak), muhtemelen iyi olmak için çözmemiz gereken "sorun" olarak tanımlanacaktır.[18]

Bazı kadınlar erkekler gibi düşünmeyi, onlarla nasıl rekabet edeceklerini ve onları kendi oyunlarında nasıl yeneceklerini öğrenmekten büyük gurur duyarlar. Bu tür kadınlar kahramanlığa dönüşür, ancak çoğu, bunu başaracaklarına dair kemirici bir duyguyla baş başa kalır.

asla olmaz*yeterli*. Erkeklerle aynı olma ihtiyacından dolayı daha fazlasını yapmaya devam ediyorlar. Katolik bir ailede büyüdüğüm için, bir kadının eksiklik duygusunun Tanrı'nın benzerliğinde yaratılmamasından mı kaynaklandığını sık sık merak ediyorum. Pek çok kızın babalarıyla yaşadığı deneyim, baba Tanrı'yla yaşadıklarının aynısıdır: sevilir ama ayrı tutulur, hatta korkulur çünkü farklı cinsel organlara sahiptirler.

Nancy, kırklı yaşlarının başında, yirmi yıl boyunca sanatçı ve politik aktivist olarak çalıştıktan sonra hukuk fakültesine geri dönen bir kadın. Okuldaki ödevlerini yaparken, her ödevi mükemmel bir şekilde yapmaya çalışarak çok fazla zaman ve enerji harcadığını fark eder. Her soruna gerekenden çok daha fazla çaba harcıyor. Bu nedenle hiçbir zaman tüm ödevlerini bitirmek için yeterli zamanı olmuyor ve notları geç bitirilen ödevleri yansıtıyor. Nancy'nin zekası ya da işi yapma yeteneği yok; bunu abartıyor.

Ona mükemmel cevapları kimin için yazdığını sorduğumda “Baba” diye cevap veriyor. Bana küçük bir kızken rahmetli babasıyla tekrar tekrar yaşadığı bir diyaloğun anısını anlatıyor. İlk kızına oğlu gibi davranan, harika bir mizah anlayışına sahip bir kamyon şoförüydü. "Peki, keşke erkek olsaydın" derdi, "ama olmadığına göre dokuz kere dokuz kaç eder?"

Nancy, "Sorduğu her soruya her zaman doğru cevabı buldum" diye anımsıyor. “Spor istatistiklerini, sözlükteki en uzun kelimeleri ve her eyaletin başkentini ezberledim, böylece asla hazırlıksız yakalanmazdım. Hafızam için harikaydı ama kız olmanın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim erkek olmadığım için bende bir sorun olduğuydu ve bunu nasıl telafi edeceğimi bulmam gerekiyordu.”

Nancy, babasının kadın olmanın ne olduğuna dair idealiyle tanımlanıyordu. Zaten erkek olmak için gereken fiziksel donanıma sahip olmadığı için bundan sonraki en iyi şey akıllı olmak ve her şeyi mükemmel yapmaktı. Babam bunu şu şekilde ifade etti: "Eğer doğru yapamıyorsan, hiç yapma." Bunu, başaramadığım sürece hiçbir şeyi denememeyi bir kural olarak içselleştirdim.

Oyunun Kurallarını Babamla Öğreniyorum

Küçük kızlar babalarının onayı ve ilgisi için hangi oyunları oynamaları gerektiğini erken yaşta öğrenirler. Akıllı, sevimli, çekingen veya baştan çıkarıcı davranmak zorunda kalabilirler. Güç ve otorite, babanın yatak odasının içinde ve dışında yaşadığı sorunlardır. Bir kızın flört ettiği ilk erkek babasıdır. Ona nasıl tepki vereceği bir kişi için kritik öneme sahiptir.

Kızın cinsel gelişimi. Bir babanın sıcaklığı, şakacılığı ve sevgisi bir kızın sağlıklı cinselliği için çok önemlidir; aksi takdirde birincil aşk nesnesi, ilk bağlılığı olan annesi olarak kalacaktır. Öte yandan babanın hakimiyeti, sahipleniciliği ve eleştirisi, bir kızın heteroseksüel gelişimini zayıflatabilir veya yok edebilir.

Daha da istismarcı olanı, küçük kızının cinselliğinin koruyucusu olarak doğal rolünü göz ardı eden ve erkek egemenliği ihtiyacı nedeniyle ensest yoluyla onun normal cinsel gelişimini ihlal eden babadır. Hayatının geri kalanını cinselliğini ve bir kadın olarak sahip olduğu gerçeğini geri kazanarak geçirecek. *hakları var mı*.

Diğer kız çocukları, babanın yanında çok akıllı davranmamanın en iyisi olduğunu öğreniyorlar. Alay edilmenin, eleştirinin, onaylanmamanın veya fiziksel istismarın hedefi haline gelebilirler. Ailedeki pantolonu dolduramayan erkeklerin yanında "akıllı pantolon" olmamayı öğrenirler. Basketbol ve teniste kartlarda, damada veya serbest atışlarda babalarının kazanmasına izin vermeyi hızla öğrenirler. Kendi hırslarını unutup patronlarını güzel gösteren kadınlara dönüşürler. Sonunda hayatlarında olup bitenler konusunda kendilerini acı, pasif ve alaycı hissederler.

Çocukluğunda babalarının olumlu ilgisinin reddedilmesinden muzdarip kızlar, her ilişkide onu ararlar. Otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadın olan Loretta, yakışıklı spor muhabiri babasını idol olarak görüyordu ama onun dikkatini çekemiyordu. Onun ilgisini tekeline alan üç atletik erkek kardeşle büyüdü. Bir kız olarak sessiz ve hayalperestti ve zamanını ormanda geçirmeyi seviyordu, ancak atletik yeteneği yoktu ve spora pek ilgisi yoktu. Loretta'nın babası onun yazdığı hikayelerle ve hayvanlarıyla oynadığı oyunlarla dalga geçiyordu. Annesi sessiz ve depresifti. Loretta etrafındaki tüm erkeklerin dünyasına nasıl gireceğini bilmiyordu, bu yüzden onunla evlendi.

“İlk kocam küçüklerde beyzbol oyuncusuydu, ben de maçlara gittim ve babamı benimle birlikte locaya oturmaya davet ettim. Babam kocamın kariyerini yakından takip ediyordu ama benimkiyle hiç ilgilenmiyordu ve sezon dışında Jon'la ne kadar çok zaman geçirirsem, hiçbir ortak noktamızın olmadığını o kadar çok fark ettim. Böylece Mike'la evlendim. Daha yaşlıydı ve tıpkı babama benziyordu. O da bir sporcuydu ama profesyonel değildi, bu yüzden işlerin farklı olacağını düşündüm. O da benim gibi bir yazardı ama bana her zaman yeteneğimin olmadığını söylerdi. Üç yıl boyunca bunu dinledikten sonra, tıpkı annem gibi benim de kaybolmaya başladığımı fark ettim.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

“Mike'ı terk ettim ve iyileşmem biraz zaman aldı, ancak bir yıl ayrı kaldıktan sonra, babamın beni reddetmesinin bıraktığı dev bir boşluğu doldurmak için bu adamlarla evlendiğim gerçeğini fark ettim. Erkeklerle görüşmeyi tamamen bıraktım ve yazılarıma odaklandım. Şimdi babama hiç benzemeyen, sporu takip etmeyen ve söylediklerimle ilgilenen bir lise öğretmeniyle görüşüyorum. Birbirimizden gerçekten keyif alıyoruz; İlk kez kadın olmaktan dolayı kendimi iyi hissettim. Yeniden evlenir miyim bilmiyorum ama artık babamı aramama gerek olmadığını biliyorum.”

Ataerkilliğin Bildirilmesi

Kahramanın arayışının bir kısmı, kimliğini bulmasını sağlayan dünyadaki işini bulmaktır. Bir kadının kalbini, aklını ve ruhunu ifade edebilmesi için ebeveynlerine veya başkalarına bağımlı olmadan hayatta kalabileceğini bilmesi önemlidir. Kahramanca arayışın bu ilk bölümünde öğrenilen beceriler, bir kadının dünyadaki yetkinliğini oluşturur.

Başarı ve başarıya ulaşmak için gereken niteliklerin yalnızca erkek tarafından şekillendiğini ya da bu niteliklerin dünyadaki birincil rol modelinin baba olduğunu ima etmek istemiyorum. Ancak gerçek şu ki, içinde yaşadığımız ve çalıştığımız sistem öncelikle ataerkil bir sistem; erkeğe kadınlardan daha fazla değer veriliyor. Bu kesinlikle değişiyor, ancak değişim yavaş.

Kadınların dış düzeyde değersizleştirilmesi, kadının içsel olarak kendisi hakkında nasıl hissettiğini ve kadınsı olanı nasıl algıladığını etkiliyor. Kadınlar artık aşağılık olarak algılanmak istemiyorlar. Günümüzde kadınlar ataerkilliğe tepki olarak derin bir içsel değişimden geçiyor. Bu iç hareket yavaş yavaş sosyal politikadaki güncel değişikliklere de yansıyor.

Cinsiyet ve ırk eşitliğini sağlamak için kat etmemiz gereken uzun bir yol olduğunu bilsem de, bugün kadınsı değerlerin onurlandırıldığı ailelerde büyüyen genç kızlar, yarın daha sağlıklı aile ve toplumsal ilişkilere odaklanacak. İçlerindeki erkeksi figür, Kalbi Olan Bir Adam olsun.

3

Denemeler Yolu

Ogreler ve Ejderhalarla Yüzleşmek

Kahramanımız eşiği geçer, güvenli ebeveynlerinin evini terk eder ve kendini aramaya başlar. Tepelere ve vadilere doğru yolculuk eder, nehirlerde ve derelerde yürür, kuru çölleri ve karanlık ormanları geçer ve benliğinin merkezinde olanı bulmak için labirente girer. Yol boyunca onu çıkmaz sokaklara sürükleyen devlerle, kurnazlığına ve kararlılığına meydan okuyan düşmanlarla ve kaçınması, sınırlaması veya üstesinden gelmesi gereken engellerle tanışır. Bu yolculuğu yapabilmek için bir lambaya, bir sürü ipliğe ve tüm zekasına ihtiyacı var.

Ama kendimin önüne geçiyorum. Neden geceleri labirentte dolaşıyor? Aradığı hazine nedir ve onu koruyan ejderha kimdir?

Geceleri metaforik olarak yalnızdır, güçlü yönlerini ve yeteneklerini keşfetmek, zayıf yönlerini ortaya çıkarmak ve üstesinden gelmek için denemeler yolunda dolaşmaktadır. Evden ayrılmak ve yolculuğa çıkmak işte budur. *Ev*bilinenin emniyeti ve güvenliğidir. Okul, yeni bir iş, seyahat ve ilişki, hepsi ona hem olumlu niteliklerine hem de başkalarına yansıttığı olumsuz yönlerine bakma ve deneyimleme fırsatları sağlar. Artık hayatının sonucu için ebeveynlerini, kardeşlerini, arkadaşlarını, sevgililerini ve patronunu suçlayamaz; artık kendine bakma zamanıdır. Onun görevi kılıcı almaktır.*o*hakikatin sesini bul*o*ses ve yolunu seç*o*kader. Böylece aradığı hazineyi bulacaktır.

Zorlu Efsane III. Nancy Ann Jones'un tablosu.

Yol boyunca hem dış rasyonel dünyasında hem de psişenin iç dünyasında engellerle karşılaşacaktır. Dış sınavlar yolu onu akademik derecelere, terfilere, prestijli unvanlara, evliliğe ve finansal başarıya götüren beklenen engelli parkurdan geçirecektir. Ejderhalar bu nimeti korumak için orada olacaklar ve ona başarılı olmasının mümkün olmadığını, zaten bunu yapmak istemediğini ve önünde çok daha nitelikli insanlar olduğunu söyleyecekler. Bu ejderhalar bazen korkutucu görünecek ve ebeveynlerine, öğretmenlerine ve patronlarına benzeyecek.

Ancak en zorlu ejderha, gülümseyerek "Evet canım, yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin" diyen ve aynı zamanda az sayıda fırsatla, düşük maaşlarla, yetersiz çocuk bakımıyla ilerlemesini sabote etmeye devam eden toplumsal sürüngendir. Yavaş promosyonlar. Bu ejderhanın aslında demek istediği şu: "Evet canım, istediğini yaptığın sürece yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin. *Biz*yapmanı istiyorum."

Onun dayanıklılığını, kararlılığını ve sınır koyma yeteneğini sınamak için Ogreler onun yoluna çıkacak. İş arkadaşları onu kızdıracak, lisans kurulları gereksinimleri değiştirecek ve aşıklar onu ilk etapta gerçekten sevmediklerini ilan edecek. Güç, başarı ve sevginin gereklilikleri olarak gizlenen seks ve manipülasyon oyunları onu baştan çıkaracaktır.

Aldığı tek şey başarı tılsımlarıyken, güç ve bağımsızlık ülkesine ulaştığını düşünerek gururu okşanacak.

İçsel yolculuk boyunca kendinden şüphe duymanın, kendinden nefret etmenin, kararsızlığın, felcin ve korkunun güçleriyle karşılaşacaktır. Dış dünya ona bunu yapabileceğini söyleyebilir ama o, yapamayacağını söyleyen şeytanlarla savaşır. "Bunu yapamam, ben bir sahtekarım." . . . “Gerçekten nasıl biri olduğumu bilselerdi bana asla güvenmezlerdi.” . . . “Öne çıkmak istemiyorum; Eğer başarılı olursam benden nefret edecekler.” . . . "Bana bakıldığında çok daha iyi oldu." . . . "Bunu hak etmiyorum." . . . "Gerçek bir kadın olsaydım evlenmek ve çocuk sahibi olmak isterdim."

Dua devam ediyor ve onun açıklığını, kendine güvenini, hırsını ve öz değerini zayıflatmaya hizmet ediyor. Bağımlılık mitini, kadınların aşağılık mitini ve romantik aşk mitini kıskançlıkla koruyan ejderhalar, korkunç rakiplerdir. Bu korkaklara göre bir yolculuk değil; insanın derinliklerine inmek muazzam bir cesaret ister.

Bağımlılık Miti

*Bağımlılık*Ve*ihtiyaçlar:*her ikisi de kadınlar için kirli kelimelerdir. Bağımlılık hem kızlar hem de erkekler için normal bir gelişim aşaması olmasına rağmen, kelime*bağımlı*çoğunlukla kadınlarla ilişkilendirilir. Kızlar bağımsızlığa teşvik edilmiyor; erkek çocukları gibi özerk olmaları desteklenmiyor. "Aksine, kızların ebeveynleri ve aileleriyle olan bağımlı ilişkilerini sürdürmeleri ve evlendikten sonra bunları kocalarına ve çocuklarına devretmeleri teşvik ediliyor."[1]

Kadınların başkalarının bağımlılık ihtiyaçlarını karşılaması bekleniyor; kızlık çağından itibaren bu ihtiyaçları öngörmek için eğitilirler. Annelerinin “Susamış olmalısın, sana soğuk bir içecek getirebilir miyim?” dediğini duymuşlar. . . . "Uzun bir gün geçirdin, yorulmuş olmalısın. Akşam yemeğinden önce uzanmak ister misin?” . . . “Takıma giremediğin için çok hayal kırıklığına uğramış olmalısın.”

Başkalarının ihtiyaçlarını önceden tahmin etmeyi öğrendikçe, bilinçli veya bilinçsiz olarak onların ihtiyaçlarının da tahmin edileceğini ve karşılanacağını beklerler. Bir kadın ihtiyaçlarının olduğunu keşfettiğinde*Olumsuz*dikkate alındığında bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyor*o*. Aslında kendisinin de ihtiyaçları olduğu için utanç duyabilir.

Bir kadın bir ihtiyacının karşılanmasını istemek zorunda kalırsa, kendisi kadar başkaları tarafından da talepkar, muhtaç ve bağımlı olarak algılanır. Ancak gerçek şu ki

eşinin, sevgilisinin, arkadaşının ya da çocuğunun karşılayamadığı normal ihtiyaçları vardır.[2]Bu normal ihtiyaçlar arasında kendine vakit ayırma, kendine ait bir oda, dinleyecek biri, sevgi dolu bir kucaklaşma veya yeteneklerinin peşinden gitme fırsatı yer alabilir. Normal ihtiyaçları reddedilince hiçbir şeye sahip olmadığını hissetmeye başlar.*Sağ*kendi ihtiyaç ve isteklerini karşılayacak aktivitelerin peşinde koşmak. Bir şekilde hiçbir hakkının olmadığını beklemeye başlıyor.

Bazı kadınlar partnerlerinin egosunu desteklemek veya onu korumak için bağımlı davranırlar. İlişkide erkeğin güçlü olması için kadının zayıf olması gerektiğine dair söylenmemiş bir kural vardır. Bu efsane, bir partnerin kendini küçültmesi durumunda diğer partnerin başarılı olabileceğini söylüyor; gücü onun zayıflığının pahasına geliyor. Bu efsane sadece heteroseksüel ilişkilerle sınırlı değil. Kahramanımız pes ediyor*o*böylece diğeri (koca, iş arkadaşı, sevgili veya çocuk) benlik kazanabilsin. Kendini diğerine bilinçsizce "armağan etmek" veya feda etmek, ona kendine değer verdiği duygusunu verir ve sistemdeki dengenin korunmasına yardımcı olur. İçinde*Terapideki Kadınlar*Harriet Lerner şöyle yazıyor:

Pek çok kadının pasif-bağımlı duruşunun altında, başka bir kişiyi desteklemeye ve korumaya yönelik bilinçsiz motivasyonun yanı sıra, kişinin en önemli ilişkilerinin hayatta kalabilmesi için göreceli olarak zayıf bir konumda kalması gerektiğine dair bilinçsiz inanç vardır. Entelektüel olarak özgürleşmiş kadınlar bile, bağımsız düşünme ve eylem kapasitelerini tam olarak kullandıklarında, bilinçsizce başkalarına, özellikle de erkeklere "incitmekten" korkmuş ve suçluluk duymaktadırlar. Gerçekte, kendi yaşamlarının koşullarını daha net tanımlamaya başlayan kadınlar sıklıkla erkekleri küçümsemekle, çocuklara zarar vermekle ya da bir şekilde başkalarına zarar vermekle suçlanıyor.[3]

“Öteki”nin önce geldiği bu tutum, partneri bunu beklemese veya istemese de çoğu zaman kadın tarafından söylenmemiş bir yemin olarak içselleştirilir. Ailesinin dinamiklerini izleyen küçük bir kızın bilinçaltına sızar. Annesinin ihtiyaçlarını ertelediğini görüyor ve o da bunu yapmayı öğreniyor. İlgisini çekmek için yarışan “öteki”nin kendisinin bir parçası olması ilginçleşiyor. Daha sonra çözüme meydan okuyan ısrarcı bir iç çatışmayı çözmek zorunda kalır.

Kırklı yaşlarının başındaki kocası iyileşmekte olan bir kokain bağımlısı olan yazar Lynne'in deneyimi böyledir. Aşırı uyuşturucu kullanımı sırasında

Çift ayrıldı ve Lynne senaryo yazarlığı kariyerine büyük bir başarıyla devam etti. Artık barıştıklarına ve erkek de iyileşmeye başladığına göre, bir yandan sürekli olarak kendi yazma, bağımsız olma ve aile gelirine katkıda bulunma ihtiyacıyla boğuşuyor; ve diğer yandan ona kariyerinin peşinde koşmanın ailesini riske attığını söyleyen ses.

Lynne, kimin zaman ve enerjisinden daha fazla pay aldığı konusunda tartışan ve inleyen sümüksü bir yaratık olan İki Başlı Ejderha'nın elinde tutuluyor. Yazar asla doymaz ve Anne takdir edilmediğini ve sevilmediğini hisseder. Devam eden mücadeleleri Lynne'in yaratıcılığını tüketir ve onu zihinsel ve duygusal bir tükenme durumuna sokar.

Lynne'den bu ejderhanın iki başı arasında bir diyalog yazmasını istedim. Sonraki konuşmada Anne'nin yumuşak, özür dileyen bir sesle konuştuğunu ve Yazar'ın güçlü, kızgın bir ses tonuna sahip olduğunu belirtiyor. Bazen kim oldukları konusunda kafaları karışır.

İki Başlı Ejderha

KRITER:	İşe başlamak. Geç kaldın. Ve bu haliyle yeterli zamanınız yok. Üstelik ısınmanız çok uzun sürüyor. Kendine gel. Bunu silkeleyin. Diğer kişiyi bırak.
MDİĞER:	Ama ben o diğer kişiyim. Ben. Ben gerçek senim. Bunu
KRITER:	düşünmene izin verdim. Bu kadar.
MDİĞER:	Sabahları kalkan kişi benim. Ve yatakları yapar. Çocukları besler. Bulaşıkları yıkar. Evi toplar. Bunu yapmak zorundayım.
KRITER:	Neden? Beni yavaşlatıyor. Yoluma çıkıyor. Eğer
MDİĞER:	benim için olmasaydı...
KRITER:	Sen olmasaydın daha çok zamanım olurdu.
MDİĞER:	Ben olmasaydım pes ederdin. Devam etmen için sana bir neden verdim, var olman için bir neden. Ben senin dayanağınım.
KRITER:	Beni altına alıyorsun. Beni ihtiyaçlarının içinde boğuyorsun. Beni tüketiyorsun. Sabahları beni yoruyorsun. Seni düşünmeden duramıyorum. Ve

ihtiyaçlarınız. Onların ihtiyaçları. Farkı anlayamazsınız. Beni tüketiyorsun. Sen bana arta kalanlarını ver.

MDİĞER: Biten kişi benim. Ben hiçbir zaman yeterli olmuyorum. Yeterince yapamam. Daha fazlası için çığlık atıyorlar. Daha çok ben. Onlar. Çocuklar, koca, diğerleri. Daha daha daha. Onları mutlu etmek istiyorum. O kadar zor. Her zaman daha fazlasını isterler. Daha fazla istiyorsun.

KRITER: Daha fazlasını hak ediyorum.

MDİĞER: Daha fazlasını hak ediyorum. Hayatta kalmayı hak ediyorum. İstediğim zaman işemek. Mecbur kaldığımda. Yalnız işemek. Temiz hava almak için. Eğer istersem dans etmek.

KRITER: Bunu yapamazsın. Zamanımı kesiyor. Seni hayatta tutuyorum. Ben senin temiz havanım. Eğer ben olmasaydım uzun zaman önce pes etmiştin.

MDİĞER: Ben olmasaydım pes ederdin—

KRITER: Sözümü kesme—

MDİĞER: Sözünü kestin*Ben*—

KRITER: Yapmam gerekiyor - bunu hak ediyorum - Ve

MDİĞER: daha fazlasını hak ediyorum. Daha fazlasını

KRITER: istiyorum - Ne? Ne istiyorsun?

MDİĞER: Zaman!

KRITER: Daha fazla zaman istiyorum! Daha fazlasına sahip olamazsın!

MDİĞER: İyi hissetmek istiyorum; iyiyi unut. Daha iyi! Daha iyisiyle yetineceğim!

KRITER: Bunu senden daha çok istiyorum. Sen kendini iyi hissettiğinde ben de iyi hissediyorum. Ve her şeye devam edebilirim...

MDİĞER: O zaman kendimi iyi hissetmeme izin ver. Benim hakkımda. Bu

KRITER: senin problemin. İyi şanslar, enayi. Buna ihtiyacım var - daha

MDİĞER: fazlasına ihtiyacım var -

KRITER: Zaman? O zaman daha az uyu.

MDİĞER: Ama o kadar yorgunum ki...

KRITER: O zaman benimle uğraşma. Yolumdan çekil. Sessiz ol.

MDİĞER: Yapamam.

KRITER: Biliyorum. Ben de yapamam.

Bu yorucu diyalog, varlığını sürdürmek için mücadele etmek zorunda kalan her kadının içinde küçük değişikliklerle tekrar tekrar tekrarlanıyor.*öz*. Herkesin önce gelmesi kültürel ve ailevi emirlerle pekiştirilir. Onun özerkliğinin, büyümesinin ve gelişiminin dikkate alınması ikinci, üçüncü veya dördüncü sırada gelir.

Bu bağımlılık mitiyle yüzleşmek için kahramanımız, ailesinin kadın bağımlılığı konusundaki örtülü tutumlarını ve sistemi dengede tutmak için bunları nasıl içselleştirip içselleştirmediğini ortaya çıkarmak zorundadır. Annelerini geride bırakan kadınların yaşadığı ciddi bir suçluluk duygusu ve kaygı vardır. Başarılarını anne-kız ilişkisine ihanet olarak algılıyorlar ve annelerini geride bıraktıkları için kendilerini suçlu hissediyorlar.

Kahramanın hem geçmiş hem de şimdiki ilişkilerinde bağımlılığının sunduğu işlevi anlaması ve takdir etmesi de önemlidir. Başkalarını özerkliğinden ve başarısından koruma ihtiyacının bilincinde olmayabilir. Bunun farkına vardığında, büyümesini onaylamak için kendine karşı sabırlı olması gerekecek. Ayrıca karşılanması gereken sağlıklı ihtiyaçları olduğunu da kabul etmelidir. İhtiyaçlarını karşılamayan bir ilişki, okul veya iş durumu içindeyse dışarı çıkma hakkı vardır.

Son yirmi yılda bu kültürde değişen aile üzerine çok sayıda araştırma yapılmış, kadın ve erkeğin rolleri yeniden incelenmiştir. Bu çalışmaların sonuçları, "aile ve eşitlik çatıştığı görülmediği sürece, bugün neredeyse tüm kadınların aileye ve onun içinde ve ötesinde kendi eşitliklerine olan bağlılığın temel çekirdeğini paylaştığını" gösteriyor.[4]

Bu nesildeki kadınlar, kendilerinden önceki hiçbir nesil kadının incelemek zorunda olmadığı, annelik ve kariyerle ilgili seçimlerle yüzleşmek zorunda kaldılar. Anneliği kariyer için ertelemeyi seçen kadınlar, otuzlu yaşlarının ortalarında ve sonlarında kendilerini ya aile kuracakları bir eş bulamamak ya da prestij, güç ve mali durumlarından vazgeçme konusunda isteksiz olmak gibi rahatsız edici bir durumda buldular. işte elde ettikleri ödüller.

Bu tür sorunlarla (özerklik ihtiyacı ve üretkenlik ihtiyacı) başa çıkabilmek için kadınların toplum açısından bir tutum değişikliğine ve erkeklerin yardımına ihtiyaçları var. Esnek roller

Bunları yansıtan aile, iş ve yasama politikaları, sonuçta bağımlılığın kadınlar tarafından algılanma ve deneyimlenme biçimini değiştirecektir. Kahramanımız artık başkalarının büyümesi ve gelişmesi için kendini feda etmek zorunda kalmayacak. Özerklik, başarı, *Ve* Bakım, kadınlar için kabul edilen nitelikler olacaktır.

Kadınların Aşağılık Efsanesi

En iyi köle
dövülmesine gerek yok
Kendini dövüyor.

Deri kırbaçla, sopalarla ya
da ince dallarla değil,
blackjack ya da billy
sopasıyla değil,
ama kendi dilinin
ince kırbacıyla ve
ince vuruşlarıyla
zihninin zihnine karşı olması.

Kim onun kendisinden nefret ettiği kadar onun
yarısından nefret edebilir ki?
ve onun kendine zarar vermesinin
ustalığını kim kıyaslayabilir?

Yıllar süren eğitim
bunun için gereklidir.

Erica Jong, "Alcestis Şiir Devresinde"

Toplum kadınsı nitelikleri aşağıladığı için bir kadının kendisine bir kadın olarak değer vermesi pek olası değildir. Kendini eksik olarak görüyor ve görüyor ve aşağılık mitinden hareket ediyor. Etrafına bakıyor ve kendisi kadar zeki, yaratıcı ya da hırslı olmayan erkeklerin başarılı olduğunu görüyor. Bu onun kafasını karıştırıyor ama kültürel tutumlar hakkında gözlemlediği şeyi doğruluyor: "Erkek daha iyi." . . . “Kadınların kendilerine ait hiçbir içsel değeri yoktur.

- değerleri erkeklerle ve çocuklarla olan ilişkilerinde ortaya çıkıyor. Bu efsaneye inanıyor ve becerilerini ve bilgilerini eksik düşünme merceğinden değerlendiriyor: "Eğer daha fazlasını yaparsam... . . eğer daha çok çalışırsam. . . eğer iyi bir kızsam. . . eğer o dereceyi alırsam. . . eğer o takım elbiseyi giyersem. . . eğer o arabayı sürersem. Eğer . . . eğer . . . eğer . . . o zaman iyileşeceğim."

Kendinden nefret etme duygusunu içselleştirir ve kendinden nefretinin sesi annesine ve babasına çok benzemeye başlar. Bu iç eleştirmen, erkek bir Ogre Tyrant veya dişi bir Kötü Cadı olarak kişileştirilebilir; her ikisinin de öldürülmesi gerekecek. Kadınlar kendilerine karşı öfkelerini dile getirecek şekilde sosyalleştikleri için küçümsemelerinin ilk hedefi anneleri olacaktır.[5]Daha önce de belirttiğimiz gibi çoğu masalda bunun annelere yönelik davranışlara yansıdığını görüyoruz; hepsi zamansız veya korkunç bir ölümle karşı karşıya görünüyor. Genellikle kadın müşterilerime, dırdırcı kadın eleştirmenlerini dinlenmek ve rahatlamak için Hawaii'ye uzun bir tatile göndermelerini öneririm.

Ogre Tyrant'ı Öldürmek

Rüyamda öfkeli bir kalabalıktan kaçtığımı görüyorum. Ben papanın yanındayım. Papalığın mezar odalarındayız. Oda, her biri sahibinin heykelini taşıyan lahitlerle doludur. Kılıcını alır ve seleflerinden birinin oyulmuş taş yüzüne saplar. Her koridordan bize hakaret edenlerin geldiğini duyuyoruz. Güvenli bir çıkış yolu yok.

Bu rüya bana yirmi bir yıl önce kendi isteğim dışında evlilik öncesi bir anlaşma imzaladığım yer altı mezarlarını hatırlatıyor. O zamanlar hamileydim ve annem benim gözden düşmemden o kadar utanıyordu ki, sadece kendi mahallemin dışında değil, eyalet dışındaki bir kilisede de evlenmemi talep etti. Yakın aile dostlarının bu utancıma tanık olmasını istemiyordu.

Nişanlım ve ben buna uyduk ve evliliğe hiçbir "engel" olmadığını belirten bir belge imzalamamızı isteyen bir rahiple görüştük. O dönemde evliliğin önündeki engellerden biri hamilelikti. Açık nedenlerden dolayı sözleşmeyi imzalamayı reddettim.

Rahip, amiriyle buluşmam için beni aşağıya, kilisenin iç kısımlarına götürdü. Bu şişman keşiş, dikişleri gergin kahverengi cüppesiyle masasının karşısında karşımda oturuyordu ve bana, kağıdı imzalamadıkça evlenemeyeceğimizi söyledi. Ona bunu bilerek nasıl imzalayabileceğimi sordum.

hamileydi. Bana bunun önemli olmadığını söyledi. Korkmuştum ve aşağılanmıştım ama aynı zamanda Kilise'nin çıkar uğruna yalan söylememi istediğine de inanamıyordum. İmzalamayı reddettim.

Keşiş hayal kırıklığı içinde ofisi olan taş hücreden ayrıldı ve bana kararımı yeniden gözden geçirmemi söyledi. Birkaç dakika içinde nişanlım hücreye geldi ve kuralları ve ikiyüzlülüğüyle Tanrı'nın bu evinden çıkabilmemiz için prosedüre uymamı istedi. Önerisi beni dehşete düşürdü çünkü beni kurtaracağını ve onlara gitmelerini söyleyeceğini düşündüm. Bunun yerine rahiplerle güçlerini birleştirdi. Utançtan ve yorgunluktan pes ettim.

Artık farklı bir kadınım. Bu eski güç ve erkek otoritesi imgeleri artık üzerimde eskisi kadar etkili değil. Kılıcımı papanın elinden alıyorum ve onu bu antik taş heykelin yüzünün derinliklerine saplıyorum. Artık memnun etmem, evet demem veya isteğime karşı çıkmam gerekmiyor. Artık başka seçeneklerim ve bunları uygulayacak cesaretim var.

Aşağılık mitini yok etmek için bir kadının kendi hakikat kılıcını taşıması, kılıcını ayırt etme taşında keskinleştirmesi gerekir. Kadınların hakikatinin büyük bir kısmı ataerkil mitler tarafından karartıldığı için, kadınların bilgilerini ifade etmek için yeni biçimler, yeni tarzlar ve yeni bir dil geliştirmesi gerekiyor.[6]Bir kadın kendi sesini bulmalı.

İletişim becerilerini güçlendirmek, kahramanın farklı türdeki insanlarla iyi geçinmesine yardımcı olur. Ve onun vizyonunu sunma cesaretine sahip olmak, diğer kadınlara kendi imajlarına ve sözlerine güvenme konusunda ilham veriyor. Kadın sanatını gördükçe, kadın şiirlerini ve oyunlarını duydukça, kadınların koreografisini yaptığı dans çalışmalarını gördükçe, kadınların tasarladığı çalışma ortamlarını deneyimledikçe kadının sesine daha çok değer vereceğiz. Her kadın, kadınların aşağılık olduğu mitini ortadan kaldırırken, başkaları için bir rol model haline geliyor.

Bir kadın, kadınlığının değerli olduğunu iddia etmelidir. Hangi kadınsı biçimde olursa olsun, kültüre ve topluma yaptığı katkının özünde değerli olduğunu kabul etmelidir: ilişkide daha fazla empatik beceri, güçlü ve güvenilir bir estetik yönelim ve bakım sağlama konusunda fedakar bir arzu. Bu tür bir özsaygı sayesinde erkeklerle ve düşmanlığıyla eşit bir ortaklık kurabilir. Erkeklerin, cinsiyetlerine özgü sihirli güç veya otoriteye sahip olmayan "erkek kişiler" olduğunun kabul edilmesi, kadınların erkekleri taklit etmeyi, erkek kurumlarının onayına ihtiyaç duymayı veya uyum sağlama konusunda diğer kadınları küçümsemeyi bırakması için gereklidir.[7]

Romantik Aşk Efsanesi

Romantik aşk mitinde kadının tüm sorunlarını çözeceğini düşündüğü bir baba/sevgili/kurtarıcı aradığı söylenir. O, sahte doyum kavramlarının kurbanıdır. "Doğru adamı bulursam mutlu olacağım." . . . "Doğru patronu bulursam sıralamalarda hızla yükseleceğim." . . . "Eğer güçlü bir adamla birlikteysem, benim de gücüm olur." . . . "Ona kariyerinde, işinde ve yazarlığında yardımcı olabilirim." Söylenmeyen mesaj şu: "Ne olduğunu anlamam gerekmeyecek.*BEN*yapmak istiyorum. yaşayabilirim*onun*hayat."

Erkekler, bir kadına sahip çıkmaları ve onu kendi yolculuğuna çıkmaktan korumaları yönündeki toplumsal beklentiye uyarlar. "Onu tamamlamaya ve korumaya söz vererek, onun kahramanca bir yolculuğa çıkmasına gerek olmadığı inancını sürdürüyorlar. Onun için ejderhaları öldürecekler."[8]Bir erkeğin benlik duygusu, bir kadını kurtararak güçlenir Los Angeles Analitik Psikoloji Kulübü tarafından sunulan, eril prensip üzerine yakın zamanda verilen bir konferansın başlığı bunu çok iyi göstermektedir: "Parlak Zırhlı Şövalye Tehlikedeki Genç Kızı Arıyor: Evlilik Nesnesi."

Kadınlar garsondur. Babasının Küçük Kızı, burnunu cama dayamış, arabasının farlarını görmek için karanlığa bakıyor, pencerenin yanında bekliyor. Ergenlik döneminde telefonun başında bekler ve ne zaman geleceğini tahmin eder.*O*Arayacağım. İlk öpücüğünü bekliyor. . . onun ilk randevusu. . . ilk orgazmı.

Kadınlar bir beklenti durumuna göre eğitilir. Genç kadınımızı bir dahaki sefere gördüğümüzde, kocasının işten eve gelmesini bekleyen, yeni doğmuş bebeğini emziren bir anne olarak karşımıza çıkıyor. O onun dış dünyayla bağlantısıdır. Her şeyle o ilgileniyor. Hayatın başlamasını bekliyor. Fısıltıları duymuştur: "Tek başına yeterli değilsin." . . . "Tamamlanmaya ihtiyacın var." . . . "Diğerine ihtiyacın var." . . . "Beklemelisin."

Çoğu peri masalında kadın kahraman bekleme durumundan, bilinçsizlik durumundan çıkarılır ve dramatik bir şekilde ve anında daha iyiye doğru dönüştürülür. Bu büyülü değişimin katalizörü genellikle bir erkektir. Pamuk Prenses, Cinderella, Rapunzel, Uyuyan Güzel, Eliza Doolittle ve Persephone, hepsi aynı prensin varyasyonlarını paylaşıyor! Ancak kadın kahramanın dönüşümü gerçekten gerçekleştiğinde, bu genellikle dışarıdan kurtarılmanın değil, içeride ve uzun bir süre boyunca süren yorucu büyüme ve gelişmenin sonucudur.

Psyche ve Eros

Psyche ve Eros mitinde Psyche, hikayeye hayali bir aşkın büyüsü altında başlar ve gerçek romantik aşka ulaşarak sona erer. Eros, Psyche'yi ölüm denen bir kaderden kurtarıp ardından onu tüm ihtiyaçlarının karşılanacağı krallığına götürerek ilişkiye başlar.[9]Nerede yaşayacakları ya da nasıl yiyecekleri konusunda endişelenmemesini söylüyor; her şeyle o ilgilenecek. Karşılığında geceleri kendisine bakmamasını veya günlerini nerede geçirdiğini sormamasını ister.

Onu bir canavar olduğuna ikna eden kız kardeşlerinin teşvikiyle Psyche, erkek üstünlüğü efsanesine meydan okur, Eros'un emirlerine karşı gelir ve geceleri yanında uyurken ona bakmak için lambasını yakar. Lambadan üzerine biraz yağ döktü ve o uyandı. Aynı zamanda yanlışlıkla onun oklarından birini kendine batırır ve aşık olur. Onun tanrısallığını anlayınca ona tutunmaya çalışır ama Eros annesi Afrodit'e kaçar. Psyche emrine uymadı ve küstah bir eşe katlanamıyor!

İçinde*O: Kadın Psikolojisini Anlamak*Robert Johnson, Psyche'nin Eros'a bakma arzusunu bir kadının içindeki erkeğin otoritesine meydan okumasına benzetiyor.

Bir kadın genellikle hayatının bir kısmını içindeki erkeğin ya da içindeki tanrının, yani animusun egemenliği altında yaşar. Kendi içindeki Eros onu, bilinçli farkındalığı dışında, cennette tutar. Sorgulamayabilir; onunla gerçek bir ilişkisi olmayabilir; tamamen onun gizli egemenliğine tabidir. Animusun üstünlüğüne meydan okuyan bir kadının iç yaşamındaki en büyük dramlardan biridir ve şöyle der: "Ben*irade*kendine bak.[10]

Eros onu terk ettiğinde, Psyche önce kendini kederinde boğmaya çalışır, ancak Pan, Eros'u arayışında yardım etmesi için aşk tanrısına dua etmesini önerir. Afrodit'e gider ve Psyche'ye büyük bir küçümsemeyle giderek artan zorluklarla ilgili bir dizi deneme yaptırır.

Psyche önce ayrımcılık görevini öğrenir; birçok farklı türde tohumdan oluşan devasa bir yığını ayıklıyor. Daha sonra, tehlikeli koçların uğrak yeri olan bir ağaç korusundan alçak dallardaki altın yünü toplamaya çalışırken, temel gücü doğrudan kendi eline almaya çalışmamayı öğrenir.

Üçüncü görevinde nasıl sipariş verileceğini ve sınırların nasıl belirleneceğini öğreniyor. Bir kristal kadehi Styx Nehri'nin merkezinden gelen suyla doldurarak, her seferinde hayatın bir yönüne nasıl odaklanacağını öğrenir. Psyche, dördüncü görevinde cömertliğini nasıl dizginleyeceğini öğrenir; yeraltı dünyasına giderken dikkat dağıtıcılara yardım etmeyi reddediyor. Orada Persephone'nin Afrodit için hazırladığı güzellik merhemini alması gerekiyor. Sınırlar koyuyor, hayır diyor, aynı zamanda ona insan olduğunu hatırlatmakta başarısız olmayı da yaşıyor. Bütünlüğe ulaşmadan önce eski bir varoluş biçimine ölmesi gerekir.

Denemeleri boyunca Psyche yardım alır: Karıncalar tohumları ayırmasına yardım eder, sazlar ona altın postu nasıl toplayacağını söyler, bir kartal kristal kadehi doldurur ve bir kule ona yeraltı yolculuğu için talimatlar verir. Sonunda Eros, Psyche'nin ölümcül uykusunu siler ve onu tanrıça yapmak üzere Olympus'a götürür. Şekil değiştiren Eros'un her biri onun müttefiklerinden biridir; o onun pozitif içsel erkeksi rehberidir.

Robert Johnson, bir kadının özerklik arayışında içindeki erkeğinin önemi hakkında yazıyor: “Eros, güçlenen, iyileşen, çocuksu, düzenbaz özelliklerinden kurtarılan ve eşi olmaya layık olgun bir erkeğe dönüştürülen bir kadının düşmanlığıdır. . Bunların hepsi onun emekleri ve onun işbirliğiyle yapılıyor. O da onu kurtarır."[11]

Eros ve Psyche evlidir ve Pleasure adını verdikleri bir kız çocuğu dünyaya getirir. Psyche, denemelerinin dayanıklılığı sayesinde dönüştü. Artık romantik aşkın büyüsü altında yaşamıyor. Kendi sıkı çalışmasıyla bir tanrıça haline geldi. Eşit olarak Eros'la evlenir ve gerçek aşka ulaşır.

Yanıltıcı aşkın büyüsü altında çalışan birçok kadın, eşlerinin tüm dünyevi kaygılarıyla ilgilenen bir yarı tanrı olmasını ister: ipotek, sigorta, araba ödemeleri, taşınma kararları vb. O zaman yanlış karar verirse suçsuzdurlar. Kadın kahraman, partnerini mitolojiden arındırma ve kendi hayatının sorumluluğunu geri alma cesaretine sahip olmalıdır. Zor kararlar vermeli ve özerkliğini kazanmalıdır. Bir kadın, tatmininin bir erkeğin elinde olacağı inancından kurtulduğunda veya kendini kurtardığında, kendisine eşit bir eş bulabilir ve gerçek romantik aşkın tadını çıkarabilir.

4

Başarının Hayali Nimetleri

Süper Kadın Gizemi

Denemeler sırasında kadın, şartlanmalarının sınırlarını aşar. Özellikle üzücü bir dönem; korkular, gözyaşları ve travmalarla dolu bir macera. Bir çocuk ve ergen olarak anne-babanın, öğretmenlerinin ve arkadaşlarının beklentileri tarafından belirlenen bir role uyacak şekilde şekillendirilir. Bunların ötesine geçebilmek için, kendisini şartlandıranlardan kaçmalı, Koruma Bahçesi'ni geride bırakmalı ve bağımlılıklarının ve kendinden şüphelerinin ejderhasını katletmelidir. Bu tehlikeli bir yolculuk.

Eğer ilk önce akademik rotayı seçerse, çalışmalarının odak noktası konusunda erkenden bir karar vermesi gerekecek. Diplomasını alır ancak çok geçmeden koyun derisinin başarı garantisi olmadığını anlar. Dışarıdaki herkes aynı pozisyon için yarışıyor. Yüksek lisansa başvuruyor veya iş buluyor. Kendi sorumluluğunu alır ve kararlarına ve başarılarına dayanarak etrafında yeni bir dünya kurar.

Eğer iş dünyasını seçerse ilerlemesini garanti altına alacak adımlar atmaya başlar. Kurumsal merdivenleri tırmanıyor, orta düzey yönetici oluyor veya kendi işini kuruyor. Konferanslara gidiyor, egzotik tatillere çıkıyor ve topluluk içinde aktif hale geliyor. Aşık olur ve evlenir ama kocası onun öz değerini tanımlamaz. Aileleri için satın alma ve planlama opsiyonlu bir ev kiralıyorlar. Çocukları var, çalışmaya devam ediyor ve çocuk bakımı, alışveriş ve herkesin programıyla hokkabazlık yapıyor. İddialı, bağımsız, düşünen bir kadındır. Çabalarının karşılığını alıyor: para, yeni bir araba, kıyafetler ve unvan. O dünyanın zirvesinde; eğleniyor ve dikkate alınması gereken bir güç.

Kahramanımız kendini güçlü hissediyor, yeteneklerini biliyor ve aradığı hazineyi buldu. Bağımsız yolu seçmişse romanını yayınlar, sergisini açar ya da iki yüz metre yarışında erkekleri geride bırakır. Oyunu için destek buluyor, antrenmanı için bir ofis buluyor ya da ilk dağına tırmanıyor. Dış dünyada annesinin sadece hayalini kurduğu güce, tanınmaya ve başarıya ulaştı. O geldi.

Mattel Toys'un otuz dokuz yaşındaki yöneticisi Jill Barad, üst yönetime geçişte "cam tavan"ı aşabilen yalnızca yüzde 2 kadından biri. Bu başarı, hem kendisinin sıkı çalışmasının hem de Mattel'in kilit pozisyonlarda kadınlara yer verme konusundaki istekliliğinin bir kanıtıdır. Beş yüz çalışandan oluşan bir kadroyu yönetmekte ve Mattel'in ürün gruplarını tasarımdan pazarlamaya kadar denetlemektedir.

1987'de Barad tarafından lanse edildi*İş haftası*mümkün olduğunca baş-icra memuru malzemesi olarak izlenecek elli yönetici kadından biri olarak. Bu arada on iki saatlik zorlu çalışma günlerini zengin bir aile hayatıyla dengeliyor. Çocuk yetiştirmenin taleplerini karşılamaya yardım etmeye istekli bir koca ve tam zamanlı bir hizmetçiden oluşan "destekleyici ailesine" teşekkür ediyor. Ama fedakarlık yapması gerekti.

Bir keresinde Barad, bir veli/öğretmen toplantısı için oğlunun üçüncü sınıf sınıfına girdiğinde oğlunun öğretmeni tarafından karşılandı ve "Ah, demek ki İskender'in gerçekten bir annesi var!" diye bağırdı. "Kendinizi berbat hissediyorsunuz" diye itiraf ediyor, "ama hayatınızın her iki bölümünü de büyütmek istiyorsanız, her ikisinden de taviz vermeniz gereken zamanlar olur ve öncelikleri gerçekten önemli hale getirmeye çalışırsınız. Bunun babaların her zaman karşı karşıya olduğundan farklı olduğunu düşünmüyorum. senin yaptığın şeyler

Kaybetmek kendin için ya da kendin için anlardır ama sen bu önceliklerle yaşamaya çalışırsın.”[1]

Barad, bu kültürde kadınlar tarafından hâlâ tam olarak kabul edilmeyen öncelikleri belirlemek zorunda kaldı. Kariyeri başkalarının iyi annelik olarak değerlendirdiği şeylerin önüne koymak, oğlunun öğretmeninin şu sözlerine yol açıyor. Bazı kadınlar hâlâ başka bir kadının başarısını kıskanıyor ve küçümsüyor. Ne kadar başarılı olursa olsun, yine de dış dünyanın onun seçimlerine düşman olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundadır.

Kadın Gizemine Tepki

1980'lerin süper kadın kültü, genç kadınlara "her şeye sahip olabilecekleri", yani kazançlı ve kişisel olarak tatmin edici bir kariyer vaat ediyordu; sevgi dolu, eşit ve istikrarlı evlilikler; ve neşeli annelik. Günümüzün kadın kahramanlarının çoğu, 1950'lerde annelerinin katlandığı ya da keyif aldığı kadınsı gizeme tepki olarak süper kadın haline geldi. Annelerinin erkeklerin dünyasında rekabet etme veya çocuk sahibi olup olmama seçeneği olmadığından, bu kadınlar kendilerini destekleyen erkeklere ve yetiştirdikleri çocuklara bağımlı hale geldi. Dış “erkek” dünyasında elde edemedikleri güç, aile içinde sahip oldukları güçle telafi ediliyordu.

Erkek tanımlı ücretlendirme dünyasında kendi beceri ve yeteneklerini test edemeyen kadınların, kocalarından, oğullarından ve kızlarından mantıksız beklentileri olmaya başladı. Kendilerinin başaramadıklarını ailelerinden beklediler. Başkalarının duygularını umursamadan kontrol ediyor, kandırıyor ve manipüle ediyorlardı. İçinde*İkinci Aşama*Betty Friedan bu annelik maçoluğunun zulmü hakkında yazıyor:

Evden ve çocuklardan talep edilen bu kontrol, bu mükemmellik, her zaman haklı olması konusundaki ısrarı onun maçoluk versiyonuydu; kırılganlığını, ekonomik bağımlılığını, özgüvenini dengelemek veya maskelemek için kullandığı erkek gücü ve gücünün süper erdemli eşdeğeriydi. toplum tarafından aşağılanma ve kendisinin aşağılanması. O zamanlar tanınan tek güç olan toplumda erkek gücünden yoksun olduğundan, aile içindeki gücünü, erkeklerin ve çocukların duygularını ve kendi gerçek duygularını o yüzeysel, tatlı çelik gibi doğruluk maskesinin ardında manipüle ederek ve inkar ederek elde etti.[2]

Bu anne yalnızlığını, terk edilmişliğini, kayıp duygusunu doğrudan ifade edemiyordu. Yapabildiği tek şey öfkesini ifade etmekti. Bu, kocasına ve çocuklarına karşı şiddetli patlamalar ya da alkol, yiyecek ya da aşırı harcamanın neden olduğu bir uyuşukluk biçimini aldı. Kızı izledi, dinledi ve duydu. "Benim yaptığımı yapma." . . "Kariyer yapmak." . . . "Kendi hayatını yaşa." . . . "Kadınların hiçbir gücü yoktur". . . "Kim olduğunuzu öğrenene kadar evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı bekleyin."

Bu mesajlar kızın kafasını karıştırdı. Annesi kadın olmayı, bir kocaya sahip olmayı, çocuklara bakmayı sevmiyor muydu? Çocuklar onun hayatını mahvetti mi? Kadın olmak berbat mıydı? Hayatı mahvolur mu çünkü*o* kadın mıydı? Annesinin kendini aşağılaması ve kendinden nefret etmesi, kızının kendisi gibi olmaması konusunda ikna etmişti. Onun yerine mükemmel olurdu. Friedan şöyle devam ediyor:

Kadın olarak kendilerinden en az emin hisseden kadınların - annelerinin kendilerini aşağılamalarının gölgesinde, kızlarını güçlü bir şekilde sevecek kadar kendilerini yeterince iyi hissetmeyen annelerin - büyük olasılıkla bu duruma düştüklerini fark ettim. süper kadın tuzağı, kendilerinin olmadığı gibi Mükemmel Anneler olmaya çalışıyorlar ve aynı zamanda çocukluktan beri bu tür oyunlara dayanan erkeklerin olmaya çalışmadığı şekillerde işlerinde de mükemmeller. Anneden kıza aktarılan bu kadın maçoluğu, maçoluğun erkeklerde saklandığı gibi aynı kabul edilemez kendinden nefreti, zayıflığı ve güçsüzlük duygusunu gizler.[3]

Ne yazık ki pek çok genç kadın, annelerine benzememek için erkeklere benzemeye başladı. Öz saygılarını, öz tanımlarını ve öz değerlerini erkek üretim standartlarına göre ölçtüler. Başlangıçta başarıları heyecan vericiydi. Ancak başarılı oldukça, zaman ve enerjilerinden daha fazla talepte bulunuldu. Hedeflere ulaşmada ilişki ve ilgiye ilişkin kadınsı değerler ikinci sırada yer aldı. Ve birçok kadın asla "yeterli" olamayacaklarını hissetmeye başladı.

Peg kırklı yaşlarının ortasında başarılı bir mimardır. On iki yıldır endüstriyel kompleksler tasarlıyor. Ergenlik çağında çocukları var ve kocası işini destekliyor. Mali açıdan başarılı ve mimariden hoşlanıyor ama asla yeterli olmadığını düşünüyor. "Ne kadar çok çalışırsam çalışayım ve ne kadar yetenekli olursam olayım, her zaman yetersiz kalıyorum. Uzun saatler çalışıyorum,

Yeni müşteriler getiriyorum, çalışmalarım yaratıcı ama sistemin kurulma şekliyle kazanamıyorum. Babam uzun saatler çalıştığında eve yemeklerini hazırlayan, kıyafetleriyle, çocuklarıyla ve eviyle ilgilenen bir eşin yanına gelirdi. Benim bir karım yok. Çocuklarımın üstünü kısa sürede değiştiriyoruz, kocam ve benim seks için vaktimiz yok ve kendime zaman ayırmanın nasıl bir şey olacağını bile bilmiyorum. Kariyerimi sürdürmemin ve bir aileye sahip olmamın tek yolunun iki kişi olmak olduğu hissine kapılıyorum. İşimi ve ailemi seviyorum ama birinin benimle ilgilenmesini istiyorum."

Pek çok kadın kahramanın istediği şey, tam olarak babalarının istediği ve doğal karşıladığı şeydir; onlarla ilgilenecek birisi. Onların dertlerini dinlemeyi, savaştan yorgun vücutlarına masaj yapmayı, başarılarını takdir etmeyi ve kayıplarının acısını hafifletmeyi seven ve besleyen biri. Onlarla bir ilişki istiyorlar*kadınsı*. Yaptıkları şey için değil, hayal kırıklığına uğratılmak, ilgilenilmek ve oldukları gibi kabul edilmek isterler. "Kaybolmuş" hissi veren şeye karşı muazzam bir özlem var ama neyin eksik olduğunu bilmiyorlar, bu yüzden acıyı daha fazla aktiviteyle dolduruyorlar.

Büyük Talipçi

Kahramanımız nasıl iyi performans göstereceğini öğrenmiştir, bu yüzden bir rahatsızlık hissettiğinde bir sonraki engelin üstesinden gelir: yeni bir derece, daha prestijli bir konum, coğrafi bir taşınma, cinsel ilişki, başka bir çocuk. Daha fazla kahramanlık ve başarı eylemleriyle egosuna masaj yaparak boşluk hissini yatıştırır. Kazanmanın getirdiği övgülere aşık olur. Bir hedefe ulaşmayla ilişkili büyük bir adrenalin patlaması vardır ve bu "yüksek", yeterli olamamanın getirdiği derin acıyı maskeler. Golü kazandıktan sonra yaşadığı hayal kırıklığını neredeyse hiç fark etmiyor; o bir sonrakine geçiyor.

Meşgul ve üretken kalmaya yönelik bu takıntılı ihtiyaç, onu artan kayıp duygusunu yaşamak zorunda kalmaktan alıkoyuyor. Peki ama bu kayıp nedir? Elbette yapmaya karar verdiği her şeyi başardı, ancak bu onun ruhundan büyük bir fedakarlık yaptı. İç dünyasıyla ilişkisi yabancılaşmıştır.

Kadın kahramanın, annesinin tatmin için kocasına ve çocuklarına tamamen bağımlı olmasına tepkisi, herhangi bir şeyi başarmak için herhangi bir erkekten daha bağımsız ve kendi kendine daha yeterli olması gerektiğini hissetmesine neden oldu. Kimseye bağımlı olmayacak. Kendini tükenmenin eşiğine acımasızca sürükler. Hayır demeyi unutuyor, herkesin her şeyi olması gerekiyor

insanlarla ilgilenir ve kendi ilgilenilme ve sevilme ihtiyacını görmezden gelir. Kontrolden çıktı. İçindeki erkeksilikle ilişkisi çarpık ve zalim bir hale geldi; asla dinlenmesine izin vermez. Kendini baskı altında hissediyor ama mağduriyetinin kaynağını anlamıyor.

Joyce otuzlu yaşlarının ortasında bir İngiliz edebiyatı profesörüdür. Prestijli bir Doğu Yakası üniversitesinde ders vererek çok başarılı bir akademik kariyere sahip oldu. Sanata derin bir ilgi duyduğu, sessiz ve duyarlı bir adam olan başka bir üniversite profesörüyle evlidir. Yazları onlara başka ilgi alanlarının peşinden gitmeleri için zaman tanısa da Joyce kendini her zaman bitkin hissediyor. Çocuk sahibi olmak istiyor ancak başka bir sorumluluğu kaldıramayacağını düşünüyor. Büyük Talipçi adını verdiği bir figürle ilgili bir dizi rüya gördükten sonra yorgunluğunun kaynağını anlamaya başlar.

“Neden diğerlerinden önce tükendiğimi sık sık merak etmişimdir. Bir konferansa katılma, bir ders verme veya bir seminere liderlik etme fikri beni çok heyecanlandırıyor, ancak bana öyle geliyor ki gerekli enerjiye sahip değilim. Yapmak istediğimi söylediğim şeyi yapmaya karşı neredeyse anında bir direnç var. Bunun Büyük Talipçi olmakla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

“Her zaman yaşımdan çok daha yaşlı göründüm. Çocukken babamın en iyi dinleyicisi, annemin en iyi anlayıcısı, erkek ve kız kardeşlerimin en iyi bakıcısıydım. Doğru şeyi nasıl söyleyeceğimi biliyordum. Yaşıma göre akıllıydım. Okulda başarılı oldum; öğretmenlerim beni severdi.

“Çocukluğumda pek oyun oynadığımı hatırlamıyorum. Fazla ciddiydim. Ben çok okuyorum. Annem bir sebepten dolayı babama hep kızardı, ben de yangınları söndürmeye çalıştım. İşten uzak kaldı ve gazeteci olarak kariyerine devam etti. Annem ve çocuklarımla ilgilenerek onları memnun etmeye çalıştım. Babam güçlü olmamı istedi, ben de güçlü davrandım. Gerçekten bağımlıydım, muhtaçtım ve ilgiye muhtaçtım ama onun benden yapmamı istediği şeyi yaptım.

"Taşıyamayacağım kadar büyük bir şey taşıyordum. Kahraman olmanın adımlarını öğrenmedim, sadece kahramanmış gibi davranmayı öğrendim. Artık birisi benden yapmak istemediğim bir şeyi yapmamı istediğinde yoruluyorum. Komiteler, konferanslar, makaleler hepsi bir çileye dönüşüyor. Genç bir kız olarak başka seçeneğim yoktu, bu yüzden kendimi artık seçeneğimin olmadığı durumlarda bulduğumda buna kızıyorum. Ve bir erkek meslektaşım seçimler hakkında konuşmaya başladığında*O*Büyürken kırmızı gördüm.”

Joyce artık ailesiyle birlikte yaşamıyor olabilir ama iç dünyası hâlâ babası tarafından kontrol ediliyor. Onun yaşam enerjisini kontrol etmeye devam ediyor. O

hâlâ ona ihanet ediyor. Kadının ihtiyaçlarını ve isteklerini inkar etmeye devam eden ve onu kendi amaçları için kullanan, içindeki erkek haline gelmiştir. İhtiyaçlarının karşılanmamasından dolayı bitkin düşüyor. Büyük Talipçi rolünden vazgeçebilmesi için önce kendisini bu yıkıcı baba imajından kurtarması gerekecek.

Bir kadın, başardığı her şeyin içselleştirilmiş babayı memnun etmeye dayandığını anlayana kadar babasının ihanetini kabullenemez. Bu baba imajına duyarlı olma arzusuyla, her zaman onun iyiliğini düşünmeyen, içindeki bir erkekle ilişki geliştirmiştir. Kadının ihtiyaçlarını ve isteklerini tamamen göz ardı eden, eleştirel ve ısrarcı bir sürücü olabilir.

Jung, bir kadın bilinçdışında erkekleri taklit etmeye yakalanırsa ya da bilinçdışındaki aşağı erkeklikle özdeşleşirse, kadındaki yaratıcı sürecin asla meyve veremeyeceğini söylüyor. Eril olanı kişinin amacını bilme ve ona ulaşmak için gerekli olanı yapma yeteneği olarak tanımladı. Eğer o içteki erkeksilik kalırsa*bilinçsiz*Bir kadında, onu gizli güdülerini keşfetmeye ihtiyacı olmadığına ikna edecek ve onu bilinçli hedeflerinin körü körüne peşinden koşmaya teşvik edecektir; bu da elbette onu, kendi gerçek bireysel bakış açısını keşfetme gibi zor ve dramatik olmayan bir görevden kurtaracaktır. .[4]

Hiçbir Zaman Yeterli Olmama Efsanesi

Bilinçdışı erillik kontrolü ele aldığında, kadın ne yaparsa yapsın, nasıl yaparsa yapsın asla yeterli olmadığını hissedebilir. Bir görevi tamamlamaktan asla tatmin olmaz çünkü adam onu her zaman bir başkasının peşinden gitmeye teşvik eder. Şu anda neyle meşgul olursa olsun hiçbir değeri yoktur; onu ileriyi düşünmeye çağırıyor. Saldırıya uğradığını hissediyor ve içsel bir eksiklikten tepki veriyor. “Haklısın, daha fazlasını yapmalıyım; bu yeterli değil." Eğer yazıyorsam şoförüm bana daha fazla müşteri görmem gerektiğini söylüyor; eğer müşterilerle görüşürsem "kitapla meşgul olun" diyor.

Bu iç tiranı susturmak ve kahramanı tatmin sanatında eğitmek için basit bir egzersiz var. Bir kağıt parçasını üç sütuna bölün. İlk sütuna bugün yaptığınız bir şeyi yazın, örneğin, "Bahçedeki yabani otları temizledim." Bir sonraki sütuna “Memnun oldum”, üçüncü sütuna ise “Bu kadar yeter!” yazın. Kulağa basit gelebilir ama sonra

Bu egzersizi yaklaşık bir ay boyunca yaparsanız, hiçbir zaman "yeterli olmadığınızı" unutacaksınız.

Kadınların hiçbir zaman yeterli olmadıklarını hissetmelerinin nedenlerinden biri, özellikle küçük çocukları varsa, zaman ve enerjilerinin çok fazla talep edilmesidir. Zaman kıt bir üründür ve kişinin enerjisinin de sınırları vardır. Ancak çoğu kadın sınırlarının olduğunu kabul etmekten hoşlanmaz ve kadınlar hayır demekte zorlanırlar. Müşterilerimi, istekleri reddetmenin farklı yollarını hatırlatmak için ceplerinde işaret kartları taşımaya teşvik ediyorum. Bunları telefonun yanında bulundurmanızda da fayda var. “Bana bu pozisyonu teklif ettiğin için teşekkür ederim. . . Biraz düşünmem gerekecek." . . . "Davetiniz için teşekkür ederim . . . Şu anda bunu kabul edemem." . . . "Beni düşündüğün için teşekkürler . . . ama hayır demek zorundayım.” Kadınlar başkalarını hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmazlar, bu nedenle genellikle bunun hayatlarını nasıl etkileyeceğine dair çok az düşünerek onay verirler.

Çoğu kahraman hikâyesi, kahramanın bir kimlik oluşturduğu ve kendini dünyada biri olarak kabul ettirdiği hayatın ilk yarısıyla ilgilidir. Bu görev dünyaya açılmayı, beceriler kazanmayı ve mükemmelliğe ulaşmayı içerir. Bu onun kimliğinin bir parçası haline gelir. Bu çalışma, her ne olursa olsun, bilinçli olarak seçildiğinde, "sadece verecek daha çok şeye sahip olmakla kalmayıp, aynı zamanda başka bir kişiye daha az kompülsif olarak ihtiyaç duyan bir kişiliğe yol açan" "ruh oluşturma" sürecinin bir parçasıdır.[5]Bu ona seçme ve hareket etme gücüne olan güvenini ve kendi özerkliği duygusunu verir.

Kadınların bütünlüğe ulaşabilmeleri için önce özerkliği bulmaları gerekiyor. Özerkliğin anlamını incelemek çoğu zaman eski başarı fikirlerinin bir kenara atılmasını gerektirir. Pek çok kadın başarı adına ruhlarından çok fazla fedakarlık yaptı. Dış yolculuğun ödülleri baştan çıkarıcı olabilir ama bir noktada kadın kahraman uyanır ve egonun kahramanlıklarına hayır der. Çok yüksek fiyatlara geldiler.

Kadın kahraman, insani sınırlarını kabul edecek kadar kendini bir kadın olarak yeterince iyi hissettiğinde, işte ya da evde süper kadın standartlarına hayır diyebilir. Bu aslında işi bırakmayı ve güç ve prestijden vazgeçmeyi içerebilir.*hissetmek*Tekrar. Veya mahalledeki en temiz eve sahip olmak zorunda olmadığına, çocukları ve kocasının da kendi payına düşeni yapmaya başlayabileceğine karar verebilir.

Başarının içsel nimetini bulmak, yanlış kahramanlık kavramlarından fedakarlık etmeyi gerektirir. Bir kadın sınırlı olma cesaretini bulduğunda ve olduğu haliyle yeterli olduğunu fark ettiğinde, o zaman şu duygulardan birini keşfeder:

kahramanın yolculuğunun gerçek hazineleri. Bu kadın kendini egonun kaprislerinden kurtarabilir ve yaşamının kaynağı olan daha derin güçlere dokunabilir. Şöyle diyebilir: “Ben her şey değilim. . . ve ben yeterliyim. Gerçek, açık, savunmasız ve gerçek bir ruhsal uyanışa açık hale gelir.

5

Güçlü Kadınlar Hayır Diyebilir

Güçlü bir kadın, kendini zorlayan bir kadındır.
Güçlü bir kadın parmaklarının ucunda duran ve
halteri kaldıran kadındır
Boris Godunov'u söylemeye çalışırken. Güçlü
kadın, iş başında, çağların çöplüğünü
temizleyen, kürek çekerken ağlamaktan ne
kadar çekindiğini, göz kanallarını açtığını,
kusmanın mide kaslarını geliştirdiğini,
kusmanın ise mide kaslarını geliştirdiğini
anlatan kadındır.
burnunda gözyaşlarıyla kürek çekmeye
devam ediyor.

Güçlü kadın, kafasında bir sesin
tekrarladığı kadındır, sana söylemiştim,
çirkin, kötü kız, kaltak, dırdırcı, tiz, cadı, top
avcısı, seni kimse sevmeyecek, neden
kadınsı değilsin, neden değilsin
yumuşaksın, neden susmuyorsun, neden ölmedin?

Güçlü bir kadın, başkalarının yapılmamaya
kararlı olduğu bir şeyi yapmaya kararlı olan
kadındır. Kurşun bir tabut kapağının altını
yukarı itiyor. Rögar kapağını kafasıyla
kaldırmaya çalışıyor

çelik bir duvarın içinden geçmek için. Başı
ağrıyor. Deliğin açılmasını bekleyen insanlar
acele et, çok güçlüsün diyor.

Güçlü kadın, içi kanayan kadındır. Güçlü
bir kadın, her sabah dişleri gevşerken ve
sırtı zonklarken kendini güçlü kılan
kadındır. Eskiden her bebek bir diş, ebeler
derdi, şimdi ise her savaş bir yara izidir.
Güçlü bir kadın
yağmur yağdığında ağrıyan ve kanayan
yaralardan oluşan bir yara dokusu kütlesidir
onlara çarptığınızda ve geceleri uyanıp
botlarla ileri geri yürüyen anılar.

Güçlü kadın, sevgiyi oksijen gibi arzulayan ya
da boğulmaktan moraran kadındır.
Güçlü bir kadın, güçlü bir şekilde seven, güçlü bir şekilde ağlayan,
güçlü bir şekilde korkan ve güçlü ihtiyaçları olan bir kadındır.
Güçlü bir kadın sözlerinde, eylemlerinde, bağlantılarında,
duygularında güçlüdür;
taş kadar güçlü değil, yavrusunu emziren bir kurt kadar
güçlüdür. Güç onda değil ama rüzgarın yelkeni doldurması
gibi bunu ortaya koyuyor.

Onu rahatlatan şey başkalarının sevgisidir
bir buluttan gelen yıldırım, gücü ve zayıflığı
açısından eşit derecede. Yıldırım sersemletir.
Yağmurda bulutlar dağılır. Sadece bağlantı
suyu kalır,
içimizden akıyor. Birbirimizi güçlü kılan
şeydir. Hep birlikte güçlü olana kadar
güçlü kadın, şiddetle korkan kadındır.

Marge Piercy, “Güçlü Kadınlar İçin”

İhanet Duygusu

Geçtiğimiz on yıl boyunca, piyasada kazanılan başarıların sağlıklarına ve duygusal refahlarına, aldıkları ücretin çok ötesinde zarar verdiğini hisseden, yirmi beş ila elli sekiz yaşları arasındaki kadınların hikayelerini dinledim. çalışmaları için. Her ne kadar uzmanlaştıkları becerilerden, elde ettikleri bağımsızlıktan ve seçtikleri alanda sahip oldukları etkiden memnun olsalar da, nasıl devam edecekleri konusunda bir yorgunluk ve belirsizlik hissi vardır. Bir sonraki adım nedir?

Reklamının yapıldığı gibi, ocağın ve evin güvenliğine dönme arzusu yok.*İyi Temizlik*Çünkü çoğu kadın için bu yalnızca bir fantezi olabilir. İşin getirdiği tatmine alışkınlar ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki çalışan kadınların çoğu için maaş çekleri kendileri ve aileleri için ekonomik bir zorunluluk haline geldi.

Mesele geri çekilme meselesi değil; yeni seçimler yaratmaktan biridir. Bugün pek çok kadın içinde bulundukları durumu değerlendiriyor ve ihanete uğradığı hissini dile getiriyor. “Bütün bunlar ne için? Neden kendimi bu kadar boş hissediyorum? Kendim için belirlediğim her hedefe ulaştım ama hâlâ eksik olan bir şeyler var. Bir şekilde kendimi sattığımı, kendime ihanet ettiğimi, adını bile koyamadığım bir parçamdan vazgeçtiğimi hissediyorum."

Kendiyle "uyumsuz" olma hissi, bir kadının bedeninin ona daha somut bir mesaj vermeden önceki ilk uyarı işareti olabilir. Gripten kurtulmakta zorlanabilir, uykusuzluk çekebilir, mide problemleri yaşayabilir, göğsünde bir şişlik hissedebilir veya planlanmamış kanamaya başlayabilir. Bir kadının ruhsal kayıp duygusunu tam olarak anlaması için boşanma, çocukların yuvadan ayrılması veya sevdiği birinin ölümü gibi bir aile geçişi gerekebilir; ve onu bu şekilde tanımlamayabilir. Arkadaşlarına ve ailesine kendisini "kötü" hissettiğini söyleyecektir.

Kahramanlık yolunda o kadar uzun süre ve özenle ilerledi ki, hayatındaki bir şeyleri özleme hissini bir türlü göz ardı edememesi onu şaşırtıyor. Ne yalnızlık ne de umutsuzluk duygularını anlıyor; bunlar kesinlikle yeni duygular. “Elbette 'kötü' hissettiğim zamanlar oldu ama bunların üstesinden gelmeyi başardım. Tek ihtiyacım olan yeni bir projeydi ve yeniden çalışmaya başladım. Bu farklı bir şey” diyor kırk altı yaşındaki bir geliştirme görevlisi. "Doktorum bu kanamaların fizyolojik bir nedeni olmadığını söylüyor ama içten içe ağladığımı hissetmekten kendimi alamıyorum." Kadınlar kanlarının kuruması metaforunu kullandıklarında artık hayatlarında kendilerini verimli hissetmedikleri açıktır.

Uyuşturucu bağımlısı annelerin bebekleriyle çalışan 43 yaşındaki hemşire, “Hepimizin küçük çocukları olduğu, çocuk bakımında birbirimize yardım ettiğimiz, çocukların doğum günü partilerini birlikte planladığımız, çocukların şarkılarını dinlediğimiz günleri özlüyorum. birbirlerinin hayal kırıklıkları. Artık hepimiz kariyerimizle o kadar meşgulüz ki bir fincan çay içmeye bile vaktimiz yok. Toplumsal duygumuzu kaybettik. Şu anda işyerindeki ağ dışında kadın ağım yok ve tek konuştuğumuz personelimizin ne kadar az olduğu ve işi nasıl daha verimli bir şekilde yapabileceğimiz. Kadın arkadaşlarımı gerçekten çok özledim.”

Bu kadınların ifade ettiği kayıp duygusu, kadınsı olana duyulan özlemdir, bir kadınlık duygusuna duyulan özlemdir.*Ev*kendi bedenleri ve toplulukları içinde. Günümüzde kadınların çoğu, erken ve orta yetişkinlik dönemlerini, mantıksal, doğrudan doğrusal düşünme, analiz etme ve kısa vadeli hedefler belirleme gibi beceriler de dahil olmak üzere, her zaman erkeksi kabul edilen nitelikleri geliştirerek ve ince ayar yaparak geçirmiştir. Duygularını işyerine getiren kadınlara hemen oraya ait olmadıkları söylendi. Her ne kadar pek çok şirket artık üst düzey yöneticileri, duygulara, sezgilere ve ilişkilere değer veren daha kadınsı ya da “Beta tarzı” bir liderlik tarzıyla eğitiyor olsa da, pek çok kadın kendilerinin kadınsı yanlarına yeterince değer verilmediğinden şikayet ediyor.

“Yaratmak için ellerimi kullanmayı özledim; Yirmi yıldır dikiş dikmiyorum.” . . . “Eskiden yemek yapmayı severdim ama artık buna zamanım yok.” . . . "Vücudum ayakkabılarımı fırlatıp ayak parmaklarımı toprağa batırıp koşmayı özlüyor!" . . . “Kemiklerim gerçekten acıyor; yorgun olduğumdan değil, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu yeni; Toprak Ana ile bağlantı kurmaktan dolayı acı çekiyorlar. Bunlar, bir kuruluk hissi, bir kısırlık hissi, manevi bir kuraklık hissi hissetmeye başlayan kadınların sesleridir.

Neyse ki bu kadınlar kayıp duygularını ifade edebiliyorlar. Klinik olarak sinir krizi olarak tanımladığımız durumu yaşayan, dayanıklılığa sahip olmadıkları, erkek tanımlı dünyanın “stresine dayanamadıkları” için kendilerini suçlayan kadınların sayısı daha ciddidir. Birçoğu kaybının acısını dindirmek için alkole veya uyuşturucuya sığınıyor. Veya göğüslerindeki şişlik veya rahim ağzı kanseri, bu kahramanca yolculuğun fiziksel bedenlerinin sınırlamalarını ve ruhlarının özlemlerini hesaba katmadığı gerçeğini kabul etmelerini sağlayana kadar sessiz kalırlar.

Manevi Kuraklık

Erkek rollerini doldurmaya çalışırken tükenen kadınların içleri yanıyor. Santa Barbara'lı psikolog Marti Glenn, bir kadının içindeki ateş söndüğünde neler olduğunu şöyle anlatıyor: “Bir kadın beslenmediğinde, ruhunun ateşi artık körüklenmediğinde, bu kadar uzun süre tutulan hayal ölür. Eski kalıplar artık uymuyor, yeni yol henüz belli değil; her yerde karanlık var ve o göremiyor, hissedemiyor, tadamıyor veya dokunamıyor. Artık hiçbir şeyin anlamı yok ve artık kim olduğunu bilmiyor*Gerçekten*dır-dir."

Kariyerinde bir tükenmişlik döneminden geçerken kendi deneyimini anlatıyor: “Geçen sonbaharda, yaşlı kadınların ceset torbalarına konulduğu, taşındığı ve bir tepeden aşağı yuvarlandığı bir dizi rüya görmeye başladım; Çalıştığımı ve en iyi yaptığım şeyi yaptığımı, atölyelere liderlik ettiğimi, orada yüzlerce insanın bulunduğunu hayal ediyorum. Ama diğer tarafta ağlayan ve bir kayanın arkasına saklanan küçük bir kız vardı. Rüyamda patronumun benden arabaları park etmemi istediğini ve bu benim işim haline geldi. Araba park etme konusunda çok iyiyim. Birbiri ardına gelen rüyalar dişiliğin ölümüyle ilgiliydi. Geçen gece rüyamda kadınların kafataslarının ezildiğini gördüm.”[1]

İçindeki çocuk, arabaları park etmek zorunda bırakılan kadın için ağlıyor ve yas tutuyor. Hayatını içindeki ilgisiz erilliğin kontrolüne veren bir kadın, kendini erkekler tarafından tanımlanan standartlara göre ölçme ve başarma ihtiyacıyla hareket eder. Bir noktada hayatta kalabilmek, sağlıklı ve tatmin edici bir yaşam sürebilmek için bazı değişiklikler yapması gerektiğinin farkına varacaktır. Kahramanca yolculuğun ödülleri hakkında yaptığı varsayımlar yanlıştı. Evet, başarıyı, bağımsızlığı ve özerkliği kazandı ama bu süreçte kalbinin ve ruhunun bir parçasını kaybetmiş olabilir.

Böyle bir kadın, hedef odaklı erkeksi düşünceye güvenirse ödüllendirileceğini söyleyen hem kişisel hem de kültürel zihnin ihanetini hissedecektir: "iyi" bir kız ol ve "baba" seninle ilgilenecektir. Artık kendini tamamen yalnız, rahatlıktan mahrum hissediyor. Ona göre alt kısım düşmüş. Onun düzenli dünyasında bir çatlak var, kozmik yumurtada bir çatlak. Bir kadın danışan bunu şöyle anlatıyor: “Çatlayan ince bir kabuk etrafımı sarıyor. O kadar ince ki zar zor görebiliyorum ama şu ana kadar her şeyi yerli yerinde tutuyordu. Kırıldığını hissedebiliyorum ve duyuyorum. Bu çok korkutucu.”

Dünya onun olacağını düşündüğü gibi değil; ihanete uğradı. Çok değer verdiği dünya görüşünün kaybına öfkeleniyor ve isteksizce

kendi başına yoluna devam etmesi gerektiğinin farkına varır. Böylece kadın kahraman, kontrolü dışındaki güçlerin kurbanı olmayı değil, hayatını kendi ellerine almayı seçer. Iphigenia böyle bir kadındı.

Babanın İhaneti: Iphigenia

Otuzlu yaşlarımın başlarında bir ara, babası Agamemnon'un Iphigenia'ya ihanetini anlatan bir film izlemiştim. Onun aşkına olan körü körüne güveni ve filosunu Truva'ya doğru hızlandıracak rüzgarlar karşılığında hayatını feda etmeye istekli olması beni mahvetti. Buradaki görevi, kardeşi Menelaus'un karısı Helen'i kurtarmaktı. Iphigenia sonunda ölümünü seçerek ve tanrıça Artemis tarafından kurtarılarak zafer kazandı ancak bu filmin hikâyesinin bir parçası değildi ve ben de şaşkınlık içinde sinemadan ayrıldım.

Agamemnon ve kardeşi Menelaus, Truva'nın işgaline hazırlanmak için filolarını Aulis'te toplamışlardı. Denizin üzerinde ölü bir sessizlik vardı ve yelken açamıyorlardı. Adamları sabırsızlanmaya başladı ve Truvalı bir hain olan kahin Calchas, Agamemnon'a, kendisinin kendisinden daha iyi bir nişancı olduğu yönündeki övüngen iddiaları nedeniyle tanrıça Artemis'i yatıştırmak için genç kızı İphigenia'yı kurban edene kadar Truva'ya asla yelken açmayacağını söyledi. o. Agamemnon, kızına olan sevgisi ile karısını Truva'nın Paris'inde kaybeden kardeşine ve komutası altındaki savaşa ve Truva kanına hevesli adamlara duyduğu bağlılık arasında kalmıştı. Erkeklik gururu ihlal edilmişti ve bir kadın hayatını feda etmek zorunda kalacaktı.

Agamemnon, Iphigenia'yı soylu savaşçı Aşil ile evlenme vaadiyle Aulis'e çağırarak kandırdı. Iphigenia, düğün töreni hazırlıkları yapmak üzere annesi Clytemnestra ile birlikte sevinçle Aulis'e geldi. Clytemnestra çok geçmeden kocasının utanç verici aldatmacasını fark etti ve küçük kızları için ondan merhamet diledi. Agamemnon bunu reddetti ve Clytemnestra, Aşil'in yardımını istedi. Zaten Deidamia ile evli olan Aşil, kendisi de Agamemnon tarafından ihanete uğradığı için ona yardım etmeyi kabul etti. Ne yazık ki Calchas kehanetin haberini yamıştı ve tüm ordu Iphigenia'nın kurban edilmesi için haykırıyordu.

Agamemnon, öfkeli Clytemnestra'ya ve gözleri yaşlı Iphigenia'ya ihanetini şu sözlerle savundu: "Ben deli değilim, çocuklarımı da sevmekten vazgeçmedim. Bu çok korkutucu bir şey ama bunu yapmak zorundayım. Bu fedakarlık yapılmadıkça Calkhas Truva'ya asla ulaşamayacağımıza yemin ediyor: ve tüm Yunanlılar

düşmanı vurmak için yanıyor. Paris, Helen'in çalınmasından dolayı cezasız kalırsa, Truva atlarının Yunanistan'a gelip daha fazla kadın çalacaklarına, eşlerini çalacaklarına, sizi ve kızlarımızı çalacaklarına inanıyorlar. Menelaus'un iradesine boyun eğmiyorum; biz sadece Helen'i geri getirmek için gitmiyoruz. Ama tüm Yunanistan'ın iradesine boyun eğiyorum ve istesem de istemesem de boyun eğmek zorundayım; çünkü Yunanistan herhangi bir kişisel üzüntüden çok daha büyüktür. Onun özgürlüğünü korumak için onun için yaşıyoruz."[2]

Clytemnestra bu iddiadan etkilenmedi ve Aşil, Iphigenia'yı savunmak için tek başına savaşmayı teklif etti, ancak genç bakire hayatıyla ilgili kararını kendi verdi.

"Ben ölümü seçtim" dedi. "Onuru seçiyorum. Sevgili topraklarımızın özgürlüğü, kadınlarımızın uzun yıllar boyunca onuru benimle birlikte duruyor."[3]

Efsaneye göre bıçak Iphigenia'nın göğsüne düşüp ateş yakıldığı anda Artemis genç kıza acıdı ve onu alıp yerine bir dişi geyik koyarak götürdü. Bundan sonra rüzgar batıdan kuvvetli esmeye başladı ve filo Truva'ya doğru yola çıktı. Onbinlerce Yunan ve Truvalı genç ölümüne savaştı.

Iphigenia, erkek arayışının manevi kuraklığını en korkunç haliyle gördü ve babasına olan inancını kaybetti. Ölümüne yaklaşırken kadınsı prensip (Artemis) tarafından kurtarıldı.

Dişil olanın eril olana ihaneti sonsuz hikaye ve mitlerde anlatılmıştır, ancak hiçbiri bu kızın cennetteki bir gençle aşk ve evlilik vaadiyle babasına olan aşkına ihanet etmesi kadar dokunaklı değildir. Iphigenia, babası Agamemnon'a istediğini vermek istiyordu. Onun sevgisini, onayını ve onayını aradı ama o güvenine ihanet etti ve onu ölüme gönderdi. Görünüşte kahramanca davranışı, büyük bir kültürün çöküşüne yol açtı ve Yunan savaşçı arayışının gücünü, gururunu ve kibirini trajik bir şekilde doğruladı.

Çoğu kadın babalarını memnun etmek için her şeyi yapar; umutsuzca erkek tanrıların dikkatini istiyorlar. Bir erkek mesafeli ve yargılayıcı olsa bile, kızının hem kendisi hem de dünyadaki diğer erkeklerle ilişkisinde nasıl davranacağını belirleme yetkisini hâlâ taşır. Hayatındaki bu ilk eril gücün devam eden etkisinin farkına varan bir kadının, eril olana körü körüne bağlılığıyla baş etme şansı daha yüksektir. Hayır diyebilir. Presbiteryen papazı olan bir arkadaşım

babasına çok benzeyen bir erkek patronla çalışırken edindiği içgörüyü anlatıyor.

“Yaklaşık iki yıl önce zehirli bir ortamda olduğumu fark etmeye başladım. Kilisede başlattığım tüm programlar iyi gidiyordu ama başarım arttıkça bana daha fazla idari ve büro işi verildi. 'Bunca yolu bunun için mi geldim?' diye düşünmeye başladım. Bana belirli bir iş sözü verildiğinde bu söz yerine getirilmedi ve yeteneklerimin değerinin düştüğünü hissetmeye başladım. Elbette bana verilen işi yapabilirdim ama bakanlığa girdiğimde bana çağrılan şey bu değildi. Tanrı tarafından kandırıldığımı ve ihanete uğradığımı hissettim. Kendime olan güvenimi, enerjimi ve yaratıcılığımı kaybetmeye başladım ve işe katabileceğim şeylerin giderek azaldığını fark ettim. İşimle eşimin, arkadaşlarımın ve ailemin bakamayacağı kadar meşguldüm ve ilahiyat okulundan ayrılırken kendimize söz verdiğimiz destek grubuna kimsenin vakti yoktu. Ayrıca beni besleyen şeylerin artık büyüdüğüm için işe yaramadığını da fark ettim; Ben farklı bir insandım.

“Sadece kişisel sorunlarımın neler olduğunu değil, erkek egemen bir Kilisede bir kadın papazın rolüne eşlik eden sorunların neler olduğunu da incelemem gerekiyordu. Sorularımı bir sonraki cemaate götürmemek için kendi sorularım üzerinde çalışmam gerektiğini biliyordum. Ulaşılamaz bir patron için çalışmanın hangi 'baba' meselelerini harekete geçirdiğini bilinçli olarak ele almak için bir yıl harcadım ve o sistem içinde yapabileceğim her şeyi yaptığımı fark ettim. Benden istenen her şeyi yapmıştım ve bu işte doyduğumu hissetmiyordum. Kriz yaratmaya gerek duymadım. Hastalanmadan önce bütünlüğüm bozulmadan ve başlattığım programların sorunsuz çalışmasıyla ayrıldım. Ama Tanrı tarafından ihanete uğramış olma duygusunun üstesinden gelmem epey zaman aldı.” Hem kişisel işini hem de cemaatine olan hizmetini tamamladığını bilerek, kendisini hasta etmeden sistemden ayrılmayı seçti.

Tanrı'nın ihaneti

İçinde*Afrodit'in gülüşü*Carol Christ, bir kadının "Baba dinleri" içinde büyüdüğünde veya bu dinleri incelediğinde Tanrı tarafından ihanete uğramasının kökenlerini anlatıyor. İbranice İncil'i incelediği yıllarda erkek profesörlerden onay istedi. “Babamı nasıl memnun edeceğimi öğrenirsem, onun gözde çocuğu olabileceğimi varsaydım. olup olmadığını sorgulamak hiç aklıma gelmedi

kızlar babanın evinde eşit bir yer bulabilirler. Babalarımla ilişkilerimdeki patolojik unsurlara rağmen onların desteği sayesinde kendi zekama ve yeteneklerime olan güvenimi kazandım. Kadınlığı aşan bir benlik özü hayal ederek geleneksel kadın rollerinden bir dereceye kadar özgürlük kazandım. Sözlerini inceleyeceğim Tanrı'nın İncil'in cinsiyetlendirilmiş dilini aştığını varsaydım. Erkek profesörlerim gibi olabileceğimi düşündüm çünkü entelektüel yaşama olan sevgimiz ve dini sorulara olan ilgimizle tanımlanan ortak bir insanlığı paylaşıyorduk."[4]İsa, bir erkek gibi düşündüğünün söylenmesiyle gurur duydu ve geleneksel kadın rollerini yerine getirmekten memnun olan kadınları küçümsedi. Kendisini özel hissetti; sevilen bir kızdı.

Bunun bir kadın olarak kendisine ihanete yol açtığını fark etti. Kendini Baba ve erkek akıl hocaları üzerinden modellemek, ataerkil bir toplumda bir kadın olarak konumunun tanınması nedeniyle ona nasıl kadın bedenine sahip bir kadın gibi düşüneceği veya diğer kadınlarla nasıl özdeşleşeceği konusunda bir ipucu vermedi.

Lisansüstü okulda babalarıyla ilişkisi değişti. Bunun nedeni kısmen batıdaki karma eğitim veren bir üniversiteden doğudaki bir erkek okuluna taşınmasıydı. Ama bunun nedeni aynı zamanda artık gelecek vaat eden bir lisans öğrencisi değil, potansiyel bir stajyer meslektaşı olması ve geleceğini daha gerçekçi şekillerde hayal etmeye başlamasıydı. "Lisansüstü okulda birlikte çalıştığım erkeklerin beni ilk kez kadın olarak gördüklerini fark ettim. Beni meslektaş olarak kabul etmemem, kızların babaların evine kabul edilip edilemeyeceğini sorgulamama neden olan katalizör oldu."[5]Bu noktada Mesih, "bir kişi, bir kadın, bir bilgin, bir öğretmen olarak kendi değeri konusunda herhangi bir Babaya veya babaya bağımlı olmadığını öğrenmesi gerektiğini" fark etti. "[6]

Polonya asıllı Amerikalı Katolik bir ailede büyüyen kırk yaşındaki bir kadın, hayatındaki baba imajının etkisiyle boğuşuyor. Hiçbir zaman yeterli olmayacağını düşünüyor çünkü ne yaparsa yapsın ya da ne kadar başarırsa başarsın, asla "Tanrı'nın benzerliğinde yaratılmış sevgili Oğul" olamayacak.

"Ben figüratif bir sanatçıyım" diyor ve şöyle devam ediyor: "Ve Tanrı her zaman bir erkek olarak tasvir edilmiştir. Kulağa basit gelebilir ama benim için Tanrım*dır-dir*bir adam. Eğer Tanrı bir insansa ben nasıl insanlarla akran olabilirim? Bu kadar strese girmemin nedeninin, kadın olarak kendime dair imajımın çok düşük olması nedeniyle zamanımı sürekli işle doldurmam olduğunu düşünüyorum. Her zaman "sevgili Oğul"a benzemeye çalışıyorum.

Ataerkilliğin Ruhani Kızları

Son beş bin yıldır kültür, büyük ölçüde hayata üretim odaklı, iktidar sahibi, hükmeden bir yaklaşıma sahip erkekler tarafından tanımlanıyor. Yaşama, doğanın ve çocukların sınırlarına ve döngülerine saygı bir öncelik olmadı. “İnsanlar eski Mısır'da büyüktü, Yunanistan ve Roma'da büyüktü, Orta Çağ'da büyüktü, Rönesans'ta büyüktü. Bir zamanlar erkeklerin her şeyin ölçüsü olduğunu görmek için sanat tarihine bakmanız yeterli. Fiziksel oranları idealdi. Bilgelik, adalet, düzenlilik ve dayanıklılık kavramlarımız insana dayalı, insan odaklı ve insan tarafından düzenlenmişti.”[7]

Son otuz yıldır kadınlar çoğunlukla erkeklerin tanımladığı ve yönettiği durumlarda çalışıyor. Her ne kadar kadınlar muazzam ilerlemeler kaydetmiş olsalar ve kesinlikle tüm erkekler baskın olmasalar da, gerçek şu ki kadınlar çoğu çalışma ortamında, hatta çoğu kadın patronda bile erkeksi bir tarz izlemişlerdir. Uzun saatler çalışmak ve kişisel ilişkileri dışlayarak kâra odaklanmak bir istisna değil, kuraldır. Bir kadın “tüm bunlar ne için?” duygusunu hissetmeye başladığında. patronuna ya da iş arkadaşlarına bundan bahsetmese iyi olur. Yakın zamana kadar “dur, artık benim yeni seçimler yapma zamanım geldi” demeyi seçen kadınlara yönelik modeller çok azdı. Şu anda bunu yapan kadınlar keşfedilmemiş sularda seyahat ediyor.

Pam, otuzlu yaşlarının ortasında, sekiz yıldır gazetecilik yapan bir müşteridir. Serbest çalışmak ve köşe yazmak için bir eğlence sektörü dergisindeki prestijli, yüksek stresli işini yeni bıraktı. Kararı hakkında ne hissettiğini sorduğumda Pam şöyle dedi: "İşyerindeki hiç kimse ne kadar mutsuz olduğumu fark etmedi, bu yüzden ayrılmak istediğimi söylediğimde patronum şaşkına döndü. Birlikte çalıştığım insanlar kim olduğumu bilmiyorlardı; Kendimi güvende hissetmedim. Bir muhabir olarak duygularınızı veya görüşlerinizi açıklayamazsınız, bu yüzden her zaman maske taktım. Duygularımı göstermek ya da kim olduğumu göstermek istemedim çünkü ben orada olmak istemeyen biriydim. Zor haberleri hiçbir zaman sevmedim: İnsanları, ifşa etmek istemedikleri şeyleri söylemeleri için sıkıştırmanın yarattığı baskı. Sürekli manevra ve manipülasyondan hoşlanmadım.

"Altı yıl boyunca kendi duygularımı hiç dinlemedim" diye devam etti. “Bunun yerine parayı kontrolden çıkararak hareket ettim. Başarısızlık korkusuyla motive oldum; Herhangi bir hata yapmak istemedim. Diğerlerinin onayı

Bu benim için gerçekten önemli ve başkalarının yargılarının her şey olduğu medyada bir kariyer seçtim.

“Ancak iyi bir yazar ve yorumcu olduğumu öğrendim. Yazdıklarımla beslendim. Geçen yıl yarı zamanlı bir işe girip evde freelance çalışma fırsatı buldum ve içimden küçük bir ses şöyle dedi: 'Burası olmak istediğim yer, burası gerçekten olmak istediğim yer.' Ama o sese kulak vermeyecektim. Bunun yerine 'Şanssızım, ileri gidiyoruz' dedim.

“Bu yıl, yapmaya karar verdiğim her şeyi başardığımı fark etmeye başladım. İyi bir yöneticiydim, iyi bir yazardım, herkesin her hafta okuyup alıntı yaptığı bir eleştirmendim. Çok dikkat çektim. Ama mutlu değildim; Orada olmayı istememe konusundaki duygularımı hiç dinlemedim. Sektördeki meslektaşlarımın 'Tuttu' diyeceği biri olmak istemedim.

“Sonra dış doğrulamayı düşünmeye başladım. Gerçekten eleştirmen Howard Rosenberg olmak istiyor muydum?*Los Angeles zamanları?*Evet yapabilirdim ama gerçekten yapabilir miydim?*istek*ile? Son teslim tarihine kadar yazmayı sevmiyorum. Gerçekten ilgi duyduğum konularda serbest çalışma yapmayı tercih ediyorum. Kendi sınırlamalarımı kabul etmeliyim; ben buyum. Yaratıcılığımı ortaya çıkaracak zamanı yaratırsam fikirlerimi eğlenceli ve okuması keyifli bir şekilde yazabilirim.

“Bu yüzden işyerinde ihbarda bulundum. 'Yazmaktan keyif alıyorum, eskisi kadar para kazanamasam, eskisi kadar prestijim olmasa da sevdiğim bir köşe yazısı yazmanın mutluluğunu ve tatminini yaşarım' diye düşündüm. Patronum bana 'Bu iş böyle yapılmaz; kariyerinizi feda ederek bir U dönüşü yapıyorsunuz.' Bu, hayatım boyunca savaşmak zorunda kaldığım bir ses, şöyle diyen yönetici ses: 'Bunu bu şekilde yapmalısın; Bu gerçektir.' Bu tür mutlak otorite beni her zaman rahatsız etmiştir. Ama uzun süre dinledim.

“İşimi bıraktım ve artık işimi seviyorum. Dün gece bana o kadar keyif veren ve keyif veren bir köşe yazısı yazdım ki, editörümü arayıp ona okumam gerekti. Her zaman bilinmezlikten kurtarılıp bir yıldız olmayı bekliyordum ama artık buna ihtiyacım olmadığını anlıyorum. Kendimi kendi şartlarımla kabul edebilirim.

Pam, serbest çalışmaya başladıktan sonra kararıyla ilgili iniş çıkışlar yaşadı, ancak altı ay içinde mali hedefine ulaştı ve yazdığı görevlerin çeşitliliğinin tadını çıkarmaya başladı. Böyle bir karar vermek çok cesaret ister.

Canavarların Hanımı

Kadınlar Hayır Dediğinde Ne Olur?

Kadınlar, “Haklısın, U dönüşü yapıyorsun, kariyerini feda ediyorsun” diyen içlerindeki yönetici sese hayır dediğinde, bir dizi karmaşık duygu aynı anda yaşanır. İlerlemeye giden bariz kariyer yolunu takip ederek bir şekilde ölçülememek gibi bir boşluk hissi var. Başkalarını hayal kırıklığına uğratma, onları hayal kırıklığına uğratma, sizin kim olduğunuzu düşündüklerine dair imajlarını yok etme korkusu var. Ama aynı zamanda hayır demenin, kendini korumanın, kendi sesini dinlemenin de bir gücü var.*otantik* İçinizdeki zorbayı susturan ses.

Geçen baharda bu deneyimi yaşadım. Mahallenin kahvaltı restoranı Boulangerie'de oturdum ve iki yetişkin adamın, bana Joan of Arc olma, birlikleri coşkulu akademik düzlüklere götürme, kafaları devirme fırsatı verecek idari bir işi kabul edersem beni bekleyen zorluklar hakkında konuşmalarını dinledim. kılıcımla etkisiz öğretim üyelerini ve kralın ve danışmanlarının kutsal odalarında oturanları. Eve, sadece gözlem yapmak için de olsa, Old Boys Club'a davet edilmişim gibi bir duyguyla döndüm. Ben asla onlardan biri olmayacağım; bunu açıkça ortaya koydular. Okulu yönetme görevini benim almamı istediler ama gücün dizginlerinin hâlâ onların elinde olacağını biliyordum.

Bunda tanıdık bir şeyler vardı; Bu, babamın benimle iş anlaşmaları hakkında konuşmasını dinlerken hissettiğim duygunun aynısıydı: Gizli bir güç diyarına üye olma ama aslında bu alanda bir aktör olmama hissi.

dram; bir eklenti olma hissi, memnun etmek için orada olmak, evet demek için orada olmak, dinlemek için orada olmak; Bu işi kabul edersem kendime ihanet edeceğime dair ürkütücü bir duygu. Şöyle düşündüm: "Bu duygudan hoşlanmıyorum. Evet, öğrencilerle ve öğretim üyeleriyle iyi işler yapabilirim ve bu büyük bir zorluk olabilir, ancak bunun bedelini ödemeye hazır değilim. Sonunda yazmaya ayıracak yeterli zamanı ayırdım ve bu yolun beni nereye götüreceğini görmek için bu yolu takip etmek istiyorum." Tekliflerine hayır dedim.

Elimde ne kalmıştı? Hem derin bir yas hem de özgürleşme duygusu. Uyum sağlayamamanın, beklendiği gibi üretememenin, sevdiğim topluluğa ait olamamanın yasını tuttum. Ama aynı zamanda başkalarının beklentilerinden yeni kazandığım özgürlüğümü ve içsel arayışıma sadık kaldığımı bilmeyi de kutladım. Bencillik yapıp kendimi kandırıyor muydum? Bence değil.

Kadın kahraman bir sonraki kahramanca göreve hayır dediğinde aşırı bir rahatsızlık yaşanır. Kahramanlığın alternatifi zevkine düşkünlük, pasiflik ve önemsizliktir. Bu, bu kültürde ölüm ve umutsuzluk anlamına gelir; kültürümüz konum edinme yolunu destekler: daha fazla, daha iyi, daha hızlı. Çoğu insan bu kibirin tam tersinin görünmezlik olduğundan korkar ve ne yapacaklarını bilemezler.

Bir kadın durduğunda*yapmak*basitçe nasıl yapılacağını öğrenmeli*olmak*. Var olmak bir lüks değildir; bu bir disiplindir. Kahraman, gerçek iç sesini dikkatle dinlemelidir. Bu, ona ne yapması gerektiğini söyleyen diğer sesleri susturmak anlamına geliyor. Yeni form ortaya çıkana kadar gerilimi sürdürmeye istekli olmalıdır. Bundan daha azı büyümeyi durdurur, değişimi reddeder ve dönüşümü tersine çevirir. Var olmak cesaret ister ve fedakarlık ister.

Fedakarlığın tamamlanması için eski yolların kesilip atılması gerekir. Kadınlar, dış dünyadan itibar kaybı anlamına gelse bile aslında doldurmak istemedikleri pozisyonlara hayır demeye başlamalılar. Ve genellikle öyle olur. Aynı zamanda yeni yol açılmadan önce iyileşmesi gereken büyük bir boşluk da bırakıyor.

Kararımı verdikten birkaç gün sonra sahilde yürürken, dört beş aylık bir bebeğin sırtüstü yatıp ayaklarını tekmelediği görüntüsü gözüme çarptı. Çıplaktı, güneşin altında yatıyor, guruldayan sesler çıkarıyor ve daralmadan kurtulmanın tadını çıkarıyordu. Çok şifa verici bir görüntüydü.

Hayır Demek: Kral Ölmeli

Kadınlar hayır demekte zorlanıyor çünkü özellikle kral tarafından seçilmek çok güzel bir duygu. Babamızı, patronumuzu, iş arkadaşımızı memnun etmekten keyif alırız.

sevgilimiz. Başkalarını hayal kırıklığına uğratmak istemiyoruz; Kendi imajımızın büyük bir kısmı diğer insanları mutlu etmeye yatırılır. İçimizdeki küçük kız dışarıda kalmak ya da geride kalmak istemiyor. Eğlenceye katılmamayı seçmek çok acı verici. Ve gelire ihtiyacımız var.

Erkek rol modellerine hizmet ettiğimiz ruhani kız evlatlık durumundan çıkarken, nadiren Koca Baba'nın şöyle demesi olur: "İyi bir iş çıkardın. . . . Tam da istediğim buydu. . . . Devam edin ve kendi yolunuzu çizin." Bunun yerine olağan yanıt şudur: "Bu pozisyonu almayarak kariyerinizi çöpe atıyorsunuz." . . . "Bizi nasıl hayal kırıklığına uğrattın?" . . . "Taahhütleri nasıl yerine getireceğini bilmiyorsun." . . . "Sen bu mücadeleye hazır değilsin." Bu azarlamaları herkes için duymak zordur ama özellikle başkalarını hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmayan veya onay ve onay için erkeklere çok güvenen kadınlar için geçerlidir.

Ancak gerçekten savunmasız olduğumuz bu anlarda gerçekten büyüyebiliriz. Jean Shinoda Bolen şöyle diyor: "Bir şeyi bizden beklendiği için, başkasını memnun etmek için ya da başkasından korktuğumuz için yaptığımızda, özgün yaşama duygusundan daha da uzaklaşırız. Eğer iyi bildiğimiz bir rolü yaşamaya devam edersek, bunun bedeli giderek kolektif bilinçdışındakilerden kopmak olacaktır; Bu sadece bizi beslemekle kalmıyor, aynı zamanda ortalığı karıştırmamıza olanak sağlayan hammaddeyi de sağlıyor. Çoğu zaman geçiş dönemlerinde, tam olarak istenen şey budur; kaostan geçerek, yolu kaybederek, ormana girip yolumuzu tekrar bulana kadar bir süre ormanda kaybolarak bir değişim."[8]

Ataerkilliğe hayır dersek ne olur? Kendi içimizde bir gelişim alanı yaratacak zamanımız var.*yeni*eril olanla ilişki; kültürümüzdeki pek çok erkeğin olduğu gibi, yüzyıllardır dişil sesten ayrılan eril ses değil, bizi kendi dişil doğamızdan kopuşumuzu iyileştirebileceğimiz Büyük Ana'ya götüren yaratıcı eril bir figür. Ataerkilliğe hayır dediğimizde, "dişinin gücünün ve tutkusunun yeraltı dünyasında uykuda olduğu, beş bin yıldır sürgünde olduğu tanrıçanın ruhuna inmeye" başlıyoruz.[9]

Bu bölümü ilk yazmaya başladığımda, ilk kez mutfağın zeminini süpürürken karşılaştığım için ona "mutfak adamı" adını verdiğim olumlu bir içsel erkeksi figür hakkında rüyalar görmeye başladım. O, hem nazik hem de sağlam, ayıya benzeyen iri bir adamdır. Onun rehberliğine birkaç kez başvurdum

Yazarken yeni bir bölgeye geçmeyi beklediğimde. Beni koruyor ve adım adım benim hızımda hareket ediyor. Onu her çağırdığımda ve geldiğinde şaşırdım ve enerjilendim. Bu besleyici figürün erkek olmasını beklemiyordum. Ayrıca içimdeki bu erkeksi figürün benim Yüce Anne'ye giden rehberim olduğuna dair bir merak duygusuyla da doldum. Aşağıdaki geçitte beni tanımadığım suların yüzeyinin derinliklerinde yüzmeye götürüyor. Yazıyorum:

“Bugün kendimi arada kalmış gibi hissediyorum. Suyun kulaklarıma baskı yaparak sesi engellediğini hissedebiliyorum. Henüz yeterince derine inmedik, ya da belki de böyle hissedilecek. Şu anda kalmayı hatırlamam gerekiyor. Henüz çözemediğim yeni bir bölgeye taşınıyorum. Başımın üstünde kalmak gerekiyor. Kendi sözlerimin başkalarının sözleriyle kaplanmış olduğunu görüyorum. Bunlar benim sözlerim. Onları serbest bırakmak istiyorum; Onlar neler?

“Artık okyanusun dibindeyiz ve birçok kadının sıcak, sulu sularda yüzdüğünü görüyorum. Hepimiz denizin ritmiyle sarsılıyoruz. Burada bir ferahlık, bir sevgi duygusu var. Yosun katedraline bakıyorum ve sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Anne balinaların yavrularıyla birlikte doğum sularında nefes alıp verdiklerini duyuyorum.

“Mutfak görevlisi ve ben birlikte devasa bir memeli formuna doğru yüzüyoruz. Okyanus tabanının dibinde oturuyor; tırtıla benzer ve çok sayıda büyük göğüsleri vardır. (Efesli Diana) Memelerinden birinden emiyorum ama o süt değil su veriyor. Ben şaşırdım; besliyor. Gülümsüyor ama mesafeli; Ne ona ne de ondan sevgi hissediyorum. Ancak o çok mevcut ve çok müsait. Kişiliksiz ama öyle*Orası*. Bunu mutfakçıya merak ediyorum. Bana der ki:

“ 'Bu kişisel anneyle bir ilişki değil canım, bu Büyük Anne.' ”

6

Tanrıçaya İnisiyasyon ve İniş

hâlâ burada gizlendiğini söylüyorlar,
belki dünyanın derinliklerinde ya da
kutsal bir dağda, diyorlar
Havaya, kuma işaretler yazarak, kurtuluşumuzun çarpık şeklini
örerek uyarı uyarısı yaparak, aceleci değil kaygılı bir şekilde
insanların arasında yürüyorsunuz. Dikkatli olmak. Bardakların
arasına adım atarsınız, kristalin dışına çıkarsınız, kalbinizin kutsal
ışıltısıyla şifalanırsınız.
kara gözler, ormanda yeşil bir yüz ortaya
çıkardığını, karda mavi giydiğini, dikkat
ettiğini söylüyorlar
doğumlar, ölülerimizin üzerinde dans et, mırıldan, sikiş,
yorgunluğumuzu kucakla, sen hâlâ burada gizleniyorsun, mağaralarda
mırıldanıyorsun, uyar, uyar ve örgü yap
umudumuzun çarpıtılması, yıldızlardaki
kötülüğe karşı el ele ver, ey yağmur
üzerimizdeki zehir, temiz yiyen asit
bizi bir kabustan çocuklar gibi uyandırın, adını
sayamadığım yiyip bitirenlerin elinden alın
yürüyen metal adamlar
tüm varlığımızla etimizi bataklığa kadar
eziyoruz

Diane Di Prima, “Annelere Dua”

Kadının İnisiyasyonu

İniş, yeraltı dünyasına bir yolculuk, ruhun karanlık gecesi, balinanın karnı, karanlık tanrıçanın buluşması veya sadece depresyon olarak nitelendirilir. Genellikle yaşamı değiştiren bir kayıpla hızlandırılır. Hayatının ve kimliğinin iç içe olduğu çocuğunun, ebeveyninin ya da eşinin ölümünü deneyimlemek, yeraltı dünyasına yolculuğun başlangıcı olabilir. Kadınlar genellikle kız evlatlık, annelik, sevgili ya da eş gibi belirli bir rol sona erdiğinde soyundan gelirler. Hayatı tehdit eden bir hastalık ya da kaza, özgüven ya da geçim kaybı, coğrafi bir yer değiştirme, bir diplomayı bitirememe, bir bağımlılığın pençesine düşme ya da kırık bir kalp parçalanma ve çöküşe yer açabilir.

Yeraltı dünyasına yapılan bu yolculuk kafa karışıklığı ve kederle, yabancılaşma ve hayal kırıklığıyla, öfke ve umutsuzlukla doludur. Bir kadın kendini çıplak ve açıkta, kuru ve kırılgan veya ham ve ters yüz olmuş hissedebilir. İlerlemiş servikal displaziyle mücadele ederken, evliliğimin sona erdiği dönemde ve sanatçı olarak kendime olan güvenimi kaybettiğimde böyle hissettim. Her seferinde kendimle ve dünyamla ilgili görmek istemediğim gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım. Ve her seferinde dönüşümün ateşleriyle ıslah edildim ve arındım.

Yeraltı dünyasında zaman kavramı yoktur; zaman sonsuzdur ve konaklamanızı aceleye getiremezsiniz. Sabah, gündüz ve gece yoktur. Oldukça karanlık ve affetmez. Bu her yeri kaplayan siyahlık nemli, soğuk ve tüyler ürperticidir. Yeraltı dünyasında kolay cevaplar yok; hızlı bir çıkış yolu yok. Ağlama sona erdiğinde sessizlik yayılır. Biri çıplak ve ölülerin kemikleri üzerinde yürüyor.

Dış dünyaya inişe geçmiş bir kadın, meşgul, üzgün ve ulaşılmazdır. Gözyaşlarının çoğu zaman adı yoktur ama ağlasa da ağlamasa da hep oradadırlar. Rahatlatılamaz; terk edilmiş hissediyor. Bazı şeyleri unutuyor; arkadaşlarını görmemeyi seçiyor. Kanepede top gibi kıvrılıyor ya da odasından çıkmayı reddediyor. Toprağı kazar ya da ormanda yürür. Çamur ve ağaçlar ona yoldaş oluyor. Ailesi ve arkadaşları tarafından duyu kaybı olarak görülen gönüllü bir izolasyon dönemine giriyor.

Birkaç yıl önce, Cal State Long Beach'te kahramanın yolculuğu hakkında verdiğim bir konferansın ortasında, konferans salonunun arka tarafındaki bir kadın elini kaldırdı ve ben gönüllü gönüllülükten bahsettiğimde sabırsızca sözümü kesti.

izolasyon. “Gönüllü izolasyon!” diye bağırdı, "Son dokuz aydır yaşadıklarımın adını söyledin."

Kırklı yaşlarının sonundaki bir kadının sandalyesinden onurlu bir şekilde kalktığını görmek için herkes başını çevirdi. "O zamana kadar" diye devam etti, "yılda iki yüz bin dolardan fazla para çeken büyük bir tasarım firmasının sahibi ve genel müdürüydüm. Bir gün işe gittim ve artık kim olduğumu bilmiyordum. Aynaya baktım ve bana bakan kadını tanıyamadım. Kafam çok karışıktı; İşten çıktım, eve gittim ve bir daha da geri dönmedim.

“İlk ayımı yatak odamda geçirdim. Ergenlik çağındaki oğullarım ve kocam çok korkmuştu. Beni daha önce hiç böyle görmemişlerdi. Sabah giyinecek enerjim bile yoktu. Market alışverişi yapamadım, yemek pişiremedim ya da çamaşır yıkayamadım. Gönüllü izolasyon dediğiniz bir döneme girdim.”

O devam ederken birkaç kadın onaylayarak başlarını salladı. “Şimdi bahçedeyim. Hayatımda daha önce hiç bahçecilik yapmadım ama artık yapabileceğim tek şey bu. Dünyayı seviyorum. Ailem benim için endişeleniyor, psikiyatriste gitmemi, işime dönmemi, yeniden gülümsememi istiyorlar. Gelirimi kaçırıyorlar. Deli olduğumu düşünüyorlar ama onların sözlerini duymuyorum bile. Onu her çevirdiğimde kendime giden yolu toprakta buluyorum.”

Az önce bu inişe geçen her kadının bildiği bir gerçeği söylemişti. Kadınlar kendilerine dönüş yolunu erkekler gibi yukarıya çıkıp ışığa doğru ilerleyerek değil, varlıklarının zemininin derinliklerine inerek bulurlar. Kendine dönüş yolunu bulmak için toprağı kazma metaforu, kadının erginlenme sürecini ifade ediyor. Kadınların ruhsal deneyimi, benliğin dışına çıkmaktan ziyade, benliğin içine doğru daha derinlemesine ilerleme deneyimidir.

Pek çok kadın, bu gönüllü tecrit döneminde kendilerini "erkek dünyasından" uzaklaştırma ihtiyacını anlatıyor. Sanatçı ve terapist Patricia Reis şöyle yazıyor:

Bütün bu yıkım, ölüm, içsel tohumlama, meyve verme ve yenilenme sürecinden geçmem dört yılımı aldı. Bu zamanın çok önemli bir yönü, kendimi "erkek dünyasının" tüm dış alanından tamamen uzaklaştırmış olmamdır. Kendi ikinci doğumumu gerçekleştirmek için, tabiri caizse bilinçli olarak kendimi insanların dünyasından ayırmam gerekiyordu. Kendi içsel güçlerimi, kendi içsel güçlerimi bulmama yardımcı olan şey, bu bilinçli olarak içeri çekilme veya kendi kadın matrisimi yaratma süreciydi.

kendi kadınsı zemini. Bunu başka bir şekilde başarabileceğimden şüpheliyim.[1]

Bir kadın, annesini reddettiği ve dişiliğin aynasını parçaladığı zaman kopan parçalarını geri almak için derinlere iner. Bu yolculuğu gerçekleştirmek için bir kadın, kültürel aklın zekasına ve oyunlarına olan hayranlığını bir kenara bırakır ve belki de ilk kez kendini *o*vücut, *o* duygular, *o*cinsellik, *o*sezgi, *o* Görüntüler, *o*değerler ve *o*akıl. Derinlerde bulduğu şey budur.

İniş konusunda endişeyle yazıyorum çünkü sürece büyük saygım var ve onu önemsizleştirmek istemiyorum. Bu kutsal bir yolculuktur. Ancak kültürümüzde genellikle mümkün olduğu kadar çabuk tedavi edilmesi ve ortadan kaldırılması gereken bir depresyon olarak sınıflandırılır. Hiç kimse depresyonda olan birinin yanında olmaktan hoşlanmaz. Bununla birlikte, soyunu kutsal olarak ve kendimizi tam olarak tanıma arayışının gerekli bir yönü olarak onurlandırmayı seçersek, daha az kadın depresyon, alkol, istismarcı ilişkiler veya uyuşturucu nedeniyle yolunu kaybeder. Duygularını utanmadan yaşayabiliyor, acılarını kayıtsızca ortaya koyabiliyorlardı.

Bir kadın iniş yaptığında kendini çırılçıplak, parçalanmış veya öfkeyle yutulmuş hissedebilir. Bir kimlik kaybı, bilinen bir rolün sınırlarının dışına çıkma ve kaybın beraberinde getirdiği korkuyu deneyimliyor. Kendini kurumuş, çiğ ve cinsellikten yoksun hissedebilir ya da ters yüz olmanın yürek burkan acısını yaşayabilir. Ve orada, karanlıkta, yukarıda hayat devam ederken bekleyerek uzun bir süre geçirebilir.

Cennetin ve yerin tanrıçası kız kardeşi İnanna'yı çürümesi ve ölmesi için bir çiviye asan eski Sümer tanrıçası Ereshkigal ile tanışabilir. Bir kadın her iniş yaptığında karanlık tanrıçadan ve benliğinin bu kısmının ona yapacaklarından korkar. “Beni ezeceğinden, toz haline getireceğinden, yiyip bitireceğinden ve tüküreceğinden korkuyorum. Bunun her gerçekleştiğinde, başladığımdan daha fazla kendim haline geldiğimi biliyorum, ancak bu dayanılmaz bir deneyim.

İniş bir zorunluluktur; hepimiz bundan kaçınmaya çalışırız ama hayatımızın bir noktasında derinliklerimize yolculuk yaparız. Bu göz kamaştırıcı bir yolculuk değil ama her zaman bir kadını güçlendirir ve benlik duygusunu netleştirir. Bugün bazı kadınlar, rüyalarında karanlık tanrıçayla tanışmak yoluyla soylarından bahsediyorlar. Öfkeli, yutucu Hindu tanrıçası Kali'nin, ona ilk ihanetinden dolayı öfkeyle dolu olduğunu deneyimleyebilirler.

gücü ve görkeminin erkek tanrılara devredildiği eski uygarlıklar.

The *yaratıcı*Kali ve diğer kadın tanrıların ilkeleri baba tanrılar tarafından gasp edildi. Kendisine Baba diyen İncil'deki Yahve, Nana, Ninhursag ve Mami gibi unvanlara sahip olan Sümer ve Babil Ana Tanrıçalarının kadim büyüsünü kopyalayarak çocuklarını elleriyle çamurdan yaptı.[2]"Hindular dünyanın başlangıcında bir deniz ya da kan okyanusu olduğunu söyledi; bu okyanus, Yaratıcı Kali-Maya'nın özüydü."[3]Mısırlılar ona, zamanın başlangıcında var olan Eskilerin En Yaşlısı anlamına gelen İsis adını verdiler. "O, her şeyin kendisinden doğduğu Tanrıçaydı."[4]Dünyanın bereketli yaratıcısı olarak dişil tanrının sembolü, Hıristiyanlığın Anne arketipini ortadan kaldırmaya yönelik başarılı girişimi sırasında ortadan kaldırıldı ve onun yerine Yaratıcı olarak Baba ve kurtarıcı olarak Oğul getirildi.[5]

Kaybolan Parçalarımı Arıyorum

Ne diyeceğimi bilemeden kendimi
onunla buluşmaya hazırlıyorum
Ona ihanet edenler
sadece erkekler değildi,
ben de ona ihanet ettim

Annemi reddeden bir
babanın kızıyım
Her zaman kaybedebileceğim
karanlığa doğru ilerlemekten
korktum
bilinç
kaybedebilirim
benim sesim
benim görüşüm
benim dengem

Gerçekten ne kadarı benim?
Sözlerim başkalarının dilinde saklı
Resimlerim başkalarının sanatının türevi
*dır-dir*Ben?

Kaybolan parçalarımı arıyorum. Her nasılsa onunla tanışmadan önce onları bulmam gerektiğini hissediyorum. Bir babanın kızı olarak memnun etmeye ve başarmaya çalışırken ne kaybettim? Onun tarafını tutarak ne kaybettim? Resmin tamamını görme konusundaki gerçeklik unsurunu kaybettim: çirkini, çılgını, reddedilenleri, kaybolanları.

Etrafıma bakıyorum ve annelerin kör kafalarını görüyorum; benim, eski kocamın, annemin en iyi arkadaşının. Julia, Kathleen, Betty. Bana ne söylemeye çalışıyorlar? “Bizi dışarı çıkar ve bedenlerimize kavuştur. Bizi düzgün bir şekilde gömün. Burada çamurun içinde yalnız kaldık. Hareket etme yeteneğimiz yok, göremiyoruz.”

"Karanlığı geri alın" diye fısıldıyorlar.

Onlarla birlikte başka neler gömülü? Rüya görme yeteneği; benim hayallerim, fantezilerim. Hayal gücüm burada bir yerlerde, bu toprak zemine saçılmış durumda; masalları, ağaç evleri ve fantastik yaratıkları topluyorum. Bunlar benim geri aldığım parçalarım. Onları benim olarak geri alıyorum, bir zamanlar hissettiğim, yapmak istediğim her şeyi yapabileceğim, hayal ettiğim her şeyi biçimlendirebileceğim duygusunu geri alıyorum. Bunu bir zamanlar biliyordum ve büyülüydü. Evin kenarında oturup güllerin büyümesini izlerdim. öyle olabilirim*Hala*Hayatın nabzının attığını, kokladığını ve ses çıkardığını hissedebiliyordum. Bataklığı biliyorum; bu yeni değil. Daha önce burada bulundum ve kendimi korunmuş hissettim. Bataklık, orman: onlar benim annem. Ağaçlara, çamura, çimenlere ve yapraklara bağlandığımı hissettim. Hiçbir zaman yalnız hissetmedim. Bu bağlantıyı geri alıyorum. Derinlere doğru ilerliyor.

Şimdi katmanlara batıyorum. Çamurun içinde kemikler var; beyaz, güzel, porselen kemikler. Kendi iskelet kollarımı ve kaburgalarımı tutuyorum. Kemikler çerçevedir. Kaybolan parçalarım için giderek daha derin kazıyorum. Onlar için derin bir yas tutuyorum. Nereye gittiler?

Bu kemikleri elime alırken toprak zeminin altında Ana Tanrıça'nın bir anlığına görüyorum. Bir kızı kucaklıyor. Görmeyi beklediğim kişi o değildi; öfkeli, yaşlı ya da çirkin değil, açık kahverengi saçlı genç bir kadın. Rahatlatıyor ve kucaklıyor. Oturur, dinler ve korur. Gülüyor ve şarkı söylüyor, sesi çan gibi.

Ama henüz orada değilim. Rehberimden beni aşağı indirmesini istiyorum.

Beni daha önce gittiğimizden daha derinlere götürüyor ve boğulmaktan gerçekten korkuyorum. Bataklığın altına inerken çok fazla su püskürtüp yutuyorum. Elimi tutuyor ve bana korkmamamı söylüyor. Beni bir mağaraya götürüyor. Orada, küçük Lilliputlu adamlar tarafından inşa edilen bir iskele ile çevrelenmiş, balinaya benzeyen devasa bir şekil görüyorum.

Onu tutuyorlar.

Hala devasa siyah kuyruğunu hareket ettirebiliyor. Güçlü, zarif bir ritimle ileri geri sallanır. Ancak vücudunun geri kalanı hareketsiz duruyor ve bu su altı sığınağının parmaklıklarının üzerinden taşıyor. Onunla ilgili hiçbir şey tehdit edici değil; Onun derin üzüntüsünü hissediyorum. Beni ona yaklaştırıyor ve onun gücünden korkuyorum.

“Bana yardım edebilirsin” diyor. Geri çekiliyorum.

"Hayır, yapamam."

"Elbette yapabilirsin," diye gürledi.

“Senin varlığın sayesinde artık beni tutamazlar. Kızlarımın her biri kendi iradesiyle bana geldiğinde serbest kalıyorum.”

Bunu söylerken iskele düşüyor. Çubukların gücü yanıltıcıydı. Şimdi sırtını büküyor ve güçlü kuyruğu okyanus tabanı boyunca dalgalanan bir gelgit dalgası gönderiyor. O yüzüyor ve biz de onunla yüzüyoruz. Muazzam boyutunu kaybeder; artık şişkin ve tuhaf değil. Zarif ve özgürdür. Bir deniz kızı zarafetiyle suyun içinde hareket ediyor. . . .

Lilliput'lu adamlar kafeslerini inşa etmeye devam ediyorlar; bir şekilde onu artık tutamadıklarının farkına varmadılar. Mağaradan çıkıyoruz ve sular değişiyor. Sıcak ve sütlü hale gelirler. Durup yüzünü bana çeviriyor; uzun, güzel, altın rengi saçları var.

“Kızlarım bana geldiğinde sadece iyileşmekle kalmıyorlar, aynı zamanda beni esaretten de kurtarıyorlar” diyor. O, Denizin Anası, balık kuyruklu Afrodit-Mari'dir. O, tanrıları doğuran Büyük Balıktır.

Artık beni korkutmuyor. Çoğu kadın gibi, derinliklerin bu kadını da yalnızca enerjisi zincirlendiğinde, kontrol altına alındığında ve ifade edilmesi engellendiğinde korkutucu olur. Özgürce hareket edebildiğinde karadaki ve denizdeki tüm canlılar ona gelir. Onun huzurunda yenileniyoruz, yenileniyoruz. Kadınlar ve erkekler de onu nasıl bulacaklarını hatırlamalı.

Anne/Kız Gizemleri

Kızın annesine, annenin kızına kaybı esaslı bir kadın trajedisidir.

Adrienne Zengin, *Kadının Doğuşu*

Demeter, Persephone ve Hekate mitinden her zaman çok etkilenmişimdir. Aşka özlem duyan genç bir kadın olarak, çocuklarımı şiddetle koruyan bir anne olarak ve şimdi orta yaşta bilgelik yıllarına giren bir kadın olarak beni etkiledi. Barbara Walker'ın kitabından *Kadının Mitler ve Sırlar Ansiklopedisi* Demeter hakkında şunu öğreniyoruz

Yunan *metre* "anne"dir. *De* Delta ya da üçgen, Yunan kutsal alfabesinde "vulva harfi" olarak bilinen kadın cinsel organı işaretidir; Hindistan'da Yoni Yantra ya da vulvanın yantrası olduğu gibi. . . . Dolayısıyla Demeter, Asya'nın "Gizemli Kadınlığın Kapısı" dediği şeydi. . . Cennetin ve Dünyanın çıktığı kök. Demeter'in en eski kült merkezlerinden biri olan Miken'de, *tholos* Üçgen kapıları, kısa vajinal geçitleri ve yuvarlak kubbeleriyle mezarlar, yeniden doğuşun gelebileceği Tanrıça'nın rahmini temsil ediyordu. . . .

[Hint-Avrupa tanrıçalarının] tüm en eski biçimleri gibi o da Bakire, Anne ve Kocakarı ya da Yaratıcı, Koruyucu, Yok Edici olarak ortaya çıktı. . . . Demeter'in Bakire formu, Tanrıça'nın iki yönünü iki ayrı bireye bölen Kore'nin kaçırılmasıyla ilgili klasik mitte olduğu gibi, bazen ona "kızı" olarak adlandırılan Bakire Kore'ydi. Demeter'in Annesi formunda birçok isim ve unvan vardı; örneğin Despoena, "Hanım"; Daeira, "Tanrıça"; Arpa Anası; Dünyanın ve Denizin Bilgesi; veya Plüton, "Bolluk". . . .

Demeter'in Yaşlılık evresi, Yok Edici Persephone, geç mitlerde Meryem Ana ile özdeşleştirilmiştir, dolayısıyla yeraltı dünyasına kaçırılan Bakire bazen Kore, bazen de Persephone'dir.[6]

Demeter'e tapınma, MÖ 13. yüzyılda Miken'de iyice yerleşmiş ve Yunanistan'ın her yerinde yaklaşık iki bin yıl boyunca devam etmiş, daha sonra yerini Mithras'a ve daha sonra da İsa'ya tapınma almıştır. Yunanistan'ın en büyük tapınaklarından biri olan Eleusis'teki tapınağı, ayrıntılı bir gizem dininin merkezi haline geldi. Demeter'e, Orta Çağ boyunca, hatta Toprağın ve Denizin Hanımı unvanını aldığı on dokuzuncu yüzyıla kadar, Eleusis'te Yunan köylüleri tarafından "Tanrıça" olarak tapınılmıştır.[7]

İlk Hıristiyanlar, amaçları "yenilenme ve yenilenme" olmasına rağmen, açık cinselliklerinden dolayı Eleusis ayinlerine çok karşıydılar.

Günahların bağışlanması." Asterius şöyle dedi: "Eleusis, karanlığa inişin ve başrahip ile rahibe arasındaki ciddi ilişkilerin tek başına yaşandığı yer değil mi? Meşaleler sönmedi mi ve sıradan insanlardan oluşan büyük, sayısız topluluk, kurtuluşlarının karanlıkta bu iki kişi tarafından yapılan şeyde yattığına inanmıyor mu?[8]

Karanlıkta yeniden doğuyoruz.

Eleusis Gizemlerinin temelini oluşturan efsane, Homeros'un uzun "Demeter İlahisi"nde anlatılmıştı.[9]Persephone'nin Zeus'un kardeşi, yeraltı tanrısı Hades tarafından kaçırıldığı iddiasına Demeter'in tepkisini ayrıntılarıyla anlatıyor.

Persephone, arkadaşları annesiz bakireler Artemis ve Athena ile birlikte bir çayırda çiçek topluyorlardı. Orada yüz çiçeği olan olağanüstü güzel bir nergis onu cezbetti. Onu almak için uzandığında yer yarıldı ve yerin derinliklerinden Hades, siyah atların çektiği altın arabasıyla ortaya çıktı. Persephone'yi yakalayıp yeraltı dünyasına götürdü. Bu kaçırılmaya karşı mücadele vermiş ve babası Zeus'tan yardım istemiştir ama babası ona yardım etmemiştir. Karanlık ayın ve kavşakların tanrıçası Hekate, mağarasından Persephone'nin çığlığını duydu.

Demeter de Persephone'nin çığlıklarını duydu ve onu bulmak için koştu. Yanan meşaleler taşıyarak, kaçırılan kızını karada ve denizde dokuz gün dokuz gece aradı. Çılgınca arayışı içinde yemek yemeyi, uyumayı ya da yıkanmayı asla bırakmadı. Pek çok kadın, çocuk sahibi olduktan, bir aşktan ayrıldıktan, annesini kaybettikten sonra parçalanma yaşadığında, kendisinde kaybolan yanlarını aramaya başladığında kendini Demeter gibi hisseder.

Onuncu günün şafak vakti Hekate Demeter'in yanına geldi ve ona Persephone'nin kaçırıldığını söyledi. Sadece duymuştu ama duymamıştı *görülen*onu kaçıran kişi. Hades'in Persephone'yi kaçırıp isteksiz gelini olarak yeraltı dünyasına götürdüğünü söyleyen Güneş Tanrısı Helios'a birlikte gitmelerini önerdi. Ayrıca Persephone'nin kaçırılması ve tecavüz edilmesinin Hades'in kardeşi Zeus tarafından onaylandığını söyledi. Helios, Demeter'e ağlamayı bırakıp olanları kabul etmesini söyledi.

Demeter öfkeliydi. Sadece keder ve öfkeyi değil, eşi Zeus'un ihanetini de hissetti. Olimpos Dağı'ndan ayrıldı, yaşlı bir kadın kılığına girdi ve

şehirlerde ve kırsal bölgelerde tanınmadan dolaştı. Demeter üzülürken toprakta hiçbir bitki yoktu; çorak ve kasvetli görünüyordu. Eleusis'e vardığında bitkin ve üzgün bir halde kuyunun yanına oturdu. Eleusis hükümdarı Celeus'un kızları kuyuya gelirler ve onun güzelliği ve varlığı karşısında Demeter'in ilgisini çekerler. Onlara bakıcı olarak iş aradığını söylediğinde onu, küçük kardeşleri Demophoon'a bakması için anneleri Metanira'nın yanına getirdiler.

Demeter, bebeği ambrosia ile besledi ve onu ölümsüz kılmak için gizlice ateşin içinde tuttu. Bir gece Metanira, Demeter'in ne yaptığını gördü ve oğlu için korkuyla çığlık attı. Demeter öfkeliydi. Tüm boyuna yükseldi, kimliğini ve ilahi güzelliğini ortaya çıkardı ve aptallığı nedeniyle Metanira'yı azarladı. Demeter'in altın sarısı saçları omuzlarına düşüyor, varlığı evi ışık ve kokuyla dolduruyordu. Demeter onun kim olduğunu hatırladı.

Demeter kendisi için bir tapınak inşa edilmesini emretti ve orada Persephone için duyduğu acıyla baş başa kaldı. Demeter tahıl tanrıçasıydı, bu yüzden o yas tutarken yeryüzünde hiçbir şey büyüyemez ve doğamazdı. Kıtlık yayıldı ve Olimpos tanrıları ve tanrıçaları hiçbir adak ya da kurban kabul etmedi; sonunda Zeus bunu fark etti. İlk önce elçisi Iris'i Demeter'e geri dönmesi için yalvarması için gönderdi. Reddettiğinde, her Olimpiyat tanrısı hediyeler ve onurlarla ona geldi. Öfkeli Demeter her birine, herhangi bir şey yeniden büyümeden önce Persephone'yi geri istediğini bildirdi.

Zeus karşılık verdi. Tanrıların habercisi Hermes'i, Hades'e Persephone'yi Demeter'e geri göndermesini emretmesi için gönderdi, böylece Persephone öfkesini dindirecek ve yeryüzünde büyümeyi ve doğurganlığı yeniden sağlayacaktı. Persephone gitmekte özgür olduğunu duyunca ayrılmaya hazırlandı. Ama önce Hades ona nar tanelerini verdi ve o da geri dönmek için aceleyle yedi.

Hermes, Persephone'yi kızını gördüğüne çok sevinen Demeter'e geri verdi. Persephone endişeyle annesinin kollarına koştu; anne ve kız bir oldu. Daha sonra Demeter, Persephone'ye yeraltı dünyasında bir şey yiyip yemediğini sordu. Persephone, yeraltı dünyasında hiçbir şey yememesine rağmen annesine dönmenin heyecanı içinde Hades'in tohumunu yediğini söyledi.

Demeter ona, yemek yememiş olsaydı her zaman annesinin yanında kalabileceğini, ancak tohumu yediği için "dönen yılın üçte biri kadar" yeraltı dünyasına dönmek zorunda kalacağını ve bu süre zarfında dünyanın yalan söyleyeceğini söyledi. nadasa. Yılın geri kalanını birlikte geçirebilirdi

Demeter ve dünya meyve verecekti. Anne-kızın kavuşmasının ardından Hekate tekrar gelip Persephone'yi defalarca öptü ve o günden sonra Persephone onun "kraliçe yoldaşı" oldu. Bahar patlak verdi ve Demeter yeryüzüne bereketi ve büyümeyi yeniden kazandırdı.[10]

Bu efsanede dişiliğin birbirinden ayrılan ve sonra yeniden birleşen üç yönüne bakıyoruz: Bakire/bakire, Persephone; Büyük Anne Demeter; ve Kocakarı, Hekate. Persephone, Hades tarafından günlük yaşamın masumiyetinden (bilinçsizliğinden) daha derin bir benlik bilincine çekilir. Cinsel gizemlere inisiye olur ve kendini Hades'e vererek onun eşi olur. Esther Harding'in "bekaretin özü" dediği bekaretini, bekaretini ve tek benliğini kaybeder. Yeraltı Dünyasının Kraliçesi olur. "Bir kadın için atılım anı her zaman sembolik olarak bir tecavüzdür, bir zorunluluktur, egemenlik kuran ve hiçbir direnişe tahammül etmeyen bir şeydir."[11]

Persephone annesinin kızı olarak kendinden uzaklaşır ve ruhunun derinliklerine girer. Bu, kadın için evrensel bir deneyim olabilir: Eski benlik duygusunu kaybetmek, kaybolmuş, kafası karışmış hissetmek ve depresyonun derinliklerinde olmak, ancak bu derinliklerde yeni bir benlik duygusunun olduğunu keşfetmek. Arıza atılım haline gelir. "Hades'in gelini olan Eleusis ayinlerinin Persephone'si, hayatlarımızın en zorlu anlarıyla, onların ayrılmaz bir parçası olarak, derin bir bakış fırsatı olarak yüzleşmemizi sağlar."[12]

Yeni benlik duygusunu bulan Persephone'nin statükoya geri dönmeye, annesiyle yeniden özdeşleşmeye geri dönmeye niyeti yoktur. Böylece nar çekirdeğini yutuyor ve derinliklerin deneyimini özümsüyor. “Hades'in yemeğini yemiş, karanlığın tohumunu kendi içine almış ve artık kendi yeni kişiliğini doğurabilir. Annesi de öyle olabilir.”[13]Persephone'nin kendisi de bir anne olur ve onun da kendisi için ölen ve sonra yeniden doğan bir kızı olur. "Her anne kendi içinde kızını ve her kız çocuğu kendi annesini içerir; her kadın geriye doğru annesine ve ileriye doğru kızına uzanır."[14]

Persephone kaçırıldığında Demeter büyük bir acıya kapılır ve acısına teslim olur; dokuz gün dokuz gece (hamileliğin sembolik dokuzu) boyunca yemek yemiyor, içmiyor ve uyumuyor. Kız çocuğunun kaybı, kişinin genç ve kaygısız kısmının kaybıdır. Bu, odak noktasının değiştiği bir zamandır: dış yansımalarıyla birlikte dış dünyadan içe doğru yolculuğa ve yaşamın ikinci yarısının çalışmalarına.

Tahıl Tanrıçası

Kızım Heather üniversiteye gittiğinde Demeter'in teselli edilemez acısını yaşadım. O olmayınca kendimi ölü hissettim. Sadece onun günlük varlığında aldığım hazzın kaybını hissetmekle kalmadım, aynı zamanda anne olarak kendimin ölümünü de içten bir şekilde deneyimledim. Hekate gibi, "karanlık ayın, karanlıkta işiten ama görmeyen veya anlamayan kadındaki medyum sezginin tanrıçası"[15]yapamadım*anlamak*acımın derinliğinin nedeni. Oğlum Brendan iki yıl önce üniversiteye gittiğinde çok üzülmüştüm ama bu sefer durum farklıydı. Ve çok daha aşırı. Onun gidişinden sonra iki ay boyunca uyuyamadım ve çalışmaya devam etmeme rağmen onun boş odasına her baktığımda ağlıyordum. Onu geri istedim; Şarkı söylediğimizde, şakalaştığımızda ve günün olaylarını paylaştığımızda her şeyin eskisi gibi olmasını istedim. Hatta onun orada benimle dalga geçmesini bile istedim!

Helen Luke, anne/oğul ve anne/kız deneyimi arasındaki muazzam farklılığa değiniyor: “Arketipsel düzeyde, oğul anne için kendi içsel arayışının imajını taşır, ancak kız çocuğu onun kendi benliğinin bir uzantısıdır, onu tekrar dünyaya taşır. geçmişi ve kendi gençliğini ve yeni bir kişiliğe, Öz farkındalığına yeniden doğuşunun vaadine doğru ilerleyin.[16]Yeniden doğuşu yaşamadan önce ölümün dondurucu soğukluğunu hissettim.

Bu sırada, birlikte seyahat ettiğim askerlerin beni akşam karanlığında bir dağın tepesindeki mağaraya bıraktığı bir rüya gördüm. Kar yağıyordu ve hava henüz aydınlıkken dağdan inmek zorunda kaldılar. Yaralandığım için beni orada bıraktılar. Alayın yüzbaşısı ayrılırken bana eldivenini verdi.

Ertesi sabah bilinçaltımın bana ne söylediğini öğrenmek için rüyayı düşündüm. Hayal gücümde, öğrenmem gereken şeyin ne olduğunu görmek için rüya mağarasına geri döndüm. Yazdığım:

“Etrafa bakıyorum ve mağarada ritüel objeler görüyorum: bir bıçak, boş bir kuş yuvası, üç taş, boş bir kılıf, bir matara su ve yiyecek tayınları. Üstüne oturduğum bir yatak da var. Sağ uyluğum yaralandı ve pantolonumda kan var. Dışarısı soğuk ama korkumun ortasında bir huzur hissediyorum. Ateş yakma yeteneğim var. Dana etimi yiyorum.

“Burada üç gün kalacak güce sahip olduğumu biliyorum; bundan sonra benim için geri gelecekler. Kaptan arkadaşımdır; Ona güvenebilirim. Ama yine de büyük bir korku hissediyorum. Bir kuş yuvası buldum. Yeni bir kuş bulmak nadirdir

bu yükseklikte bir mağarada yuva yaparlar. Yuva kırılgandır. İçimden ben de öyle hissediyorum ama dışarıdan cesur bir asker olmalıyım.

“Bu mağaradaki nesneler bir erkek çocuğunun oyuncakları: bir zamanlar genç bir kızken ormanda sahip olduğum müttefik nesneler. Şu an hissettiğim yalnızlık, o zamanların, arkadaşların olmadığı, Heather ve Brendan'ın olmadığı zamanların yalnızlığı ve kasvetliliği. Onlar benim hayat arkadaşlarımdı ve artık yoklar. Oynayacak kimse yok; Boş yuvaya dönüyorum.

“Yalnız kalmak istemiyorum; Artık mağarada olmak istemiyorum. Çocuklarımı geri istiyorum, gençliğimi geri istiyorum, arkadaşlarımı geri istiyorum. Ama artık bu şekilde olamaz. Devam etmek zorundayım. Hayatım pahasına olsa bile bu mağaradan çıkıp tepeden aşağıya tırmanmam gerekiyor.”

Anne olmak hayatımda yapmam gerekenlerin büyük bir kısmını tanımlamıştı. Bu rolden vazgeçmek büyük bir boşluk bıraktı. Anneliği kahramanca arayışım haline getirdiğimi fark etmemiştim. Ondan önce, babamın, kilisenin, okulun veya işimin onayını arayarak anneme (onun hayal kırıklığı ve öfkesine) tepki olarak faaliyet gösteriyordum.

"Şimdi kendimi çıplak hissediyorum" diye yazdım. “Artık kamuflaj olarak 'mükemmel anne' rolüne sahip değilim. Ve benim 'mükemmel' bir terapist, yazar ya da sanatçı olacak enerjim ya da hevesim yok. Ben sadece sıradan bir insan olmak istiyorum: kahramanlık yok, sadece sessiz bir içsel arayış. Bir bıçağım, suyum, üç taşım, bir kuş yuvam, yiyeceğim ve bir de yatağım var. Hayatta kalabileceğimi biliyorum; Anne-babama, çocuklara ya da eşime bağımlı olmak zorunda değilim. Ruhumu ifade edebiliyorum."

Demeter gibi ben de zamanla kişisel kaybımın ötesine geçebildim, ancak bunun mantıksız olduğunu düşündüğüm bir süre aldı. Üzüntüm ve kederim sırasında Demeter arketipinin pençesine düştüğümü fark etmemiştim. Bu rüyayı görmemden kısa bir süre sonra Heather, Cadılar Bayramı'nda bir hafta sonu geçirmek için üniversiteden eve geldi. O da ilk yarıyılda zor bir dönem geçirmişti; evini çok özlemişti ve henüz yanında rahat hissedebileceği bir arkadaş grubu bulamamıştı. Ayrıca bu dönemde benden “Ekmek Kutusundan Daha Küçük” başlıklı bir sergi için bir sanat eseri sunmam istenmişti. Heather'dan temanın başlangıç noktası olarak tüm sanatçılara verilen karton ekmek kutusunu boyamama yardım etmesini istedim. Birlikte çeşitli tasarımlar yapmaya başladık ve nedense tahıl tanrıçaları boyamaya başladım. Heather bana, resmini yaptığım tanrıçanın neden gözünden yaş aktığını sordu. Hiç düşünmeden kalbinin kırıldığını söyledim ve gözyaşlarına boğuldum.

Ancak bu deneyimden sonra, birlikte çizdiğimiz tahıl tanrıçalarını Demeter'e, kızımın kaybını da Persephone'ye bağladım. Hayal kurmaya, yazmaya ve her günün sıradan aktivitelerini coşku duymadan sürdürmeye devam ettim. Ama gece boyunca uyumaya başladım. “Tüm kişiliğin dönüşümü, tamamen yeni bir tutumun doğuşu zamanı geldiğinde, içte ve dışta her şey kurur ve hayat giderek kısırlaşır.*bilinçli zihin*durumun ciddiyetinin farkına varmak, bilinçdışının geçerliliğini kabul etmek zorunda kalıyor."[17]Sonunda Heather'dan ayrılmanın üzüntüsünden kurtulabildim ve artık içimdeki kızımı bulmak için yapmam gereken işler olduğunu fark ettim.

İnanna'nın İnişi

Yukarıdaki Yücelerin Kraliçesi İnanna, kalbini Dünyanın en derin toprağına koydu. Cennete sırtını dönerek aşağı indi. "Peki ya güvenliğiniz?" arkasından endişeli sesler haykırıyordu. "Geri dönmezsem, babaların yanına gidin," diye seslendi, zaten ilk kapıdaydı. "Cenazeye giderken," diye açıkladı kapı görevlisine ve kumtaşı parmaklıkların yolu açıldı. Sonra aşağı indi; kulaklarındaki altınları söküp atan çamurun içinden. Gömleğini göğsünden ayıran granit kolların arasından aşağıya. Saçlarını başından yakan ateşin içinden geçti. Demirden aşağı Uzuvlarını kesen çekirdeğin olduğunu düşündü. Gittikçe daha aşağılara, kanını içen boşluğun içinden fırlattı. Ta ki en sonunda Aşağı Büyüklerin Kraliçesi Ereshkigal ile göz göze gelinceye kadar. O acımasız Göz, kalbini dondurdu ve sersemletti. Kemiklerinin etini çiğneyen kafataslarıyla çevrelenmiş gözbebeğinin içinden adım attı ve giderek daha da derinlere, içi boş Uçurum'a düştü.

Janine Canan, “İnanna'nın İnişi”*Muhteşem Vücudu*

Ataerkide manevi kızlığımızı anladığımızda yapmamız gereken bazı kazılar var. Kendimizi kültürün kıyafetlerine bürünmeden önce bize ait olan parçalarımızı geri almalıyız. Sylvia Brinton Perera, muhteşem kitabında*Tanrıçaya İniş*, İnanna ve Ereshkigal hakkındaki eski bir Sümer şiirini kullanarak bir kadının kadınla özdeşleşmesinden kurtulmasıyla ortaya çıkan parçalanmayı anlatıyor.

ve erilene karşı savunma, eski varoluş biçimine ölür ve yeniden doğuşu bekler.[18]

Antik Sümer gök ve yer tanrıçası İnanna, Yeraltı Dünyası Kraliçesi kız kardeşi Ereşkigal'in kocası Gugalanna'nın cenaze törenlerine tanık olmak için yeraltı dünyasına iner.

İnanna, göğü ve yeri terk etmeden önce, sadık hizmetkarı Ninşubur'a, üç gün içinde dönmezse serbest bırakılmasını sağlamak için baba tanrılar Enlil, Nanna ve Enki'den yardım istemesi talimatını verir. İnişine başlıyor. Ölüler diyarına açılan ilk kapıda İnanna durdurulur ve kendisini beyan etmesi istenir. Kapı bekçisi Neti, Aşağı Büyüklerin Kraliçesi Ereshkigal'e İnanna'nın, Gugalanna'nın cenazesine tanık olmak için "dönüşü olmayan ülkeye" girmek istediğini bildirir. Ereshkigal bunu duyunca uyluğuna tokat atar ve dudağını ısırır ve Neti'ye İnanna'ya krallığına giren herkesle aynı kanun ve törenlere göre davranması talimatını verir. Kraliyet giysilerini çıkarmalı ve yeraltı dünyasına eğilerek girmelidir.

Bekçi emirlere uyar ve İnanna'nın yedi kapının her birindeki muhteşem kıyafetinden bir parçayı kaldırır. O, çırılçıplak soyulur ve yedi kapının her birinde yargılanır. Ereshkigal onu ölüm gözüyle sabitler. İnanna'ya karşı öfke dolu sözler söyler, onu vurarak öldürür ve cesedini çürümesi için bir çiviye asar. İnanna üç gün sonra geri dönmeyince Ninshubur ağıt yakmaya başlar ve davulunu çalarak tanrıların evlerinin etrafında döner. Gökyüzünün ve yerin en yüksek tanrısı Enlil'e ve ay tanrısı ve İnanna'nın babası Nanna'ya gider, ancak ikisi de yeraltı dünyasının işlerine karışmayı reddeder. Sonunda suların ve bilgeliğin tanrısı Enki, Ninşubur'un yakarışını duyar ve İnanna için üzülür.

Onu kurtarmaya koyulur ve tırnağının altındaki topraktan ne erkek ne de dişi iki yaratık yaratır. Onlara yeraltı dünyasına götürmeleri için yiyecek ve içecek verir ve Ereşkigal için yas tutmalarını söyler. Fark edilmeden ölüler diyarına süzülüyorlar ve ölen eşinin üzerine inleyen ya da kendi doğum sancılarıyla inleyen Ereşkigal'i teselli ediyorlar. Empati için o kadar minnettar ki onlara bir hediye sunuyor. İnanna'nın cesedini isterler ve üzerine yiyecek ve yaşam suyu serperler. Hayata dönen İnanna'ya, yeraltı dünyasından dönmek isterse onun yerine geçecek birini bulması gerektiği hatırlatılır. Yedi kapıdan dönüp kraliyet kıyafetlerini geri alırken, iblisler günah keçisini geri alabilmek için ona yapışır.

Efsanenin son kısmı, onun yerine geçen, onun ölümünün yasını tutmayan, onun yerine tahtını devralan eşi Dumuzi'nin aranmasını içerir.

İnanna, annenin ötesinde bir dişil bütünlük örneği sunar: O, dünyanın doğurganlığının vücut bulmuş halidir; sabah ve akşam yıldızının tanrıçası; savaş tanrıçası; cinsel aşkın, şifanın, duyguların ve şarkının tanrıçası. O bir gezgin; yeraltı dünyasına giden eşiği geçmeye karşı tabuyu yıkıyor. Yedi kapının her birinde kimliğinin bazı yönlerinden feragat eder. Bu "peçenin açığa çıkması, üst dünyada işe yaramış olabilecek ama Ölüler Diyarı'nda hiçbir değeri olmayan eski yanılsamaların ve sahte kimliklerin ortadan kaldırıldığını gösteriyor."[19]

Ereshkigal, doğa ve bedenle ilgili her şey gibi tanrılar tarafından tecavüze uğradı ve yeraltı dünyasına sürgüne gönderildi. O, dişiliğin yer altına inmiş kısmıdır. Öfkeyi, açgözlülüğü ve kaybetme korkusunu bünyesinde barındırır. O ham, ilkel, cinsel enerjidir; o bilinçten ayrılmış dişil güçtür. Kadının içgüdüleri ve sezgileri görmezden geliniyor ve alay ediliyor. "O, potansiyel yaşamın doğum sancıları içinde hareketsiz yattığı yerdir" ifadesinden önce.[20]

Ereshkigal'i huşu içinde tutuyorum çünkü onun beni özüme kadar kazıyacak güce sahip olduğunu biliyorum. Onun kişisel olmayan gücü yalnızca yıkıcı değil aynı zamanda dönüştürücüdür; “pasif, sıkışmış alıcı üzerinde, hatta istilacı bir şekilde ve kendi iradesine aykırı olarak işleyen çürüme ve gebelik gibi. Bu tür kişisel olmayan güçler, amansız bir acımasızlıkla yutar ve yok eder, kuluçkaya yatırır ve doğurur.[21]

O, hem ölümün hem de hareketsiz kalan yeni yaşamın yeri, gerekli yıkımın ve iyileşmenin noktasıdır. Bir kadın Ereshkigal'le tanışırken kendi karanlık tarafıyla yüzleşir; yukarıdaki babaları memnun etmeye çalışırken onlarca yıldır ifade edilmeyen öfke ve öfkeyle yüzleşir. Bir kadın müşteri bunu, bir çöküntü içinde duran ve göğsünü yiyip bitiren erimiş demir topu olarak tanımlıyor.

Ereshkigal bir kadının ruhunun, bedeninin ve içgüdüsel doğasının derin katmanlarının işleyişiyle olan ilişkisini temsil eder. Saygı ve saygı ister. Bize ölüm gözüyle bakıyor, bizim görmek istemediğimiz şeyleri görüyor. Kendimizin ayrıldığımız yanlarına bakmamızı talep ediyor.

En olumsuz anında tüm hayatı durma noktasına getirebilir. Bir danışan, annesinin kendisine nasıl “nazar” ile baktığını şöyle anlatmaktadır: “Ne zaman bana kızsa, nefret dolu nazarıyla beni sabitlerdi.

ve bir hafta sessizliğe bürünün. Kara delik gibiydi. Sanki ölmüşüm gibi davrandı; beni görmedi, duymadı, benimle konuşmadı. Ondan bu kadar tamamen ayrı kaldığım için çok üzgündüm; Hayatın sona erdiğini ve devam edemeyeceğimi hissettim. Ona durması için yalvardım ama o asla pes etmedi."

Ereshkigal, İnanna'yı çivisine saplar ve onun "dişilliğe dair her şeyi kabul eden boşluğunu dişil yang gücüyle doldurur. Kadına kendi bütünlüğünü verir, böylece kadın yalnızca erkeğe ya da çocuğa bağımlı kalmaz, tam ve ayrı bir birey olarak kendi başına olabilir."[22]Neye evet ve hayır demek istediğini biliyor. Bir kadın kendini öne çıkarmaya başladığında, genellikle nahoş, çirkin ve kaltak biri olarak görülür; artık gülümsemeye, duygularını yutmaya, uyuşmaya ve memnun etmeye istekli değildir. Ama bir kadının bütün olabilmesi için içindeki karanlık anneyi geri kazanması gerekir.

Karanlık Anneyle Tanışmak

İniş sırasında, bir kadın bir içe dönüklük veya depresyon dönemi yaşar; bu dönemde, ego-bilinciyle özdeşleşmesini kazıdığı ve kelimeler olmadan önceki beden/zihin bilme durumuna geri döndüğü, yavaş ve acı verici bir kendi kendine hamilelik süreci yaşar. Dışlanmış, dışlanmış, geride bırakılmış, değersiz bırakılmış gibi inanılmaz bir boşluk hissi hissedebilir. Kendini arada bir yerde evsiz, yetim hissedebilir. Demeter ve İnanna gibi o da ne meyve verecek ne de ürün verecek. Kendisini çıplak ve korunmasız, cinsiyetsiz, kurak ve çiğ hissedebilir. Rüyasında tüneller, metrolar, rahimler, mezarlar, yılanlar tarafından yutulma veya Yunus gibi kendisini balinanın karnında bulma gibi görüntüler görebilir. Eğer inişin bilinçli bir inisiyasyon olmasına izin verebilirse, karanlıkta kaybolmasına gerek kalmayacaktır.

Bir müşteri, karanlık anneyle bir yeraltı treninde buluşmayı hayal ediyor. "Beş yaşındaki kızım, başka bir çocuğum ve kocamla birlikte metrodayız. Tren istasyona geliyor ve inmeye başlıyoruz. Önce kızım Maraya koşuyor, şapkası trenin arkasında uçuyor ve o da trenin peşinden koşuyor. Peşinden koşuyorum ama onu göremiyorum ama rayların diğer tarafında bir şeyin peşinden koşan çocuklar görüyorum. Maraya'yı göremiyorum ama onun iyi olduğunu biliyorum; rayların üzerine düşmedi. Valizimi, kamera çantamı ve çantamı almak için aceleyle metro vagonuna geri dönüyorum ve bunları kocama dağıtıyorum. Daha fazlasını almak için geri döndüğümde tren kalkıyor. Bagajım yok, param yok, kameram yok trendeyim ve ailemi bıraktığım istasyonun adını bilmiyorum. Metro vagonunda sadece iki kadın daha var.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Biri hasta gibi uzanıyor, diğeri ona bakıyor. Onlara az önce ayrıldığımız istasyonun adını soruyorum; Bilmiyorlar ama bir sonraki durağa en az kırk dakikamız kaldığını söylüyorlar. Onlara ikilemimi anlatmaya başladığımda bana 'Gerçekten zor durumdasın, değil mi?' diyorlar. Ama yardım teklif etmiyorlar. Sanırım geri dönmek için onlardan en az bir dolar istemem gerekecek ama metroları veya ailemin beni orada bekleyip beklemeyeceğini bilmiyorum."

Metro vagonundaki kadınlarla konuşmasını rica ediyorum. "Onlar annem ve ben. 'Trende benimle ne yapıyorsun?' Soruyorum. Bana 'İnmeden önce bizimle yüzleşmelisin' diyorlar. Onlarla yüzleşiyorum. Uzanan anne figürü güce sahiptir; kızı ona katılıyor. Anne alaycı, tembel ve buyurgandır. Onun huzurunda küçülüyorum ama onunla sevgiyle ilgileniyorum. Onu öldürmek isterim.

"O hasta ve bağımlı; onun gücü bağımlılığındadır. Bağımlılığıyla beni kendine zincirliyor. Uyuşmuş hissediyorum; Bu trenin nereye gittiğini bile bilmiyorum. Varış yeri bilinmiyor ama kendimi onunla birlikte bu arabada sıkışıp kalmış gibi hissediyorum. Ona kalkıp yürümesini söylemek istiyorum ama bağımlılığını geri çekerek beni cezalandırmasından korkuyorum. Beni gerçekten sevmiyor; Bunu biliyorum ama yine de bana ihtiyacı varmış gibi davranıyorum. Uzun süredir acı çeken bir şehit gibi davranıyorum ve oluyorum. İyi değil miyim? Annemle ilgileniyorum.

"Bir sonraki istasyonda kalkıp ondan uzaklaşmam gerekiyor. Çok özgürleştirici olurdu. Karşımdaki kadın o kadar özgür ki. Hiçbir şeyi yok. Bagaj yok, aile yok, para yok. Korksa da sınırsızdır. Orada bile olmayan bir şeye bağlıyım: eski bir kimliğe, hasta bir annenin kızına, kendimi layık gördüğüme. Uysal ve sessiz, kalkıp uzaklaşsam ne olur? Annemi kaybederdim. Anneme hizmet etme imajımı kaybederdim. Artık olumsuz annenin hizmetinde olmayacaktım. Kompleksi aşacaktım.

"Hizmet etmeye ve nefes almaya devam edemem. Gün ışığını görmek istiyorum. Metroda kalmak istiyorsa bu onun yolculuğu. Temiz hava solumak istiyorum. İstasyona geldiğinde trenden ineceğimi söylediğimde büzüşüyor."

Bu kadın sonraki kırk günü zatürre nedeniyle yatakta geçirdi; onu sürekli terleten gizemli bir ateşi vardı. Bu bir acı ve izolasyon zamanıydı ama aynı zamanda bir arınma ve dönüşüm zamanıydı. Artık annesi için öfkeyle boğulması gerekmediğini fark etti. İnanna ve Ereşkigal efsanesini okumuştu ve bir gün

hastalığının sonunda terapiye geldi ve Ninshubur'a "battığını" söylemeyi unuttuğunu söyledi.

Bilinçli Acı Çekme ve Geri Dönüş

Üç gün sonra İnanna yeraltı dünyasından dönmez ve güvendiği yardımcısı Ninşubur yardım için gökyüzü ve ay tanrılarına başvurur. Pek çok kadın gibi İnanna da "aşkı tamamen yanlış yerlerde arıyor"; görünüşte tüm güce sahip olan ancak yardım etme konusunda ne yetenekli ne de cömert olan babalara bakıyor. Bu benim ve kendilerini oldukları gibi görmeyi reddedenlerden yardım ve onay bekleyen ataerkilliğin birçok kızı için yinelenen bir temadır. Kadınların gerçek doğrulama kaynaklarının nerede olduğunu öğrenmeleri gerekiyor.

Ninshubur, denizlerin ve nehirlerin akışının hükümdarı, kurnaz su ve bilgelik tanrısı Enki'ye gider. Üretken, yaratıcı, şakacı, empatik erkeksidir.[23] Tırnaklarının altındaki kir veya kil ile o anın ihtiyacı olanı doğaçlama yapıyor. Alçakgönüllülüğü, empatiyi ve Ereshkigal'in duygularını yansıtma yeteneğini bünyesinde barındıran ne erkek ne de dişi yaratıklar yaratıyor.[24] O derin bir yas tutuyor ve bu aseksüel yaratıklar da hem içten hem dıştan onunla birlikte acı çekiyor. Ona yalvarmıyorlar *Yapmak* herhangi bir şey; sadece ona izin veriyorlar *olmak* onun acısında. Onun ağıtlarını onunla birlikte söylüyorlar. Ereshkigal duyulduğunu hissediyor ve bu, derin dişinin "acısını olduğu gibi, yaşamın doğal sürecinin bir parçası olarak kabul etmesine" olanak tanıyor. Kimseyi suçlamasına gerek yok; o sadece acının yanında olabilir ve doğal olarak iyileşebilir.

Bu empati kalitesi veya *birlikte olmak* acı kişinin bunu atlatmasına yardımcı olur. Aynı zamanda 'erken boşalma' olarak adlandırdığım, bilinmeyenin gerilimine dayanmanın acısı dayanılmaz olduğu için harekete çok erken geçmeyi de önler. Sürecin sonuna kadar gitmesine izin verecek sabrımız varsa, derin iyileşme gerçekleşebilir. Eğer sürecimizi iptal edersek, kendimizin tam vadeye gelmesine asla izin vermeyeceğiz. Kadınlar ve erkeklerin, tıpkı doğadaki yaşam döngüleri gibi ölüm, çürüme, gebelik ve yeniden doğuştan oluşan kadınsı döngüyü onurlandırmak için birbirlerine destek olmaları gerekiyor.

Ereshkigal sesini duyduğunu hissettiğinde cinsiyetsiz yaratıklara (*kalaturra* Ve *Kurgarra*) İnanna'yı hayata döndürmek için. İnanna, içinde yaşamın kıpırtılarını hissediyor. Yiyecek ve suyla canlanır ve yavaş yavaş kendine gelir, yeraltı dünyasından onun yerine geçecek kişiyi aramak için geri döner. Karanlık tanrıçayla tanıştı ve "tüm değişimin ve yaşamın gerekli olduğunu" biliyor.

kurban etmek. Ataerkil ahlakın ve babaların ebedi bakire kızlarının kaçtığı bilgi tam olarak budur; kendi yenilenmelerine, kendi ayrı varlıklarına ve benzersizliklerine katlanmanın acısından kaçınmak için her şeyi doğru yapmak isterler."[25]

İnanna yeraltı dünyasından döndüğünde tamamen tatlı ve hafif değildir; tıpkı bir kadının gönüllü izolasyondan çıkıp kendini savunması gibi, bu da çoğu zaman hoş bir manzara değildir. Onun eski haline dönmesini isteyen aile ve arkadaşlara dikkat edin. Başkalarını memnun etmek için kendini ne kadar feda ettiğini artık anlıyor ve işleri eski yöntemlerle yapmaya istekli değil. Dönüştüğü kişiyi desteklemeyen insanları ve durumları acımasızca kesiyor.

İnanna, eşi ve eşiti olan Dumuzi'yi, içinde bulunduğu kötü duruma aldırış etmeden tahtında otururken bulur. Onunla yüzleşir ve yeraltı dünyasına götürülmesini emreder. En değer verdiği kişiyi feda eder. "Buradaki sevgili Dumuzi, dişil ruhun, kendi onaylanmasının ve kimliğinin temel kaynağı olarak Benliğe karşı öldürmesi gereken, en sevdiği düşmanlık tavrı, yaşlı kraldır."[26]Yani onay aradığımız kısım odur. Doktora tezlerinin yazımı sırasında bu özel geçiş törenine girişmelerinin tek nedeninin babalarının onayını almak olduğunu fark eden birçok kadın danışanımı dinledim. Bu noktada pek çok kişi doktora yerine ABD (tez hariç) olmayı seçti

Tanrıça İnanna aşkını kaybetmenin yasını tutar ve işte o zaman İnanna bir insan kadın tarafından duyulur. Dumuzi'nin kız kardeşi Geshtinanna da erkek kardeşinin kaybının acısını yaşıyor. Aşkından ve acısından İnanna'ya Dumuzi'nin yerine kendisini alması için başvurur. İnanna, onun bilinçli fedakarlık teklifinden o kadar etkilenir ki, Geshtinanna'nın Dumuzi'nin yeraltı dünyasındaki zamanını paylaşmasına izin verir; her biri altı ay yeraltı dünyasında ve altı ay yeryüzünde kalacaktı.[27]

Geshtinanna yeni dişildir; duygularıyla iç içe, alçakgönüllü ve bilge bir kadındır.*fedakarlığının bilincinde*. İniş-yükseliş-iniş döngüsüne katlanmaya isteklidir; o kendi eril doğasıyla olduğu kadar dişilliğinin derinlikleriyle de ilişkilidir. O, "tanrıça olan tüm yelpazeyle insanca, kişisel olarak acı çekmeye istekli birinin modeli."[28]Yeraltı dünyasıyla yüzleşmeyi seçerek günah keçisi bulma alışkanlığına son verir.[29] Kimseyi suçlamıyor.

Geshtinanna'nın günümüzün kadın kahramanına öğreteceği çok şey var; bu inişini övgü ve onay için değil, kadınsı doğasının tüm döngüsünü deneyimlemek için yapıyor. Acı ve ölümde anlam bulmamıza yardımcı olan karanlık, içgüdüsel yanı ve gücümüzü, cesaretimizi ve yaşamımızı yeniden onaylayan aydınlık, neşeli yanını kabul ederek değişim döngülerinin bilgeliğini kazanır.

7

Kadınsı olanla yeniden bağlantı kurmanın acil özlemi

Solucan Bebek

Rüyamda bir bebeğim olduğunu görüyorum. Çok küçük, neredeyse soluk bir solucana benziyor. Lucien ve ben Ana Caddede yürüyoruz ve birdenbire bebeği hatırlıyorum. Eve koşuyoruz ve onu dışarıda, ön veranda basamağında bir bebek arabasında buluyoruz. Onu bebek arabasından çıkardım ve acıktı. İlk önce onu değiştirmem gerektiğini fark ettiğimde ona göğsümü teklif etmek üzereyim. Lucien'e "Onunla konuşarak bir ilişki geliştirmelisin" diyorum. Onu değiştiriyorum ve çok zavallı, çok küçük görünüyor. Ağlayamıyor; sadece kediye benzer küçük bir ses çıkarıyor. O talepkar değil, sadece üzgün. Onun hayatta kalmasından endişeleniyorum çünkü ona sahip olduğumu bile hatırlamıyordum. Ağladığında sol göğsüme süt geliyor.

Bu rüyayı düşündüğümde solucan bebeğin görüntüsü bana George Lucas'ın filmindeki maskesiz Darth Vader'ı hatırlatıyor.*Jedi'ın dönüşü*. Luke Skywalker babasının maskesini çıkarır ve savaşçı kralın gelişmemiş kafasını görünce şok olur ve üzülür. Devlete hizmet ederken insanlığını geliştirmemişti. Babamın maskesini çıkardığımda, kucaklanmak, okşanmak, olduğu gibi sevildiğini söylemek isteyen üzgün küçük bir çocuk görüyorum. İçimdeki babanın, kahramanlık yönünün maskesini düşürdükçe, kabul edilmeyi, konuşulmayı, arınmayı, değişmeyi ve beslenmeyi arzulayan derin kadınsı doğamı görüyorum. Ancak bu bağlantı o kadar kırılgan ki bazen unutuyorum. Bu yeni doğmuş dişiyi beslemek için kesinlikle yeterli sütüm var; Sadece hatırlamam gerekiyor.

Bir kadın ataerkilliğin ruhani kızı olarak inişe geçtiğinde ve kimliğini kopardığında, ister Tanrıça, ister Anne, ister içindeki küçük kız olsun, kadınsı olanla yeniden bağlantı kurma konusunda acil bir özlem doğar. Kahramanca arayışı sırasında yeraltına inmiş olan parçalarını geliştirme arzusu vardır: bedeni, duyguları, ruhu, yaratıcı bilgeliği. Bir kadının kendi babasının gelişmemiş yönleriyle olan ilişkisi ona gerçek kadınsı doğası hakkında bir ipucu veriyor olabilir.

Eğer bir kadın, bedensel bilgilerinin inceliklerini göz ardı ederek uzun yıllar boyunca zekasına ve maddi dünyaya hakimiyetine ince ayar yaparak çalışmışsa, artık ona beden ve ruhun bir olduğu hatırlatılabilir. Ailesinin veya topluluğunun ihtiyaçlarına hizmet ederken duygularını görmezden geldiyse, artık yavaş yavaş bir kadın olarak nasıl hissettiğini geri kazanmaya başlayabilir. Dişil alemin gizemleri onun rüyalarında ortaya çıkacak; eşzamanlı olaylarda; şiirinde, sanatında ve dansında.

Beden/Ruh Ayrımı

Tarihsel olarak, beden ve ruh arasındaki bağlantı Ana Tanrıça'nın devrilmesiyle yıkılmıştır. Ancak şimdi, Toprak Ana'nın kitlesel yok edilmesi tehdidiyle bu bağlantı yeniden kurulabiliyor. İnsanoğlu dünyanın kutsallığını unutup tanrılarına korular ve tepeler yerine kiliselerde ve katedrallerde tapınmaya başlayınca doğayla olan kutsal “Ben-Sen” ilişkisini kaybetti. Onun çocukları olduğumuzu, onun tüm türleriyle bağlantılı olduğumuzu unuttuk. Ağaçlarda, kayalarda, okyanuslarda, dört ayaklılarda, kuşlarda, çocuklarda, erkeklerde, kadınlarda, tüm canlılarda var olan kutsallık duygusunu kaybettik. Doğanın kutsallığına yönelik bu saygısızlık, bedenin kutsallığının inkarını da beraberinde getirdi.

Her zaman bu şekilde değildi. Kadın bedeni, Tanrıça bedeninin eşdeğeri olduğunda, kadın yaşam mucizesinin kabıydı.

İşlerin nasıl yürüdüğünü bilimsel bilgi yerine metafor ve arketiplerin açıkladığı eski zamanlarda, kadınlara karşı bir muhteşemlik duygusu vardı. Muhteşemliğin vücudunun geçirdiği değişikliklerle ilgisi vardı. Kız hayızlı olunca kadın oldu; Kanın her zaman gizemli bir niteliği olmuştur. Her gün kanıyordu

Hamile kalana kadar bir ay yaşadı ve ardından dokuz ay boyunca kanamayı durdurarak yeni bir yaşamın kabı haline geldi. Bebek yapmak için kanın vücudunda tutulduğu düşünülüyordu. Bebeği doğurduktan sonra, menopoza girene ve kanaması bir kez daha durana kadar, aylarca ve aylar boyunca bir kez daha kanıyordu. Bu aynı zamanda harika bir şey olarak kabul edildi, çünkü artık vücudundaki kanı bebek yapmak için değil, bilgelik yaratmak için tuttuğu düşünülüyordu. Kadınlar artık dünyaya maddenin kutsallığı duygusunu geri getirirken, deneyimlerine bu çok farklı bakış açısını yeniden sahipleniyorlar.[1]

Orta Çağ boyunca ve özellikle Sanayi Devrimi ve makinenin tanrılaştırılmasından bu yana, hem kadınların hem de erkeklerin fiziksel bedenleri, tıpkı Toprak Ana gibi, cinsel ve fiziksel olarak istismara uğramıştır. Beden, güç ve dayanıklılık sınırlarının ötesine itilmiş ve insanın açgözlülüğüne hizmet etmek adına boyut, şekil ve güzellik gibi kültürel beklentilere uygun hale getirilmiştir. Kadın bedeninin aşağılanması menstruasyon, doğum ve menopozla ilgili kültürel ve dini tabularda ifadesini bulmuştur;[2]bu aynı zamanda tecavüz, ensest ve pornografiyi belgeleyen artan istatistiklere de yansıyor. İnsanların baba tanrılara tapınmaya başlamasıyla birlikte kadın bedeninin kutsallığı, maddedeki kutsallığın tanınması da kayboldu. Bir zamanlar regl olan bir kadına gösterilen saygı ve bereket, Tanrıça ile birlikte yeraltına da inmişti.

Onun yokluğunda bazı kadınlar kadın bedeninin derin bilgeliğini ve kadın cinselliğinin gizemlerini unuttular. Kadınlar*Bilmek*vücutlarıyla birlikte. Jean Shinoda Bolen şöyle diyor: "Zihnimiz ve kalbimizle olduğu kadar bedenlerimizde de bir şeyler bildiğimizde, kendimiz hakkında derinden bir şeyler biliriz ve Hıristiyan uygarlığımızda ve Hıristiyanlığın etkilediği kültürümüzde dengesiz olan da bu boyuttur." Psikoloji. Zihnin, yorumların ve sözün dönüştürücü deneyim olduğu bir baba teolojisi olduğu kadar bir baba psikolojisi de var ve bu [kadınlar için] doğru değil."[3]

Kadın Cinselliği

Kadının cinselliğiyle bağlantılı güç kaybı, erkeğin çocuk doğurmada bir rolü olduğunu keşfetmesinden bu yana kültürler arası bir gerçeklik olmuştur. Atasoylu soyunu korumak için erkeklerin

Yüzyıllar boyunca kadınların cinselliğini kontrol etmeye çalıştılar. “Erkek kadına ihtiyaç duysa da, ataerkil toplumumuzun kırılgan ama inatçı toplumsal yapısını tehlikeye atması durumunda kadının cinsiyetini özgürce kullanmasına karşı yasalar çıkararak onun gücünü kontrol altında tutmaya çalışıyor.[4]Baba soyunu korumak için oğlunun annenin oğlu değil, babanın oğlu olması gerekir.”[5]

Sheela-na-gibi

Çocuğun soyunun anasoylu olduğu Kelt toplumlarında bile kadının cinsel gücü tehlikeli, sağlıksız ve korkutucu sayılıyordu. Jean Markale, Keltlerin Büyük Anası Rhiannon'un yeraltına itildiğinde beyaz domuz veya dişi domuz şeklini aldığını anlatıyor. Markale tarafından anlatılan aşağıdaki Gal hikayesinde, dişi domuz tanrıçası Henwen'in Arthur ve adamları tarafından korkulduğu, zulme uğradığı ve aşağılandığı açıktır. Onun doğurganlığının gücü kalplerinde büyük bir korku uyandırdı.

Britanya'nın Henwen'in (Eski Beyaz) çocukları yüzünden acı çekeceği tahmin edilmişti, bu yüzden hamile olduğu anlaşılınca Arthur İngiliz ordusunu topladı ve onu yok etmek için yola çıktı. Doğum yaptı ve saldırganların takibi üzerine kendini denize attı. Yavrusu da arkasından atladı. Gewent'teki Maes Gwenith'te (“Buğday Tarlası”) bir buğday tanesi ve bir arı doğurdu. LLonyon'da

Pembroke, bir arpa tanesi ve bir buğday tanesi doğurdu. Arvon'daki Riw-Gyverthwch'te bir kurt yavrusu ve bir kartal yavrusu doğurdu. Ve Llanveir'de domuz çobanının kayalardan denize attığı bir kediyi doğurdu.[6] Buğday, arpa, arılar ve kedilerin hepsi Tanrıça'nın kadim sembolleriydi. Ataerkillik onun peşine düşebilir ama onun nesli gelişmeye devam edecek.

Dişi domuz tanrıçası birçok eski kültürde doğurganlığı ve bolluğu temsil ediyordu. Domuz, Mezopotamya'da Tanrıça'nın simgesiydi; eski Avrupa'da Demeter ve Persephone kültü aracılığıyla önem kazanmıştır çünkü Eleusis ayinleri kutsal domuzun kullanıldığı bitki örtüsü törenleri yoluyla gelişmiştir. Şenliklerin bitiminden sonra kadınlar erkeklerle birlikte yola çıktı ve mahsulün başarılı olmasını sağlamak için tarladaki saban izlerinde sevişti. Bu ritüel, insan cinselliği ile tarımsal doğurganlık arasında doğrudan bir bağlantı kurar.[7]Muhtemelen kadınların cinselliğine, dünyaya hayat getirme yeteneği nedeniyle hak ettiği onur ve saygı gösterildi. Ruh ve beden birdi.

Çoğu kadın cinselliğiyle bağlantılı olan güç duygusunu kaybetmiştir. Erkek, kadını baştan çıkarıcı, kötü baştan çıkarıcı ve yutucu olarak adlandırarak onu küçük düşürdü. Tanrıçanın ham cinsel ve doğurgan enerjisinin orijinal gücü, eril otoriteye karşı muazzam bir tehdit olarak görülmüştür. Aynı zamanda kültürel çalışma etiğimize ters olarak algılandı. “Tanrıça Gecenin Leydisi'nde sembolize edilen özgür cinsel ilişkilerin tehlikesi, bunların erkeklerin ve kadınların içgüdüsel arzularının tam tatminine yol açması ve ardından uyku olmasa bile bir hal alma olasılığında yatmaktadır. eylemsizlik, yakın*nirvana*tüm yaşama isteğinin ortadan kaybolduğu yer. Başka bir deyişle, genel bir regressus ad uterum, yani sürekli nemli ve besleyici bir anne rahminin gerçek veya hayali korumasıyla gerçek cennete dönüş söz konusu olacaktır."[8]

Kadın cinsel organını yücelten antik tanrıça figürleri, yüzyıllardır istilacı kabileler ve Hıristiyan rahipler tarafından tahrif edilmiştir. Tanrıça'nın yiyip bitiren anne yönünün Kelt sembolü olan Sheela-na-gig, İrlanda ve Britanya'nın her yerindeki tapınaklar ve kaleler üzerine taşa oyulmuştu. "Sınırsız bir cinsel serbestlik fantezisi sunan ve aynı zamanda kökenlerimizi komik bir şekilde hatırlatan, iki el ve bükülmüş bacaklarla ayrı tutulan devasa cinsel organlara" sahipti. Doğum gizeminin mahrem ve müthiş görüntüsünü ifade etti ve kanlı plasentanın kesilip yeni yaşamın ortaya çıktığı anı simgeledi.”[9]Geriye kalan bu heykellerin çoğunda cinsel organlar taştan kazınmıştır ve orijinal yüz tanınmaz haldedir.

Kadın doğurganlığının simgelerinin bu kadar aktif bir şekilde yok edilmesiyle, bugün bazı kadınların cinsel organlarından utanmaları ve kondeloma, displazi ve uçuk gibi cinsel "hastalıklar" geliştirmeleri şaşırtıcı değil. Kirli sayılma korkusuyla bu sırrı ailelerinden ve arkadaşlarından saklıyorlar. Cinselliklerinin çiçeğini başkalarıyla karşılaştırırlar ve iç dudaklarının ve vajinalarının eksik olduğunu görürler. Vücutlarında hiçbir şey yolunda değildir; Ergen kızlar, doğum yapma ve yavrularını emzirme yeteneklerini kutlamak yerine, kalçalarının ve göğüslerinin büyüklüğünü kınamaktadırlar. Regl dönemi geçirmenin veya Yerli Amerikalıların regl dönemi olarak adlandırdığı gibi "ayda bulunmanın" bir arınma zamanı olduğu onlara hiçbir zaman söylenmediğinden regl dönemi hakkında aşağılayıcı sözler söylüyorlar; rüyaların, içgörülerin ve sezgilerin zamanı; Geri kazanılması ve saygı duyulması gereken muazzam bir güç zamanı.

Kadın Vücudu Hakkında Aile Mesajları

Otuz beş yaşında bir kadın, “Bana kadın olmayı anlat” diyor. “İki yüz kilonun üzerinde bir bedenin içinde yaşıyorum ve kendimi hiçbir şekilde kadınsı olmakla tanımlamıyorum. Anne olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum; Çocukları ve müşterilerimi beslemeyi seviyorum ama kendimi bir yönetici olarak tanımlamıyorum. *cinsel* kadın. Ailem bana her zaman eve hamile gelmememi söylerdi ve sanırım ben de seks yapıp hamile kalırsam eve asla izin verilmeyeceğini düşündüm. Böylece on üç yaşımda kendimi korumak için kilo almaya başladım. Sekizinci sınıftayken okul dansındayken en popüler çocuğun yanıma gelip dans etmemi istediğini hatırlıyorum. Onun bana dokunmasından o kadar korktum ki ona çok kısa olduğunu söyledim. Hemen ardından yemek yemeye başladım."

Pek çok kadın, kadın bedeni içinde yaşamakta o kadar zorluk çekiyor ki, kadın olmanın verdiği rahatsızlığı gidermek için onu yiyecek, alkol, uyuşturucu, aşırı çalışma veya aşırı egzersiz yoluyla kötüye kullanıyor. Eğer bir kız çocuğu babasını memnun etmek için erkek kimliğine bürünmüşse, zihninin ve zekasının gelişimine vurgu yapar ve kadın bedenini reddeder. Onun istek ve ihtiyaçlarını nasıl dinleyeceğini unutuyor. Beden zekidir; ne zaman acıktığını, susadığını, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu, egzersiz yapmak istediğini, seks istediğini, seks istemediğini ve dengesini kaybettiğini bilir. Ancak birçoğumuz bedenlerimizin iletişimini görmezden gelmek ve geçersiz kılmak üzere eğitildik.

Günümüzde kürtaja karşı duyulan öfkenin de açıkça gösterdiği gibi, kadın bedenleri kamu malıdır. Bir kadının vücuduyla ilgili ne yapması veya yapmaması gerektiği konusunda herkesin bir fikri vardır. O gelince

Birçok baba, kızlarının sekreter olarak iyi işler bulabilmeleri için kilo vermelerini ve görünüşlerini korumalarını rica ediyor. Aynı kızlar, güç ve statüye sahip olacakları yönetim pozisyonlarını da göz önünde bulundurmuş olabilirler, ancak onlara fiziksel olarak destek rolündeki bir kadın için uygun olana uymaları söyleniyor. Yıllardır kadınlara iş hayatında erkekler kadar iyi iş çıkaramayacakları çünkü regl oldukları ve doğum yaptıkları söylendi. Kadınların son yirmi yılda kaydettiği ilerlemelere rağmen, terfi ve maaş artışları göz ardı edilerek çocuk sahibi olmak ve bebeklerine bakmak için zaman ayırdıkları için hâlâ cezalandırıldıkları bir sır değil.

Bir kadının annesi kendi bedeniyle kadın olarak ilişki kurmuyorsa ya da kendi cinselliği ya da diğer kadınların cinselliği hakkında aşağılayıcı ifadeler kullanmıyorsa, muhtemelen kızının kadın bedenine değer veremiyordu.[10] Bazı kadınlar kızlarına ilk cinsel ilişki ya da doğum sancıları hakkında korku hikayeleri anlatırlar; pek çok kız cinsellikten korkar, bedenlerinden nefret eder ve yavaş yavaş kendilerini içgüdülerinden uzaklaştırır. Eğer bir ailede çocuğun Oluşu veya Varlığı gerçek anlamda tanınmadan mükemmel performansa vurgu yapılıyorsa, içgüdüsel tepkilerin kabul edilemez olduğunu çok erken öğrenmiştir; böylece öfkesi, korkusu, hatta sevinci vücudunun kaslarına yönlendiriliyor, kronik olarak kilitleniyor ve günlük yaşamda erişilemez hale geliyordu. Otantik duygu içgüdülerden koptuğunda, gerçek çatışma ya bilinçdışında kalır ya da orada bedenselleşir."[11]

Bir kadının bedenindeki duygulardan uzaklaşmasının en belirgin nedeni ensest, tecavüz ya da fiziksel istismardır. Bir kız otorite sahibi bir erkek (baba, erkek kardeş, amca, büyükbaba, aile dostu, öğretmen, doktor, din adamı veya patron) tarafından cinsel istismara uğradığında, cinsel travmayla ilişkili aşağılayıcı acıyı unutmak için vücudunu uyuşturur. Ancak bu ağrı hemen ortaya çıkan neden ile ortadan kalkmaz. Bu deneyim vücudunda, dudakları, göğüsleri, iç dudakları, vajinası veya rahim ağzı gibi yaralanma yerinde depolanır ve gerginliğe, fiziksel acıya, kafa karıştırıcı zevk hislerine, uyuşukluğa veya hastalığa neden olur. Erken yaşta cinsel istismara maruz kalan danışanlarımdan çoğunun ya inanılmaz derecede hassas vücut işçileri haline geldiklerini ya da fiziksel sınırlamalarından tamamen koptuklarını keşfettim. Ya yaralanmayı, acının ve kafa karışıklığının vücutta nasıl kilitlendiğine ve serbest bırakılabileceğine dair derin bir anlayış deneyimine dönüştürürler ya da zavallı yaralı bedenlerini zırhlayarak kendilerini kendi bedenleriyle uyuştururlar.

içgüdüler ve sezgi. Artık “içgüdülerine” güvenmiyorlar çünkü bedenlerini dinlemek istenmeyen anıları ve duyguları tetikliyor.

Bir kadın inişten döndüğünde bedenini geri alır ve bu ıslah eyleminde sadece *o* kişisel fiziksel form ama hepimiz için dişiliğin kutsallığını somutlaştırıyor. İhtiyaçlarının farkına varmaya başlar. Bilinçli beslenme, egzersiz, banyo, dinlenme, şifa, sevişme, doğum ve ölüm yoluyla bize dişiliğin kutsallığını hatırlatıyor. Ben de dahil olmak üzere pek çok kadın için en kutsal anlar fiziksel anlardır: kucakta olmak, sevişmek, çocuk emzirmek. Hiçbir şey beni kutsalın coşkusuna doğum yapmaktan daha fazla yaklaştıramadı. Kutsal boyut *dır-dir* Beden ıslah edilmez ve onurlandırılmazsa, bir insanın ruhu ve bir kültürün ruhu gelişemez.

Kadın bedeninin kutsal yönünü işlerine ve yaşamlarına taşıyan kadınları düşündüğümde, kadının cinselliğini onurlandırmak için “vulva dansı”nı yaratan California Oakland'lı ebe Arisika Razak'ı hatırlıyorum.

"Bir ebe olarak," diyor, "kadınların cinsel organlarına odaklanarak, vulvaya bakarak, vajinanın dudaklarının açık olduğunu ve çocuğun kafasının ortaya çıktığını görmeye çalışarak oldukça fazla zaman harcıyorum. Muayene masasına kalkan ve vücutlarının tamamıyla mevcut olan kadınların sayısını bir elimin parmakları kadar sayabilirim. Vulvalarını kapatan, ne kadar kötü koktuklarına dair zorunlu açıklamayı yapan kadınlar var. Tüm bu utanç ve pislik duygularının her zaman yanımızda olmadığını biliyorum. Dişi vulva bir zamanlar güzelliğin, kutsallığın ve aşkınlığın simgesiydi. Bütün insanlar dünyaya bedenimizin kapısından gelirler.

“Ben bedenin savaşçısıyım; Ben zavallı kadınlarla, maneviyat iddiasında bulunmayan, hatta doğumlarının manevi olmasını istemeyen kadınlarla çalışıyorum. Yaptığım şeylerden biri onlara her zaman hayır diyebileceklerini hatırlatmak. Eğer seks yapmak istemiyorsanız hayır deme hakkına sahipsiniz. Kadınları ilişkilerinde evet ve hayır demeye teşvik ediyorum ve onlara cinselliklerinin hayatları boyunca var olacağını, bedenlerine bakmayı daha fazla düşünmeleri gerektiğini anlatıyorum. Cinsellik benim için önemliydi çünkü bu benim ruhsal alana girişimdi, dolayısıyla vulva dansıyla çalışmak ve bedenle çalışmak benim Tanrıça'ya hizmetimdir."[12]

Bu benim vücudum

Rüyalar şeklinde bilinçsizce ve kendiliğinden semboller üretiyoruz. Bugün pek çok kadın ve erkek Tanrıça hakkında rüya görüyor; o, kültürümüzde restorasyona ihtiyaç duyan dişil prensibin bir yansımasıdır. Çoğu zaman bir kişinin mirasının zengin sembollerinde somutlaşan birçok biçim alır. Catherine kırklı yaşlarının sonlarında, katı İrlandalı Katolik bir ailede büyümüş bir kadındır. Son zamanlarda Katolik ayininde şarabın İsa'nın kanına dönüştürülmesinde kullanılan kadehle ilgili bir dizi rüya gördü. Hıristiyanlık öncesi kültürlerde kadeh veya kap, kutsalın dişil yönünün simgesiydi.

İlk rüyasında kendisini altında şu yazı bulunan bir tablonun içinde gördü. "Kutsal Kan kadehini içen O'dur." Bir ay sonra rüyasında kadehten içtiğini ve boğazından aşağı on iki damla kan aktığını gördü. Şu sözleri duydu: "Sen Yüce Anne'nin kanıyla besleniyorsun." Günlüğünde "Kan hayat veren bir görüntüdür" diye yazdı, "bir yenilenme ve yenilenme görüntüsü. Dişiliğin, damarın, rahmin, adet kanının temizliğinin ve arıtılmasının güçlü bir imgesidir. Tanrıça'nın kanını içmek benim dişiliğin gizemlerine kutsal inisiyasyonumdur."

İki ay sonra Catherine, vücudunu kadeh olarak gördüğü bir rüya gördü ve şu sözleri duydu: "Bu, benim çok memnun olduğum sevgili kızım." Alev alev uyandı. “Enerjiyle titriyordum” diye yazdı. “Yatakta kalamadım; Vücudumun parçalanacağını hissettim, o kadar doluydum ki. Gece yarısıydı ama tüm sanat malzemelerimi çıkardım ve ilk önce kilden ilkel bir kadeh yaptım. Serin kilin sıcaklığı beni biraz sakinleştirdi ama yeterli olmadı. Nasıl hissettiğimi temsil edecek renklere ihtiyacım vardı. Tüm kalemlerimi çıkardım ve enerjiyle canlı, renkleriyle canlı bir kadeh çizdim. “Bu benim bedenim, bu benim kanım” sözleri beynimde tekrarlanıp duruyordu. O an fark ettim ki *BEN* somutlaşmış ruh; *Benim* vücut ve *Benim* kan. Ben kibirli bir şekilde değil, sadece ruhun vücut bulmuş hali olarak bedenlenmiş bir Tanrıçaydım. Tanrı ya da Tanrıça benden ayrı, benim dışımda değildir; Onu somutlaştırıyorum, Onun gücünü hissediyorum.”

Kalbimde Bir Kapak

İnişi kolay kolay başaramazsınız; toz kaldırır. Üzgün ve çaresiz hissetmekten kaçınmak için, derinlerde gizlenen güvensiz duygulara boğulmamak için, hayatlarımızı mümkün olduğunca önemli meşguliyetlerle doldurduk. Sıradan farkındalığının yüzeyinin altındaki alemlere inme cesaretine sahip bir kadın, orada daha önce deneyimlememeyi seçtiği duyguları bulacaktır. Kolektif babalara sunduğu eskimiş maskeyi çıkarırken - nazik, kibar, uyumlu, uzlaşmacı davranarak: "Ah, umurumda değil, yapmak istediğin her şey" - zamanın feda edildiğine dair öfke hançerlerini bulabilir. , ele alınmayan ihanetlerle ilgili kafa karışıklığı, bu kadar uzun süre kendini terk etmiş olmanın üzüntüsü ve bir sonraki adımı atma konusundaki çaresizlik.

Ellili yaşlarında, on çocuk büyütmüş çekici bir kadın gülümsüyor ve şöyle diyor: “Bunca yıldır çok mutluydum. Sadece çocuklarımla, kocamla ve kendimle hiç yapmadığım konuşmalardan pişmanlık duyuyorum. Kalbime bir şapka koydum çünkü yapacak çok şey vardı, çok fazla hayal kırıklığı vardı ve bulunduğum yerde kendimi güvende hissettim ve tekneyi sallamak istemedim.

Yapacak çok şey var. Kaç kadın yapacak çok şey olduğu ve dinleyecek zaman olmadığı için kendini ele verdi. Kendilerini ebeveynleri, eşleri, kardeşleri, çocukları veya iş arkadaşlarıyla ilişkileriyle tanımlayan kadınların dikkate alacak çok az enerjisi kalır.*onların*gerçek duygular. Her neyse, kendilerine kendilerini düşünmenin bencilce olduğu söylendi. Veya kendilerini aşırı önemsemeleri, başkalarına olan karşılıklı bağımlılıklarındaki gizli anlaşmayı görmelerini engelliyor: "Eğer*BEN*Yapmayın, yapılmayacak."

Yüzyıllar boyunca kadınlara “histerik” olmamaları söylendi. Bir şey hakkında güçlü duygular besledikleri takdirde, bağlılıkları ve tutkuları nedeniyle övülmüyorlar, ancak mantıksız davrandıkları söyleniyordu. Eğer şikayetlerini öfkeyle ifade ederlerse kontrolden çıktıkları söylendi.

Duygularını ifade etmekten rahatsız olan ebeveynler, kızlarına “Öyle hissetme” diyor ya da “İşte Sarah Bernhardt geliyor” ya da “Ağlama havlusunu çıkar” diye alay ediyorlar. Bu tür ailelerde sevinç de ancak ölçülü olarak ifade edilebilir; Mutluluğu çok fazla ifade etmek "çok aptalca" olarak kabul edilir. Bir çocuğa defalarca "çok fazla" olduğu söylendiğinde, duygularının güvende olmadığını öğrenir. Üzüntü, hayal kırıklığı, öfke ve hatta heyecanın kabul edilemez olduğunu hemen fark eder.

ebeveynler ve öğretmenler, öyleyse neden hissetmekten rahatsız oluyorsunuz? Kabul edilmeyen duygular kaybolmaz; yer altına inip bizi geçmişe bağlıyorlar.

Rüyamdaki solucan bebek gibi kucaklanamamanın, el üstünde tutulamamanın hüznünü yaşamak istemediğimiz için duygularımızdan kopuyoruz. Onun çığlığının öfkesini, küçük kızımızın "Beni nasıl terk edersin?" diyen dile getirilmemiş talebini duymak istemiyoruz. James Hillman buna şöyle diyor:*anneye ensest dönüş*. Anneyle bu ensest buluşma, "kendini en karanlık, en kanlı tutkulara, tutulmaya, taşınmaya ve okşamaya yönelik gerçek özlemlere, dizginlenmemiş öfkelere ve öfkelere katılmaya izin vermeyi" içerir. Bu, kalbin olması gerektiği ve nasıl hissetmemiz gerektiği yerine, yumruklar, bağırsaklar ve cinsel organlarda da olsa, kalbin gerçekte olduğu yere, gerçekten hissettiğimiz yere gitmek anlamına gelir.[13]Bu özel üzüntüden tüm bedenimizle acı çekebiliriz.

Dişilikten Ayrılığın Acısını Çekmek

Kadın kahramanın yolculuğunun en büyük zorluklarından biri, bir kadının dişil olandan ayrılığıyla ilgili hissettiği derin üzüntüyü deneyimlemek, bu kaybı kendisi için uygun olan şekilde adlandırmak ve yas tutmak için kendine izin vermek ve sonra onu bırakıp yoluna devam etmektir. . Üzüntü ve umutsuzluk durumundayken, bunu ifade ederken kendisini güvenli bir şekilde kontrol altına alacak pozitif dişinin, bir anne veya kız kardeş figürünün, erkek veya kadının desteğine ihtiyaç duyar. Üzüntünün yoğunluğu, kadının kendisini görülmediğini ve bilinmediğini hissetme derecesine ve kaybettiği hazinelerini geri almak için ne kadar yapması gerektiğine göre değişir. Çok fazla şeye sahip olmak ve yeterince sahip olmamak gibi basit bir nedenden dolayı üzgün hissedebilir: çok sayıda "şey"e sahip olmak veya boş övgüler almak, ancak öz sevgiden, öz saygıdan veya kendi iç özüyle bağlantıdan yoksun olmak. Bu üzüntünün sorumluluğunu yalnızca başkalarına yüklemek değil, bunun nedenlerini derinlemesine incelemek ve kendi kendini iyileştirme sorumluluğunu üstlenmek önemlidir.

Angela, yirmili yaşlarının ortasında ensest mağduru bir kadındır ve annesine, annesinin onu üvey babasının tacizinden koruyamamasından duyduğu derin hayal kırıklığını ve öfkesini anlatmıştır. Annesi defalarca ona neler olup bittiğini bilmediğini söyledi ve suçu üstlenmeyi reddetti. Kızının çaresizlik ve acı duygularına kulak asmıyordu. İki kadın arasında on yıl süren bir kırgınlık geçti, ta ki bir gün anne kızının yanına gelip, "Yanılmışım. Yapamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum

seni koruyorum. Neler olduğunu görmek istemedim çünkü bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. O zamanlar elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilmelisiniz ama bu yeterli değildi. Seni hayal kırıklığına uğrattım." Kızı hissetti*duyulmuş*İlk kez annesiyle ilişkisinde. Ensestin acısını ve aşağılamasını ortadan kaldırmadı ama duygularını ifade ederek ve sesini duyurarak yarayı iyileştirmeye başladı. Ve üzüntüsünden annesine karşı şefkat geliştirdi.

"Üzüntü varlığın özünde yatar. Yüreğini diğer tüm duygulardan arındırırsan, kaçınılmaz olarak, canlanan tohum gibi, yeşil yaprağını açmaya hazır olan üzüntüyle karşılaşırsın."[14]Ancak insanın üzüntüye tutunmasına gerek yok. Üzüntüyü salıvermek, dikkatli nefes almak gibi bir disiplindir. Nefes alın, hissedin, nefes verin, bırakın. Nefes alın, yanağından bir gözyaşı süzülüyor; Nefesinizi verin, onun sıcaklığına şükran duyarsınız. Nefes alın ve gülümseyin.[15]Kendinize nazik olun, küçük adımlar atın.

Büyükanne Örümcek

Bir kadın yeraltı dünyasından kemik dolu torbasını arkasında sürükleyerek döndüğünde, rahatlatılmayı, kucaklanmayı ve beslenmeyi özler. Anne figürünün kucağına girme, onun göğsüne sarılma, sakinleştirilme, "Her şey yoluna girecek" denme arzusu var. Tewa Pueblo Kızılderilileri bize "Mole'un kazıcı olduğu yeraltının en derin karanlıklarından yukarıya doğru yapılan olağan yolculuğu anlatıyor. İnsanlar dışarı çıktığında ışıktan gözleri kamaşıyor ve geri dönmek istiyorlar. Sonra küçük bir kadın sesi onlarla konuşarak sabırlı olmalarını ve gözlerini çok yavaş açmalarını söylüyor. Sonunda gözlerini açtıklarında, Dünya'nın ve tüm yaşamın büyükannesi, iki büklüm, küçük, yaşlı Örümcek Kadın'ı görüyorlar. Onları kavga etmenin, silah sahibi olmanın cazibesine ve bunlardan gelebilecek üzüntüye karşı uyarıyor. Ayrıca onlara mısırın nasıl ekilip bakılacağını da anlatıyor."[16]

Bize kendimize nasıl bakmamız gerektiğini söyleyen, küçük kavgalara kapılmamız ve hükmetme arzusu konusunda bizi uyaran, şefkatli ve öğretici olan bu kadınsı niteliğin özlemini çekiyoruz. Örümcek Kadın halk için endişeleniyor; o bir yaşam koruyucusu, bir ağ örücüsü, bir akıl hocası ve yolculukta mücadele edenlere yardımcıdır. Sabrını anlıyor: ışığa zamanından önce girmemek, gerilimi nasıl tutmak ve olayların uygun zamanda ortaya çıkmasına izin vermek. Nasıl ekileceğini biliyor

ve yeni tohumlar yetiştirin. Bir kadının veya erkeğin içindeki dişilliğin bu nitelikleri onların gerçek insanlığını bulmalarına yardımcı olur.

Hopi yaratılış mitinde Büyükanne Örümcek, insanların yaşamın anlamını keşfetmesine yardımcı olmada merkezi bir rol oynar:

Güneş Ruhu, Birinci (alt) Dünyayı yaratıp içine canlıları yerleştirdikten sonra, yaratıkların yaşamın anlamını anlamadıklarını hissederek yapılanlardan memnun olmadı. Büyükanne Örümcek'i aradı ve ondan yaratıkların yanına gidip onları yola hazır hale getirmesini istedi. O öyle yaptı.

Onları yukarıdaki bir sonraki dünyaya yükselişlerine yönlendirdi. Bir süreliğine iyileştiler, ancak daha sonra onlara durumu anlatması ve onları bir sonraki yüksek dünyaya yönlendirmesi için Büyükanne Örümcek gönderildi. Burada köyler kurdular, ekim yaptılar ve birlikte huzur içinde yaşadılar. Ama ışık loştu, hava soğuktu. Büyükanne Örümcek onlara dokumayı ve çömlek yapmayı öğretti ve uzun süre oldukça iyi anlaştılar.

Daha sonra anlaşmazlık başladı. Ve Büyükanne Örümcek geldi ve bazı seçimler yapmaları gerektiğini, değişmek isteyenlerin daha da yukarılara gitmeleri gerektiğini söyledi. Büyük zorluklarla "gökyüzündeki kapının" hemen altına girmeyi başardıklarında, hiç kimse oraya çıkıp oradan geçmenin bir yolunu göremiyordu.

O anda Büyükanne Örümcek ve onun genç savaşçı tanrı torunları ortaya çıktı. Tohumlar yüksek büyümek için ekildi. Büyükanne Örümcek, insanları durmadan şarkı söylemeye çağırdı. Bu, bambu filizinin nihayet yukarıya çıkıp "gökyüzündeki kapıdan" geçmesine yardımcı oldu. Büyükanne Örümcek, insanlara kendilerini ve eşyalarını toplamaları gerektiğini, o kapıya varmadan önce nelerin değişmesi gerektiğini derinlemesine düşünmeleri gerektiğini ve geri döneceğini söyledi. "Yukarı Dünyada" dedi, "gerçek insan olmayı öğrenmelisiniz."[17]

Büyükanne Örümcek ve torunları Yukarı Dünya'ya ilk girdiler. İnsanlar bu yeni dünyaya yerleşirken o da onları gözetiyordu. Yakınlarda kaldı, onlara ihtiyaç duydukları her şeyi nasıl yapacaklarını öğretmeye hazırdı ve onlara dünyaya ışık ve sıcaklık getirecek ritüelleri gösterdi.

Her şey tamamlandığında Büyükanne Örümcek geldikleri deliğin üzerine bir göl koydu ve insanlara yolculuklarına nasıl hazırlanmaları gerektiğini ve neleri beklemeleri gerektiğini anlattı. Onlara kökenlerini hatırlattı

"Yalnız bu dünyaya neden geldiğini unutanlar yolunu kaybeder" diyerek kutsal ritüellerini sürdürmelerini söyledi.[18]

İlk insanlar gibi bizim de tam bir insan olabilmek için kadınsı iç gözleme ve bilgeliğe ihtiyacımız var. Büyükanne Örümcek, kim olduğumuzu ve bu gezegenin koruyucuları olarak sorumluluğumuzun ne olduğunu yeniden hatırlamamıza yardımcı oluyor. Bize doğanın döngüleriyle olan bağlantımızı onurlandırmamızı hatırlatan öğretiler, şarkılar ve ritüeller veriyor. Eğer tüm türlerle olan bağlantımızı derinden hissedersek, diğerlerine hükmetmeyiz veya onları yok etmeyiz.

Birkaç yıl önce, New Mexico'lu bir ritüelist ve sanatçı olan Colleen Kelley ile, fotoğraflarını çektiğim "Değişen Kadın: Tanrıçanın Çağdaş Yüzleri" başlıklı bir proje için röportaj yaptım. Bana Örümcek Büyükanne'yi hatırlatan yaşlı bir kadının uyanık rüya görüntüsünden bahsetti. “Arizona'daki kutsal bir yere hac yolculuğu sırasında, kanyondan bana doğru gelen ve bana birçok şey gösteren çok yaşlı bir kadınla ilgili görsel bir deneyim yaşadım. Bunlardan biri parçalanmakta olan ruh ağıydı. Bu ağ binlerce yıldır yapılan adaklardan ve törenlerden oluşuyordu. Verdiği mesaj şuydu: Bu yaşam ağını sürdürmek için, bu gelenekleri yaşatmaya çalışan kadınlar, artık dünyanın her yerindeki törenlere uyum sağlayan kadın ve erkeklere telepatik bir şekilde ulaşıyorlar. Web bakımı yapılmazsa hayat tehlikeye girecek.”[19]

Koruyucu Olarak Dişil

Hayatın koruyucusu, ister kadında ister erkekte cisimleşsin, pozitif dişilliğin bir yönüdür. Pozitif kadınsı ağ oluşturma ve bağlılıkla, toplulukları ortak yarar için çalışmak üzere bir araya getirmeyle ilgilenir. Dişil, tüm varlıklar arasındaki benzerlikleri görür ve şefkat ve merhamet gösterir. Aynı zamanda gençlerin ve daha az şanslı olanların korunmasını da talep ediyor.

Alman sanatçı Käthe Kollwitz, sömürülen ve korumasız işçiyi, anneliğin sevinçlerini ve acılarını, savaşın dehşetini dişiliğin koruyucu yönünü somutlaştıracak şekilde resmetti. “Almanya'nın Çocukları Aç!”, “Bir Daha Savaş Asla” ve “Ekimlik Tohumlar Öğütülmeyecek” posterleriyle I. ve II. Dünya Savaşları sırasında insan hayatının anlamsızca yok edilmesini protesto etti. “Anneler Kulesi” adlı heykeli, dişinin güçlere karşı şiddetli ve meydan okuyan korumasını gösteriyor

gençleri tehdit ediyor. Oğlunun Birinci Dünya Savaşı'nda öldürülmesinin ardından “Ebeveynler”de bütün bir halkın yasını dile getirdi.

Nazi Almanyası'nın sıkıntı ve dehşeti sırasında Kollwitz, insan ilişkilerinin sıcaklığını hatırlatmak için annelerin ve çocukların şefkatli resimlerini çizerek kendisini ve başkalarını inançlarını kaybetmemeye teşvik etti.[20]Çalışmasının "insanların bu kadar çaresiz ve yardıma muhtaç olduğu bu dönemde etkili olma" amacını taşıdığını hissetti.[21] Fransa'da Romain Rolland, Kollwitz'in eserini döneminin "en büyük Alman şiiri" olarak nitelendirdi. Şöyle yazdı: “Bu erkek yürekli kadın, [fakirlere] baktı, onları ciddi ve şefkatli bir şefkatle ana kucağına aldı. O, kurban edilenlerin sessizliğinin sesidir.”[22]Kwan Yin'de vücut bulan kadınsı yön gibi Kollwitz de insanların çığlıklarını duydu.

Yaratıcı Olarak Dişil: Oshun ve Değişen Kadın

İnişi gerçekleştiren kadın, kendi ölümünün ve yenilenmesinin hizmetinde olan dişilliğin yiyici, yok edici yönünü deneyimlemiştir. “Yukarıdaki” yaşamdan bu kopuş sırasında yaşanan kuruluk ve kuraklıktan sonra, yaratıcı dişiliğin nemli, yeşil, sulu yönünün özlemini çeker. Kadınsı doğasından kopmuş hisseden bir kadın, yaratıcılığın akmaya başladığını hissettiğinde yavaş yavaş kim olduğunu geri kazanmaya başlayabilir. Bu yenilenme bahçede, mutfakta, ev dekorasyonunda, ilişkide, dokumada, yazı yazmada ya da dansta gerçekleşebilir. Renk, koku, tat, dokunma ve sesle tazelendikçe estetik ve duygusallık duygusu canlanıyor.

Batı Afrika'nın aşk, sanat ve duygusallık tanrıçası Oshun, bize güzelliği ve yaratıcılığı öğretiyor. Afrika geleneği Yoruba Lucumi'deki Oshun rahibesi Luisah Teish, onu “nehir sularının okyanusla buluştuğu yer” olarak tanımlıyor. O sadece çiftler arasındaki erotik aşk değil, aynı zamanda yaratımın orijinal dürtüsünü veren aşktır. O her zambakta, her şelalede, her çocuğun gözündedir. Onun sayesinde dünyada korkusuzca var olabiliriz; hayatı katlanılabilir hale getiriyor. O, insanlara enfes sanat eserleri yaratmak ve duyularını gerçekten kullanmak için harika hayal gücüne sahip olma konusunda ilham veren, güzel olan her şeyi bünyesinde barındırıyor. Transa girdiğimde ve diğer insanları açacak bir şey yarattığımda onun orada olduğunu biliyorum. Ne zaman güzel taşların olduğu bir nehrin yakınında olsam, onu gün gibi net bir şekilde duyabiliyorum.”[23]

Navaho mitolojisinde Değişen Kadın yaratıcıdır. O, yerin ve gökyüzünün, Bitkilerin ve Denizin Hanımıdır. Annenin taşıyıcı yönünün ötesine geçer; o dişi yaratıcıdır. Vücudunun çeşitli yerlerinden sürülen deriden ilk insanı yarattı. O sonsuza dek değişiyor ve gelişiyor. “Onun her kış yaşlanan ve her baharda güzel bir genç kıza dönüşen kozmik döngüsel hareketleri, Onu ölümün ve yeniden doğuşun özü, Yaşamın sürekli restorasyonunun ve gençleşmesinin imzası haline getiriyor.”[24]"Erkek yaratıcılığın her zaman ileriye doğru hareket etme eğiliminde olduğu yerde, dişil yaratıcılığın dairesel olmaktan ziyade spiral şeklinde kendi etrafında dönme eğiliminde olduğu" söylenir.[25]Sürekli değişiyor. Dans aracılığıyla Değişen Kadın yaratır. İnanılmaz güzelliğe sahip bu kadın gittiği her yerde güzellik yaratıyor. Beyaz deniz kabukları ve turkuazdan bir elbise giyiyor ve tüm genç Navaho kızları için ergenlik ritüeli yapıyor. Bu dans “İlk Ergenlik Töreni Şarkısı”nda şöyle anlatılmaktadır:

Hareket ediyor, hareket ediyor.
Hareket ediyor, hareket ediyor.

Beyaz Kabuklu Kadın, hareket ettiriyor Beyaz deniz
kabuğundan ayakkabılarını, hareket ettiriyor Siyah şeritli
ayakkabılarını, hareket ettiriyor Beyaz deniz kabuğundan
ayakkabı bağlarını, hareket ettiriyor Beyaz deniz kabuğundan
taytlarını, hareket ettiriyor. . . .

Dans eden beyaz deniz kabuğu eteği hareket ediyor Beyaz
deniz kabuğu kemerini hareket ettiriyor
Beyaz deniz kabuğundan eteğini hareket ettiriyor Beyaz
deniz kabuğundan bileziğini hareket ettiriyor Beyaz deniz
kabuğundan kolyesini hareket ettiriyor Beyaz deniz
kabuğundan küpelerini hareket ettiriyor. . . .

Üstünde erkek bir mavi kuş çok güzel dans ediyor, hareket ediyor
Şarkı söylüyor, sesi çok güzel, hareket ediyor. . . .

Önünde her şey güzeldir, hareket eder
Arkasında her şey güzeldir, hareket eder.

Hareket ediyor, hareket ediyor

Hareket ediyor, hareket ediyor.[26]

Bu hareket etme yeteneği *ile* zorlamaya çalışmadan yaratıcı dürtü, dişiliğin ancak şimdi öğrenmeye başladığım bir yönüdür. Baba kızları da benim gibi zor zamanlar geçiriyor *izin vermek* olacak şeyler; Olayları ve zamanlamasını kontrol etmeyi seviyoruz. Bir sonuç beklemek ve sonucun belirsizliği büyük kaygı yaratır. Her şeyin doğal döngüsü içinde gerçekleşmesine izin veren bir kadınsılık niteliği vardır. Terapide ve yaratıcı süreçte bilinçdışının derin seviyelerinde çalışan insanlar, hem dinginlik hem de yenilenme aşamaları olduğunu ve bunlara saygı duyulması, korunması ve zaman verilmesi gerektiğini bilirler. Kimse zorla doğum yapamaz. Tezahürün gizemine güvenmek, kadınsı yolculuğun derin öğretilerinden biridir.

Geminin Rafine Edilmesi

Hakkında bilgi edinmek *yapı* yerine *yapmak* kadının kutsal görevidir. Günümüzde pek çok kadın rüyalarda ve sanat eserlerinde, dişilliğin içe yönelik yönünü dile getiren kap imajını yeniden ele alıyor. *vesica piscis* ("Balık kabı") hem pagan hem de Hıristiyan dinlerinde kap olarak dişilliğin sembolüdür. Joan Sutherland, hayatımız olan gemiyi rafine etmekten bahsediyor. "Meditasyon ve bu tür yalnız çalışma, kabı içeriden arındırır ve toplumsal ritüel, bir araya gelme ve diğer kadınlarla kutlama onu dışarıdan arındırır. O kap üzerinde çalışmaya devam etmeliyiz çünkü o kabın kalitesi, içinde neler olabileceğini, meydana gelebilecek dönüşümün doğasını belirler. Kabın kendisine verileni, içinden geleni kabul edebilmesi için bu arınma sürecine dikkat etmeliyiz. İncelik, şeffaf bir kap haline gelinceye, duvarlar birleşinceye kadar hem içeride hem de dışarıdadır. Ve bu çok basit; karmaşık değil. Ancak bu zordur ve bu konuda gerçek bir bağlılık gerektirir."[27]

Yapı kendini kabul etmeyi, kendi içinde kalmayı ve *yapmak* kendini kanıtlamak. Dış dünyadan alkış almayan bir disiplindir; üretim için üretimi sorguluyor. Siyasi ve ekonomik açıdan çok az değeri var ama basit mesajı bilgelik içeriyor. Eğer kendimi olduğum gibi kabul edebilirsem ve çevremle uyum içinde olursam,

Mutlu olmak için üretmeye, tanıtmaya, kirletmeye gerek yok. Ve varlık pasif değildir; odaklanmış farkındalık gerektirir.

New Mexico'lu bir sanatçı olan Valerie Bechtol, varlığın bu aktif yönüne hitap eden ruh kapları yaratıyor. "Yarattığım ruh kapları, kap olarak kendimle bir bağlantıdır, içeri giriyorum ve ihtiyacım olan her şeyin içimde olduğunu fark ediyorum. Ben inanılmaz bir bedenim, tamamen kendi kendine yeten, büyük, harika, devasa bir rahimim. Nerede olduğum önemli değil. O gemide benim bir evim var. Çalışmalarımla, bugün bu kültürde gemilere yüklediğimiz pasiflikten kurtulmak istiyorum. Kabın çok aktif bir araç olduğu pagan zamanlarındaki anlamı geri almak istiyorum. Bu dönüşümseldi; kap şifa amaçlı kullanılıyordu ve her zaman kadınlar tarafından yapılıyordu."[28]

Belki de bunun nedeni kadınların bir kap olmanın ne demek olduğunu anlamasıdır. Rahimlerinde dönüşümün gerçekleşmesine izin vermenin ne demek olduğunu anlıyorlar. Destek ve saygı gösterilirse*olmak*kim olduklarına göre kadınlar bilgeliği doğurur. Ve gezegenimiz Gaia'nın bu dikkatli bilgeliğe ihtiyacı var*yapt*tüm canlı türleriyle doğru ilişkiye girebilmek. Bizim akılsızımız*yapmak*bu dünyada inanılmaz bir yıkım yarattı.

Bu yüzden yeniden tanımlamak çok gerekli*kahraman*Ve*kadın kahraman* bugün hayatımızda. Kahramanca arayış, iktidarla, fetih ve tahakkümle ilgili değildir; doğamızın hem dişil hem de eril yönlerinin evliliği yoluyla hayatımıza denge getirme arayışıdır. Günümüzün kadın kahramanı, kadınsı doğasını geri kazanma korkusuyla yüzleşmek zorundadır; onun kişisel gücü; sosyal yapıları hissetme, iyileştirme, yaratma, değiştirme ve geleceğini şekillendirme yeteneği. Bize tüm türlerin birbirine bağlılığı hakkında bilgelik getiriyor; bize bu küresel kapta nasıl birlikte yaşayacağımızı öğretiyor ve hayatlarımızda kadınsı olanı geri kazanmamıza yardımcı oluyor. Onu özlüyoruz:

> Ah, Büyük Büyük Anne,
> Bir babanın kızı oldum, Nihayet
> annemin kızı oldum.
>
> Ah anne, bağışla beni çünkü ne yaptığımı
> bilmiyordum. Ah anne, benim seni affettiğim gibi beni
> de affet. Ah, büyükanne; ah, Büyük Büyükanne,
>
> Eve geliyoruz. Biz
> kadınız.
> Eve geliyoruz.

8

Anne/Kız Ayrılığını İyileştirmek

Tarihteki zamanımızın gerçekliği, peri masallarının modelini tersine çevirmemizi gerektiriyor; bastırılmış erkeksi unsuru yenilemek ve bütünleştirmek için geri dönmeli, bu dişi takımyıldızlarını onarmalı ve iyileştirmeliyiz.

Madonna Kolbenschlag, *Uyuyan Güzel'e veda öpücüğü*

Derinlere doğru koşuyor
Bu ilk Pazar günü, kırmızı
anemonun gelgitinde bizi kanla
işaretleyecek yarayı saracak
olan kefeni çözme arayışı

Baharın ilk dolunayı bizi
her şeyin kökenine
çağıracak
ve zamanın dönüm
noktasında kurtuluştaki
ayın yansımasını
görmemizi sağlardı
Aşk.

Julia Connor, “Tavşanın Ayında”

Kadın kahramanın yolculuğunun bir sonraki aşaması, benim hastalık dediğim şeyi iyileştirmeyi içerir. *anne/kız ayrılığı*, kişinin dişil doğasından kopması. Ve bu benim için yolculuğun yazılması en zor kısmı çünkü benim için en acı verici kısım bu. Birçok kadın gibi ben de içimdeki güçlü babayı keşfettim ve toplumun erkek olarak tanımladığı kahramanlık niteliklerini geliştirdim. Dış dünyada bana çok faydası olan ayırt etme, mantıksal düşünme ve takip etme becerilerini geliştirdim. Hayatımda birçok kez bu inişe geçtim ve Ereşkigal tarafından çiğnenmekten kurtuldum. Her seferinde yeraltı dünyasından daha fazla parçam sağlam olarak geri dönüyorum.

Anne ve kızı. Meinrad Craighead'in tablosu.

Ama içimdeki anne/kız ayrılığını iyileştiremedim. Kendi annemle ilişkim hiçbir zaman kolay olmadı ama bu yaranın bir kadının kişisel annesiyle olan ilişkisinin ötesine geçtiğini hissediyorum. Kültürümüz içindeki değerlerdeki dengesizliğin özüne iniyor. Duygularımızdan, manevi doğamızdan ayrıldık. Derin bağlantı için yalnızız. Bağlılığı ve topluluğu özlüyoruz; Bu kültürde eksik olan kadınsılığın olumlu, güçlü besleyici nitelikleri için. “Bir birey ya da toplum çok tek taraflı hale geldiğinde, insan deneyiminin derinliğinden ve hakikatinden çok fazla koptuğunda, psişede bir şeyler olur.

ayağa kalkar ve özgünlüğü yeniden sağlamak için hareket eder. Çöküş, yaşamı bir an için sıradan gerçekliğin taleplerinden kurtarır ve derin bir ruhsal süreci, kendi iyileştirici sonu olan içsel bir geçiş törenini harekete geçirir.[1]Güçlü, güçlü bir kadın ebeveynin özlemini çekiyoruz.

Annesiz Kızları

Pek çok kadın gibi ben de hiçbir zaman derinden annelik duygusu hissetmedim; Derinden sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilmeme rağmen. Annem beni kabul etmekte zorlandı; Çocukken ona fazlaydım. Sürekli ağaçlardan düşüyordum, uzuvlarımı kırıyordum ya da kazalara karışıyordum. Benim yaratıcı dürtülerime değer vermiyordu; bu dürtüler onu tehdit ediyordu. Beni zapt etmeye çalıştı ama ben zaptedemedim. Onun annelik kabından çıkmaya devam ettim. Benim için çok küçüktü; beni boğdu.

İlk yıllarımda kadınsı olanı boğucu ve tehlikeli olarak tanımladım. Her ne kadar dişiliğin güzelliğini ve duygusallığını fark etsem de bana göre bu mizahtan yoksundu. Mükemmelliği arıyordu ve ben kesinlikle mükemmel bir çocuk değildim; duygularım uymadı. Kadınsı olanı ilk reddetmemin annemin öfkesini, onaylamamasını, katılığını ve beni olduğum gibi duyamamasını veya görememesini reddetmek olduğunu biliyorum. Genç bir ergen olarak onu ne kadar reddedip babamla özdeşleştiysem, içimdeki güçlü güçlü kadından o kadar uzaklaştım.

Şans eseri annem dini hayatıyla çok ilgiliydi ve maneviyata olan bağlılığımı teşvik etti. Aslında her gün erken ayin için yürüdüğüm için gurur duyuyordu. Kesinlikle Aziz Francis ve Meryem Ana ile ilgili hayallerimi onunla paylaşmadım ama sunaklar yaratarak ve azizlerle konuşarak saatler geçirebilirdim ve o beni yalnız bırakırdı. Evde olmadığım zamanlarda zamanımı ormanda, dere kenarında en sevdiğim ağacın yanında geçirirdim. Orada kendimi evimde, güvende ve korunmuş hissettim.

Annem yalnız kalmam için bana her zaman izin verdiği için mutluydu çünkü birlikteyken birbirimize yanlış şekilde sürtüşüyorduk. Bana her şeyi bilen biri dedi ve bir gün başımı belaya sokacağımı söyledi. Elbette haklıydı. Okuldaki rahibeler arasında sık sık heyecan yaratıyordum; özellikle de İsa'nın Dirilişi gibi bana mantıklı gelmeyen bir şeyi sorguladığımda. “İsa mezardan nasıl çıktı, rahibe?” İkinci sınıfta sormuştum. "Üç gündür ölüydü ve açıklığı büyük bir taş kapatıyordu."

Bu soruyu sormak, sınıftan derhal atılmamı ve müdürün odasına girmemi sağladı. Oradan eve gönderildim, orada annem kız kardeşleri kızdırdığım için kızmıştı. Başka bir defasında birinci sınıftayken rahibe koluma bir ölçü çıtası kırmıştı ve bu da öyle bir yaraya sebep olmuştu ki beni eve göndermeye korkuyordu. Korkmasına gerek yoktu. Eve döndüğümde rahibenin öfkesine neden olduğum için cezalandırıldım.

Ergenlik bir kabustu. On yedi yaşında ilk erkek arkadaşıma aşık olduğumda annem şeytanın beni ele geçirdiğine karar verdi ve beni kovmak için yerel rahiple bir randevu ayarladı. Şans eseri iptal etti. Eve hamile gelmememem gerektiği konusunda beni sürekli uyarıyordu ama o kadar korunaklıydım ki bunun nasıl başarıldığını bile bilmiyordum! Annem beni kadınlığın gizemleriyle tanıştırmamıştı. Yirmi bir yaşıma geldiğimde bunu çözdüm ve eve hamile ve nişanlı gelerek onun en büyük korkularını gerçekleştirdim. Affedilemez bir şekilde devam etti ve bana fahişe dedi. Gurur duyduğum hamile vücudum küçümsendi ve alay konusu oldu.

Bu, köprünün altındaki sudur, bir zamanlar çalkantılıydı ama şimdi sakinleşti. Dişil olandan bu kopuşun hayatımı nasıl etkilediğini incelerken, bedenime boyun eğdiğimin, onun ihtiyaçlarını göz ardı ettiğimin ve onu bitkinliğin ötesine, hastalığa ittiğimin farkındayım. Bana kolaylıkla gelen becerileri olduğu gibi kabul ettim; Sezgilerimi görmezden geldim. Rahatlamaya veya kuluçkaya yatmaya zaman ayırdığım için kendimi suçlu hissettim. Kolaylık yerine mücadele bekledim ve bu değerli yaşam armağanının tadını tam olarak çıkaramadım. Çocukluklarında çok çalışmaları, üretmeleri, lütfen, duygularını görmezden gelmeleri söylenen başka kadınlardan da benzer hikayeler duyuyorum. Hayatta hiçbir kolaylık beklentisi yoktu ve*zevk almak* hayat duyulmamıştı. Bunun yerine onlara şöyle söylendi: “Hayat zor, hayat adil değil; Rahatlamak istiyorsan papatyaları yukarı itene kadar bekle.”

Çocukluğum ve ergenliğim boyunca ifade edilmemiş öfkemin büyük bir kısmı üzerinde çalışırken, annelik sanatında derin şifa buldum. Ebeveyn ve ardından öğretmen olmak bana başkalarını nasıl yetiştireceğimi, güçlendireceğimi ve onlarla nasıl oynayacağımı öğretti. Çocukluğunda annelik eksikliği yaşayan birçok kadın gibi ben de en derin iyileşmeyi aktif annelik rolünde buldum. Otuzlu yaşlarımın başlarında, akıl hocam veya iş arkadaşlarım olan yaşlı kadınların sevgisinde ve onayında annemi aradım. Otuzlu yaşlarımın sonlarında, kendi kadınsı doğasından son derece memnun olan bir erkek bulduktan sonra yeniden evlendim. Onun sevgisinden derinden beslendim.

Kız kardeşim ve kadın arkadaşlarımla olan ilişkime değer veriyorum ve yıllardır kadınların geçiş törenlerini onurlandırmak için kadın gruplarına ve ritüellerine katılıyorum. Ama hâlâ annemle bağlantı kurmanın acil özlemini taşıyorum. Bunun bir kısmı kendi annemle asla yapmayacağım konuşmalar olduğunu bilmekten, bir kısmı da bütün olma arzumdan geliyor.

Anne/kız ayrımının içimdeki kadınsılıkla ilişkimi etkilediğini biliyorum. Ayrıca o yarayı iyileştirinceye kadar tamamlanmayacağımı da biliyorum. Annesinden ayrılan yeni doğmuş bir bebeğin çaresizliğini hissediyorum; Bu içsel çatlağı iyileştirmek için kendi içimde şefkatli bir anne geliştirmeliyim.

Kader Olarak Anne

Kişisel annemiz ister şefkatli ister soğuk olsun, ister güçlendirici ister manipülatif olsun, ister mevcut olsun ister yok olsun, onunla olan içsel ilişkimiz ruhumuza entegre olur.*anne kompleksi*. James Hillman, bu kompleksin kendimizle ilgili en kalıcı ve en inatçı duygularımızın temelini oluşturduğunu yazıyor:

> İnsan kader olarak anneyle yeniden ve yeniden karşı karşıya gelir. Yalnızca duyguların içeriği değil, işlevin kendisi de anne-çocuk ilişkisinde hayat bulan tepki ve değerlerden kalıplar alır. Bedensel hayatımız hakkında hissettiklerimiz, fiziksel öz saygımız ve güvenimiz, dünyaya girerken ve çıkarkenki öznel tavrımız, temel korku ve suçluluklarımız, aşka nasıl girdiğimiz ve yakınlık ve yakınlık içinde nasıl davrandığımız, Psikolojik soğukluk ve sıcaklık sıcaklığımız, hasta olduğumuzda nasıl hissettiğimiz, tavırlarımız, zevklerimiz, yeme ve yaşama tarzımız, alışılmış ilişki yapılarımız, jest ve ses tonlarımız hepsi annenin izlerini taşır.[2]

Bir kadın için anne kompleksinin, kendi kimliği ve cinsel duyguları açısından çok büyük etkileri vardır ve bunların, annesinin kendi bedeniyle ilgili rahatlığını veya rahatsızlığını nasıl algıladığıyla hiçbir ilgisi olmayabilir. Hillman şöyle devam ediyor:

> Anne kompleksinin etkisini göstermesi için duygu işlevi üzerindeki bu etkilerin kişisel anneden kopyalanması, hatta onunla çelişkili olması gerekmez. Anne kompleksi benim değil

anne; bu benim kompleksim. Bu, ruhumun annemi ele geçirme şeklidir.[3]

Eğer bir kadının ruhu annesini olumsuz ya da yıkıcı bir şekilde "ele almışsa", olumlu kadınsı doğasından ayrılır ve onu geri kazanmak için yapması gereken çok iş vardır. Eğer annesinin tavırları onun bir kadın olarak hayatta kalmasını tehdit ediyorsa, erkeksi olanla yakından özdeşleşebilir ve kurtuluşu onda arayabilir. Pek çok kadın, babalarında dişiliğin kendiliğinden, eğlenceyi seven, besleyici yönünü buldu.

Anne/kız ayrımının doğası aynı zamanda kadının arketipsel Anne'yi, Toprak Ana'yı ve kültürel dişil görüşünü içeren ruhuna nasıl entegre ettiğiyle de belirlenir.

Kolektif ruhumuz Annenin gücünden korkar ve onu karalamak ve yok etmek için elinden geleni yapar. Onun beslenmesini doğal karşılıyoruz; maddeyi kullanırız, kötüye kullanırız ve ona hükmederiz (*ana*) her fırsat bulduğumuzda. Prince William Sound'a dökülen her varil petrol, New Mexico çölünde depolanan her ton nükleer atık, asit yağmurunda boğulan her ağaç ona karşı olan büyük kibrimizi ve umursamazlığımızı gösteriyor.

Kiliselerimiz yüzyıllar boyunca Tanrı'nın kadınsı yüzünü yeraltına itti, onun imajını yok etti ve gücünü erkek tanrılar adına gasp etti. Etrafımızdaki kültür bize unutturmak için elinden gelen her şeyi yaparken, kendimizi nasıl kadınsı olana bağlı hissedebiliriz? Açgözlülük, tahakküm ve cehalet tanrılarının önünde eğiliriz ve kadınsı beslenme, denge ve cömertlik imgeleriyle alay ederiz. Dünyaya tecavüz ediyoruz, yağmalıyoruz, yok ediyoruz ve onun bize sonsuza dek vermesini bekliyoruz. Bu anne/kız yarası çok derin; onu iyileştirmek çok zaman alacak.

Kişisel Annenin Arayışı

Anne/kız ayrılığının getirdiği acının doğumdan, kızın artık annesiyle bütünleşmediği ve o güvenli, emniyetli ortamın onu bir kez daha içermesini özlemesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum. Ruhumuzun bir yerlerinde hepimiz amniyotik sıvının bizi nazikçe yıkayan ve hayata döndüren sıcaklığının özlemini çekeriz. İçimizde atan kalbinin güven verici sesini özlüyoruz. Anneden çok erken ayrılık gerçekleşirse ya da anneyle bağ doğumda kesilirse kadın hayatı boyunca annesini arayacaktır.

Rose-Emily Rothenberg, doğduğunda yetim kalan bir çocuğun deneyimi hakkında yazıyor:

Çok erken yaşlarda anne Benliği temsil eder. Hayat veren bu önemli projeksiyonu taşıyan anneyle canlı bir bağ, yenidoğanın güvenlik duygusu ve kendine verdiği değer açısından çok önemlidir. Anne ayrıca dünyaya kadar uzanan bir bağlantıyı da taşır. Bu temel birincil ilişki zarar gördüğünde, çocuğun egosu erkenden kendine döner ve kendi kaynaklarına indirgenir. Bebek daha sonra terk edilme deneyimini yaşar. . . .[4]

Anne tarafından terk edilmişlik duygusu yetim kadınlar için de bir sorundur. Anne fiziksel olarak orada olsun ya da olmasın, duygusal ve ruhsal varlığının yokluğu çocuk tarafından terk edilmişlik olarak hissedilir. Alkoliklerin erkek akrabaları ve yetişkin çocukları tarafından tacize uğrayan ensest mağdurları, çocuklarını koruyamayacak ve onlara yardım edemeyecek kadar bunalmış veya kendi kendine yeten anneler tarafından terk edilmenin dayanılmaz acısını anlatıyor. Bu çocuklar yaşamları boyunca, acil annelik ihtiyaçları nedeniyle başkalarından ilgi, onay ve bir benlik tanımı istemeye devam ederler.

Bir kadın içindeki dişiliğin yarasını fark ederse ve annesi hâlâ hayatta ve müsaitse, bu ilk ilişkiyi yenileyip dönüştürerek bu yarayı iyileştirmeye çalışabilir. Annesiz bir kız olmasından kaynaklanan parçalanmışlığın farkına varıyor ve bağlantı istemek için uzanıyor. Jung analisti Lynda Schmidt, "Babanın Kızı Annesini Nasıl Buldu?" başlıklı makalesinde, annesi Jane Wheelwright ile orta yaşta bir ilişki bulmayı anlatıyor.

Doğası gereği annelik yapan Schmidt, kendisinden önceki annesinin yaptığı gibi bir çiftlikte çok az gözetim altında büyüyordu. Artemis modunda, “iyi baba” figürleri olan kovboylar dışında gözetim olmadan büyüdü. “Annem ve babamın özel vizyonları ve tutkuları nedeniyle dünyada geleneksel yöntemlerle çocuk yetiştirmeyi içermeyecek işleri vardı. O halde benim için hayatımın en büyük kaynağı vahşi doğaydı, (Büyük Anne/Kadın Benliği olan) ifade edilmemiş bir biçimde doğaydı. Dolayısıyla baş annem bir arketip, bir atmosfer, bir coğrafyaydı. Minimum düzeyde etten ve kandan kişisel annelik vardı. . . .[5]

"Büyük Ana-Çiftliğin" kadın dünyası için mükemmel bir model olduğunu ve bu modelin ona içgüdüsel ve biyolojik benliğiyle güçlü bir bağ sağladığını fark etti, ancak orta yaşlarına kadar kendi annesiyle çok az bağı vardı. O sırada annesinin kitabının orijinal metnini okudu.*Bir Kadının Ölümü*Wheelwright'ın ölmekte olan bir kadın kanser hastasıyla ilişkisini konu alan bir anne/kız hikayesiydi. Schmidt ilk kez annesini böyle deneyimledi*Anne*. Hikaye annesinin başka bir genç kadınla olan ilişkisi hakkında olmasına rağmen, Schmidt onun "anaç ve ilgili olma, hatta belki bana karşı olma" kapasitesini hissedebiliyordu. Ve bu duygu hayatımın ikinci yarısının kapısını açtı."[6]

Schmidt, her ikisinin de annesi olan çiftlikte birlikte vakit geçirdiklerinde annesiyle ortak bir zemin buldu. Orada bir eşitlik, kardeşlik ilişkisi geliştirdiler. At sırtında taşımaya olan ortak sevgileri ve fikir dünyasında birbirleriyle tanışabileceklerini, yazılarında ve sunumlarında anne-kız ilişkisini geliştirebileceklerini keşfettiler. Artık anne-kız ilişkileri üzerine düzenlenen atölye çalışmaları aracılığıyla şifalarını diğer kadınlarla paylaşıyorlar.

Anneleri ölen ya da başka sebeplerden dolayı ulaşılamayan kadınlar, annelerini rüyalarda, doğada, sanatta ararlar. "Persephone'nin Annesini Arayışı"nda Patricia Fleming, Anneye duyduğu özlemi anlatıyor. Fleming, annesi Uruguay'da doğduktan yirmi sekiz saat sonra öldüğünde öksüz kaldı. Hayatının ilk beş yılında büyükannesi tarafından büyütüldü ve babası yeniden evlendiğinde acı bir şekilde ondan ayrıldı. Kocasıyla, kızıyla, arkadaşlarıyla ve iş arkadaşlarıyla olan ilişkisinde annesini aradı ama içindeki dişiliği ancak hamile kızının ölmek üzereyken ve doğmamış çocuğunu kaybedinceye kadar iyileştiremedi. Annesinin, büyükannesinin, kızının acısının ve doğmamış çocuğunun acısını yaşadı.

O bahar iris çıktığında, iris boyamak istediğimi fark ettim, iris dışında hiçbir şeyi boyamadım. Bu son derece feminen şekilleri boyamak içimdeki bir ihtiyacı dolduruyor ve içimdeki derin feminenliğe bir köprü kuruyor gibiydi. Demeter hikayesinde Zeus'un sonunda Demeter'e ve onun gözyaşlarına acıdığını ve Homeros'a göre bir uzlaşma jesti olarak İris'i "altın kanatlarıyla" gönderdiğini hatırlayacaksınız. Efsaneye göre bu, anneye, Demeter'e, dünyaya giden ilk altın köprüydü.*-sıradan olana."*[7]

Fleming iyileşme sürecine, kendisine Anne'nin ülkesi gibi görünen Yunanistan'a yaptığı hac yolculuğuyla devam etti. Orada Artemis, İsis ve Demeter'i onurlandıran Tanrıça'nın kutsal yerlerini ziyaret etti. Demeter'le ilgili ilk deneyimi Tegea'daki küçük müzedeydi; burada Demeter'in oymaları ona büyükannesini o kadar hatırlattı ki, kabul edildiğinin anında farkına vardığını hissetti. Eleusis'te Demeter'in Kutsal Kuyusu'nda oturuyordu ve Demeter'in Persephone'den ayrılırken yaşadığı şok ve travmadan derinden etkilenmişti. Fleming sonunda kendi çektiği acıların bir anlam taşıdığını hissetti ve Demeter'le olan akrabalığı sayesinde kendini yenilenmiş ve arınmış hissetti.

Bu deneyimin ardından büyükannesinin gördüğü bir rüya, Fleming'in annesini arayışıyla barışmasına yardımcı oldu. Rüyasında ölen büyükannesine nereye gömülmek istediğini sordu. Büyükannesi bunun kendi seçimi olduğunu ancak onu eve götürmeye karar verirse her zaman yanında olacağını söyledi. Fleming tabutunu eve götürüp oturma odasına koymayı kabul etti. Bu rüyada Anneyi/Büyükanneyi içselleştirdiğini fark etti. Annesini arayışı gerçekten de sona ermişti.[8]

İlahi Sıradanlık

Anneleriyle ilişkilerinde derin bir yara yaşayan kadınlar genellikle şifalarını sıradan deneyimlerde ararlar. Birçokları için bu şu şekilde olur:*ilahi sıradanlık:*Bulaşıkları yıkamak, tuvaleti temizlemek ya da bahçedeki yabani otları temizlemek olsun, her sıradan eylemde kutsal olanı görmek. Kadın kendini sıradanlığa dayandırarak beslenir ve iyileşir. İçsel dişilliğin yeniden kazanıldığı bu dönemde sıklıkla Hestia ile özdeşleşir ve İçindeki Bilge Kadını bulur.

“Hestia Dünyanın merkezi, evin merkezi ve bizim kişisel merkezimizdir. Yerini terk etmiyor; onun yanına gitmeliyiz.”[9]O, içsel bilgeliğimizin yeridir. Antik Yunan'da Hestia hem ocağın bakire tanrıçası hem de bir evin ocak ateşiydi. Ocak hala bir evin merkezini, elementlerden korunan bir sığınağı, aile ve arkadaşların bir araya geldiği yeri temsil ediyor. Hestia ile ilişkili değerler sıcaklık, güvenlik ve insan ilişkileridir. Bir ailedeki veya organizasyondaki Hestia, ağları ören, ayrıntılarla ilgilenen, herkesin ne yaptığını bilen bir “örümcek”tir.

Kadınlar dış dünyada daha fazla rol üstlendikçe aile ocağı başıboş kaldı ve bağları besleme ruhu bozuldu. Ailenin merkezi olarak dişiliğin değeri, toplumun kadını değersizleştirmesinde büyük ölçüde göz ardı edilmiştir. Ev ve ocak önemini yitirdikçe, ana gezegenimize değer vermeyi ve korumayı da unuttuk. Kadınlar, insanoğluna hem fiziksel bedenlerine hem de kolektif evimizin bedeni olan dünya gezegenine özen göstermenin önemini hatırlatmak için ocaktan ayrılmak zorunda kaldılar.[10]

Doğada ve Toplumda Şifa

Günümüzde pek çok kadın, bağlılık sanatına yeni bir şekilde odaklanıyor. İçlerindeki dişillik ile olan ayrılığı iyileştirme arzusuyla, diğer kadınlara ulaşıyorlar, kutsal olan deneyimlerine isim vermek için bir araya geliyorlar, Gaia ile olan bağlarını onurlandırıyorlar ve kadın toplantıları ve vizyon arayışları aracılığıyla kadın geçiş törenlerine katılıyorlar.[11]Anne/kız ayrılığını iyileştirmek, birlikte yaratılan bir yolculuktur; Bir kadının kendi sesini duyabilmesi ve yönünü onaylayabilmesi için destekleyici bir topluluğa ihtiyacı vardır.

Doğada kadın, orijinal Anne Gaia'nın kollarındaki yorucu arayışından kurtulur. "O, bir anneden daha topraktır ve genel olarak bir insan annesiyle ilişkilendirilen özelliklere sahip olamayacak kadar büyük ve fazla mesafelidir."[12]Tüm canlı maddeler ondan doğar. Cömert göğsü bize doğurganlığımızı hatırlatıyor. Bize kendi döngüsel doğamızı yansıtıyor: kış uykusuna yatma ve doğum yapma zamanları. Baharın ilk çiçekleri, kuzeye uçan kazlar, uzun otların arasından esen rüzgarlar, somonların yumurtlaması bize yaşamın yenilenmesini hatırlatır. Kış gündönümü bize dinlenmemize ve hayallerimizi toplamamıza izin verir.

Kadınlar mevsimleri kutlamak ve ayın evreleriyle olan bağlarını onurlandırmak için bir kez daha bir araya geliyor. Anneler, ergenlik çağındaki kızlarıyla birlikte ilk adet görme ritüellerini oluşturmaya ve menopoz ritüelleri aracılığıyla kendi kan akışının durdurulmasını kutlamaya başladılar. Vahşi doğa vizyon arayışları sayesinde kadınlar, her yaştan kadından oluşan bir topluluk tarafından desteklenirken kişisel korkularının üstesinden gelme cesaretini buluyor. Birlikte şarkı söyler, dans eder, oruç tutarlar ve sessizce tek başlarına kız kardeş yılan, kardeş şahin ve kız kardeş ayın hikayelerini dinlerler. Gerçek yollarının bir vizyonu için dua ediyorlar. Kadınlar, yürekten gelen değerleri, kapsayıcı dili ve yaşamı kutlayan görselleri birleştiren bir gelecek hayallerini paylaşıyorlar.

Rehber Olarak Büyükanne

Pek çok kadın, dişiliğin gizemli alemlerine rehber olarak Büyükanne imajına başvuruyor. Bir kadının büyükannesi güvenli bir sığınak, bir beslenme kaynağı, hastalık zamanlarında bir bakıcı olarak hatırlanabilir. Hekate, Örümcek Büyükanne ve Hestia gibi o da bir kadının günlük yaşamında eksik olabilecek kadınsı içgörü, bilgelik, güç ve şefkat niteliklerini bünyesinde barındırıyor. Zor geçişlerde bize yardımcı olması için dişiliğin bu kocakarı yönüne çağrıda bulunuyoruz.

Yirmili yaşlarının sonlarında, hayatının işinin yönünü anlamaya çalıştığı bir dönemden geçen psikoterapist Flor Fernandez, büyükannesi Patricia'nın Küba'daki imajına başvurdu.

"Büyükannem benim için her zaman ilham ve güç kaynağıydı. Onun koruma ve iyileştirme aurasıyla çevrelenmiş olarak büyüdüm. Onun dualarıyla, şifalı otlarıyla ve ritüelleriyle başkalarını iyileştirmesini izledim. Meraklı bir çocuktum ve o da benimle işi hakkında konuşmak için zaman ayırdı. *Curandera* veya şifacı. Beş yaşımdayken çok hastalandım *mal de ojos*. (İnanışlara göre bu hastalık, negatif enerjiye veya düşünceye sahip bir kişinin bakması sonucu ortaya çıkıyor. Belirtileri o dönemde yaşadığım kusma ve ishaldir.)

"Büyükannem beni şifa odasına götürdü, mumları yaktı ve ilahi söyleyip dua etmeye başladı. Birkaç dakika sonra iyiydim ve dışarı çıkıp arkadaşlarımla oynamaya hazırdım. Ancak büyükannem beni odada tuttu ve korunmam için bana bir dua öğretti ve gelecekteki durumlarda bana yardım etmesi için manevi bir rehber çağırdı.

"On beş yaşımdayken bu ülkeye gelmek için büyükannemi terk ettim. Yıllarca onunla ve şifa çalışmalarıyla olan bağlantımı unuttum. Büyükannemin işinin batıl inanç olarak kabul edildiği yeni bir kültürü özümsemem gerekiyordu. Yirmi sekiz yaşımdayken onu yeniden hatırlamaya başladım. Varoluşsal kriz diyebileceğiniz zor bir dönemden geçiyordum. Köklerimi ve ruhumu kaybetmiştim ve kendimi boş ve kaybolmuş hissediyordum.

"O dönemde ölüm, ölmek ve rüyalar üzerine bir atölyeye gitmiştim ve atölyede bir an kadın lidere baktığımda büyükannemin yüzünü gördüm. Bir enerji akımının doğrudan kalbime girdiğini, beni unuttuğum bir bilme alemine yükselttiğini hissettim. O gece onu rüyamda gördüm. Yanıma geldi ve şöyle dedi: 'Çocuğum, seni kucağıma oturtup seninle konuştuğum zamanları hatırla.

şifalı otlar ve bitkinin gücünü ve gücünü korumak için bunların doğru zamanda nasıl toplanacağı hakkında size bilgi vereceğiz. Birlikte insan doğası ve görünmeyen ama hissedilen güçler hakkında konuşarak çok zaman geçirirdik. Sen farklı bir çocuktun ve seninle birlikte olmaya zaman ayırdım çünkü gelecekte de öğretilerime devam edebileceğini biliyordum. Bir zamanlar benim gibi kadın doğamızın gizemini de unuttun.'"[13]

Bu rüya Fernandez'in şifacı olma yolculuğunun başlangıcıydı. İlk önce kendi bedenini iyileştirmekle başladı ve bu enerjiyi başkalarının iyileşmesine kanalize etmeye devam etti. Diğer pek çok kadın, kendi kadınsı doğalarını geri kazanırken büyükannelerinin özel armağanlarını ve yeteneklerini hatırlıyor.

Efsane Yaratan Olarak Kadın

Efsane yaratmak devam eden bir süreçtir ve mitler yaşamı düzenlemek için gereklidir. Şiir bağlamında mitin tanımını tartışırken Mark Schorer şöyle yazıyor: "Efsaneler, deneyimlerimizi kendimiz için anlaşılır kılmak için sürekli olarak mücadele ettiğimiz araçlardır. Efsane, sıradan yaşamın gerçeklerine felsefi anlam veren, yani deneyim için düzenleyici değere sahip olan büyük, kontrol edici bir görüntüdür. Mitoloji, bu tür imgelerin az çok eklemlenmiş bir bütünü, bir panteondur. Bu tür görüntüler olmadan deneyim kaotik, parçalı ve yalnızca olağanüstüdür. Onları yaratan deneyimin kaosudur ve onların bunu düzeltmesi amaçlanıyor."[14]

Eğer bir kadın, annesi ya da büyükannesi tarafından dişil bir mitolojiye dahil edilmemişse, içindeki dişil ile, Büyük Anne ile kendi ilişkisini geliştirmek zorundadır. Bu, bugün pek çok kadının neden içindeki yarayı iyileştirmek için güçlü kadınsı tanrıların ve kadın kahramanların eski görüntülerini aradığını açıklayabilir. Kadın tarihi çok paramparça olduğundan kadınlar, Yunanistan'ın gücü birden fazla tanrıya bölmesinden önce var olan kadın mitolojisinin unsurlarını bulmak için tarih öncesine uzanıyor. Arkeologlar, Tanrıça'nın hayat veren ilkelerine dayanan eski kültürleri ortaya çıkardıkça, kadınlar, kadının rolünün insan hayatını ve doğanın kutsallığını korumak olduğu bir zamanlar kendilerine tanınan güç ve saygınlığı geri kazanıyorlar.

1970'lerden beri kadın sanatçılar, Hıristiyanlık öncesi tanrıça figürlerini ve onlarla ilişkilendirilen sembolleri temsil eden çok sayıda resim yarattılar. "Mary Beth Edelson, Carolee Schneemann gibi kadın sanatçılar,

Mimi Lobell, Buffie Johnson, Judy Chicago, Donna Byars, Donna Henes, Miriam Sharon, Ana Mendieta, Betsy Damon, Betye Saar, Monica Sjoo ve Hannah Kay, Tanrıça arketipiyle ilişkili güçleri bir araya getirerek yeni bir forma enerji veriyorlar. En son tezahüründe, kadınların hayal gücü yetilerinin yeniden ele geçirilmesi yoluyla ataerkil yaratılış mitini def eden Tanrıça bilincinin."[15]

Kadının vizyonu ve gücü, Bakire, Anne ve Kocakarı tasvirlerinde temsil edilir; örümcek, yılan ve kuş; kap, mağara ve kâse; dağ, su ve ağaçlar; yanı sıra Cerridwen, Lilith, Coatlicue, Kwan Yin, Yemaya, Tiamat, Amaterasu ve çok daha fazlası gibi belirli kültürel tanrıça figürleri. Bu çalışmalar, yaratıcının, koruyucunun ve yok edicinin kadınsı yönlerinin özünü yakalıyor ve yaşamın temel unsurlarının korunmasını, bunlara saygı duyulmasını ve birbirine bağlanmasını kutluyor.[16]

İçinde*Efsane Yaratan Kadınlar: Yirminci Yüzyıl Kadınlarından Şiir ve Görsel Sanat* Estella Lauter, mitin genellikle bireylerin rüyalarında tekrarlanan veya kökenleri grup ritüellerinden gelen alışılmadık derecede güçlü bir hikaye veya sembol biçimini aldığını açıklıyor.[17]Şöyle yazıyor: "Bir efsane bir kez ortaya çıktığında, onu yalnızca rasyonel araçlarla yerinden etmek neredeyse imkansızdır. Bunun yerine aynı derecede ikna edici başka bir hikaye veya sembol konulmalıdır."[18]

Kadınlar, hâlâ kadınların gücünü çarpıtmak için kullanılan Havva gibi eski kadınsı sembollere ilişkin yaygın mitlere meydan okuyor. Los Angeleslı sanatçı Nancy Ann Jones, resimlerini anlatırken şunları söylüyor: "Binlerce yıl boyunca insanlık tarafından ilk günahtan sorumlu tutulan, kutsal olmayan ve kirli bir bedene sahip, baştan çıkarıcı bir kadın olarak tasvir edilen İncil'deki Havva'nın zulmüne meydan okumalıyız. Bu efsane, kadınların Adem'in kaburga kemiğinden sonra yaratıldığı için her zaman ikinci sınıf vatandaşlığa sahip olması gerektiği görüşünü güçlendirdi. Kadınlara getirilen tüm yasaklarda Havva, doğrulama aracı olarak kullanılıyor."[19]

Jones, eserindeki sembolleri açıklayarak devam ediyor*Zorlu Efsane III*: "Burada Havva'yı Chartres'in zemininde yazılı olan labirentin önünde resmettim çünkü Chartres, Hıristiyanlık öncesinde tanrıça için kutsal olan bir alanda inşa edilmişti. Eski Ahit'in yazılmasından yüzyıllar önce tanrıçaya tapınılırdı ve kadının cinselliği kutsaldı. Kadının cinselliğinin orijinal gücüne ve onuruna geri döndüğünü görmek istiyorum.[20]Jones gibi feminenliğe dair yeni hikayeler ve semboller yaratan sanatçılar, bu süreçte kendi feminen doğalarını iyileştiriyorlar.

Tanrıça İmgelerinin Kökeni

Tanrıça'nın ilk sembollerinin kökeni muhtemelen insanların doğumda kadın yaratıcılığına duyduğu saygıdan geliyordu. Anne imgeleri kutsallaştı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Japonya'da doğan ve şu anda Sausalito'da yaşayan Mayumi Oda, 1960'lı yıllarda Tanrıça'yı resmetmeye başladı ve bu sırada kendi çocuklarını doğurdu. Vietnam Savaşı sırasında erkek çocuk doğurma konusunda endişeliydi ve kendisine yaratma ve yaşama gücü verecek, özdeşleşebileceği olumlu bir kadın imajı bulmaya kararlıydı. Tanrıça hakkında önceden hiçbir bilinçli bilgisi ya da tanrıça imgeleri çizme arzusu yoktu; onlar sadece onun içinden çıktılar.

"O zamanlar siyah mürekkeple gravür yapıyordum. Gravür oldukça siyah bir ortamdır. Bu çörek otu içinden iri göğüslü bu iri kadın ortaya çıktı. Ona 'Venüs'ün Doğuşu' adını verdim ve bu kesinlikle benim kendi Tanrıçamın doğuşuydu."[21]

Son yirmi yıldır tanrıça imgeleri aracılığıyla kendisinin farklı yönlerini keşfetmeye devam etti.

"Öfkemi çok iyi bilmediğimde barışçıl tanrıçalar yapmaya çalıştım. Kwan Yin'i şefkatli, kılıçlı bir tanrıça olarak gösteren bir tablo yaptım ve bu tabloya 'Ey Tanrıça Bize Öne Çıkma Gücü Ver' adını verdim. Şefkatin sadece sempati değil, daha acımasız bir şey olduğunu fark ettim. Son birkaç yıldır kadının öfkeli, savaşçı tarafı olan Siyah Dakini ile çalıştım. Bunu ancak kendime karşı nazik olma pratiğiyle yapabilirdim. Sinirlendiğimde bunu yapamadım. İfade etmek istediğim öfke değildi; bunun ötesinde. Ölümümüzle tanışmak için aşmamız gereken şey, ikiliktir."[22]

Pek çok sanatçı Tanrıça ile doğa arasındaki bağlantıya değiniyor. Yetmişli yaşlarının sonlarında New York'lu bir sanatçı olan Buffie Johnson, sekiz yaşından beri Tanrıça'yı doğa formlarında resmediyor. "Bu göreve çok genç yaşta çağrıldım ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Yedi ya da sekiz yaşımdayken Duxbury, Massachusetts'te teyzem ve büyükannemle birlikte eski bir deniz kaptanı akrabamın evinde yaşıyordum ve güneşin, ayın, yıldızların, kuzey rüzgarının, doğu rüzgarının, dünyanın ruhlarını gösteren kırk illüstrasyon yapmıştım. ve gökyüzü. Hepsi farklı pozlarda kadınlardı."[23]

Otuzlu yaşlarında Büyük Anne'nin resimlerini toplamaya başladı. Çiçeğine bitki örtüsü tanrıçasını resmettiğini fark etti

resimler. “Bir gün uyandım ve dedim ki, 'Bitki tanrıçasını resmediyorum çünkü tomurcuğu, çiçeği, meyveyi, kabuğu ve kökü, Bitki Hanımının tüm döngüsünü yaptım.' Daha sonra otuz beş yıl boyunca Tanrıça'yı araştırdı ve insanoğlunun Tanrıça'nın varlığını kanıtlamak için yaptığı bilinen ilk eserlere ilişkin bulgularını kitabında derledi:*Canavarların Hanımı*.

Ona neden Tanrıça'yı resmettiğini sorduğumda şu cevabı verdi: “Dünya tehlikede ve biz de tehlikedeyiz çünkü biz dünyanın bir parçasıyız. Bitkilerin, hayvanların, minerallerin ve okyanusların insanlığa hizmet etmek için burada olduğuna dair Hıristiyan düşüncesinin aksine, biz birbirimize bağlıyız ve dünyayı kontrol etmek yerine onunla birlik içinde olmayı öğrenmeliyiz.[24]

Karanlık Rüya Kadını

Günümüz kadınları, güç sergilemek için başkalarına hükmetmeye ihtiyaç duymayan, ancak hayalperestin yanına gelip onu yeni bir düzene uyandıran güçlü, besleyici kadınların hayalini kuruyor. Karanlığı, yaşam ve ölümün sert gerçekleriyle yüzleşme ihtiyacını, felaket, acı ve psikoz olasılığını hayal ediyorlar. Birçok hayalperest, onları besleyen ve yeniden yaratan iri, güçlü, koyu tenli bir kadınla karşılaşır.

Kırklı yaşlarının ortasındaki bir kadın, böbrek ameliyatının ardından, iniş deneyimini yaşadığı şu rüyayı gördü:*karanlık rüya kadın*ve kadınsı yarasının iyileşmesi.

“Cehenneme indiğimi anlıyorum. Kırmızı parkamı giydim. Dünya dünyasına dönmek istiyorum.

“İskeletler ve gulyabanilerle çevriliyim. Diş gıcırdatma yüzünden cildim vücudumdan yeniyor. Ben kemiklerin arasında yürüyen kemiklerim. Rüzgar esmeye başlıyor ve çok kuruyorum. Bir çöldeyim, kemiklerim kurumuş ve bir toz yığınına dönüşüyor. Benden oluşan küçük kemik tozu yığınına bir damla temiz su damladı.

“Esmer bir kadın, Afrikalı ya da Hintli bir kadın, macunsu bir çamur elde etmek için tozu parmaklarıyla karıştırıyor. Beni yeniden yaratmaya başlıyor. Vajinamla başlıyor. İnsan bedenim ağlamaya başlıyor. Önce beni kadın yapıyor.

“Bedenim tamamlandıkça onun şu anda içinde bulunduğum bedenle aynı olduğunu görüyorum. Ameliyat izim hala duruyor. Göğüslerim hala emzirmekten dolayı sarkıyor. Ah, bu dünya için aldığım bu vücut. Henüz ölmedim. Ben bu bedende ve bu dünyada yaşıyorum. Dönüştürülmüş bir vücut başka bir yer içindir.

Bu, kadının kendisine ve hayatına ilişkin algısında muazzam değişikliklerin habercisi olan güçlü bir dönüşüm rüyasıydı. Karanlık rüya kadını, rüyayı gören kişiye doğrudan bir mesaj da verebilir.

Geçenlerde, uzuvlarında fazladan et bulunmayan zayıf siyah bir kadının mutfağımda oturduğu, açık avucuyla doğrama bloğunun üzerinde limon yuvarladığı bir rüya gördüm. Üzerinde yırtık pırtık bir sabahlık vardı. Biraz yorgun ama gözlerinde hayat dolu bir ifadeyle bana baktı ve şöyle dedi: "Kızım, iş bulmak için dünyayı dolaştım ve yazmak için eve geldim. Kelimelerini bul kızım.

Kadının Sözleri

Giderek daha fazla insan kutsal dişil imgeler ve hikayeler yarattıkça, bunlar dilde sağlamlaşıyor ve başkalarının deneyimlerini etkiliyor. Susan Griffin, dünyayı anne, fahişe ya da kocakarı yerine "kız kardeş" olarak yeniden adlandırdı ve bunu yaparak bize, bizden ayrı olmayan, erişilebilir bir doğa sevgisi verdi.

Griffin, "Bu Dünya: Benim İçin Nedir" adlı şiirinde, kederini, empatisini, erosunu ve dünyayla olan ilişkisindeki teselliyi kız kardeş olarak tanımlıyor. Sözleri derin şifa getiriyor.

Onun içine girdiğimde kalbimi delip geçiyor. Daha da ilerlediğimde peçemi ortaya çıkarıyor. Merkezine ulaştığımda açıkça ağlıyorum. Onu tüm hayatım boyunca tanıyorum ama o bana hikayeler anlatıyor ve bu hikayeler birer vahiy ve ben değişiyorum. Ona her gittiğimde böyle doğuyorum. Onun yenilenmesi sonsuz bir şekilde üzerimi kaplıyor, yaraları beni okşuyor; Aramıza giren her şeyin, aramızdaki gürültünün, körlüğün, aramızda uyuyan bir şeyin farkına varıyorum. Artık bedenim ona uzanıyor. Zahmetsizce konuşuyorlar ve onun huzurunda beni asla yarı yolda bırakmadığını anlıyorum. O da benim kadar hassastır; Onun duyarlılığını biliyorum; Onun acısını hissediyorum ve kendi acım içime giriyor ve kendi acım büyüyor ve bu acıyı ellerimle tutuyorum ve bu acıya ağzımı açıyorum, tadıyorum, biliyorum ve neden devam ettiğini biliyorum. büyük bir ağırlık altında, bu büyük susuzlukla, kuraklıkta, açlıkta, her hareketindeki zekayla felaketten kurtulur. Bu dünya benim kız kardeşimdir; Onun günlük zarafetini, sessiz cesaretini ve ne kadar sevildiğimi seviyorum *Birbirimizdeki bu güce nasıl hayran kalıyoruz*,*Tüm kaybettiklerimiz, tüm acılarımız, tüm bildiklerimiz:*

*bu güzelliğe hayran kaldık*ve unutmuyorum: o benim için ne ise, ben de onun için neyim.[25]

Karanlığı Geri Almak: Deli Kadını Geri Almak

Bu bölümü Madonna Kolbenschlag'ın peri masallarındaki kadın takımyıldızlarını onarma ve iyileştirme konusundaki alıntısıyla açtım çünkü cadılar, kötü üvey anneler ve deli kadınlar olarak bedenlenen dişilliğin bastırılmış kısımlarını geri almamızın ve yeniden bütünleştirmemizin zorunlu olduğunu hissediyorum. Peri masalları genellikle genç bir kızın (veya oğlanın) bakış açısından anlatılır ve onun ebeveynleri, kardeşleri, büyülü yaratıklar ve yol boyunca tanıştığı insanlarla olan ilişkisi etrafında döner. Başkalarının iyi ya da kötü muamelesine nasıl tepki verdiğini, yolculuğu boyunca zorluklarla nasıl karşılaştığını ve sonunda başarı ya da uzlaşma nimetine nasıl ulaştığını duyuyoruz.

Üvey anneler, cadılar ve deli kadınlar karakteristik olarak çocuğun gelişmesine engel teşkil eden kadınlar olarak tasvir edilir. Kötü niyetli, zalim, çekingen, manipülatif, kıskanç ve açgözlü olarak tanımlanırlar. Kötü eylemleri genellikle ölümle cezalandırılır. “Hansel ve Gretel”de cadı fırına itilir; “Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler”deki üvey anne, kızgın kömür üzerinde ısıtılan terliklerle ölümüne dans ediyor; ve Batının Kötü Cadısı "Oz Büyücüsü"nde eriyip gidiyor.

Peri masalında üvey annedeki ya da kötü cadıdaki zulmün kökenlerine pek değinilmez; onun her zaman böyle olduğunu varsayıyoruz. Elbette babasının gözbebeği olan, sızlanan, itaatsiz, manipülatif çocuk hakkındaki hikayeyi onun açısından asla duyamıyoruz. Kötü üvey anne, her çocuğun "mükemmel" bir anneye, her zaman var olan, her zaman anlayışlı ve koşulsuz sevgi dolu yanıltıcı komşu annesine sahip olmadığı için yaşadığı hayal kırıklığını temsil eder.

Bununla birlikte, kızın kapıyı açıp annesini geri aldığı, kadınlığın bizim görmemeyi seçtiğimiz, kabul etmeyi ve anlamayı reddettiğimiz bastırılmış kısımlarını iyileştirdiği bir halk hikayesi vardır. Annesi olan deli kadını iyileştirerek kendi içindeki dışlanmışları iyileştiren reddedilmiş bir kızın bu öyküsünü bana ilk kez hikaye anlatıcısı Kathleen Zundell anlattı. Aşağıda bu hikayeden benim uyarlamam yer alıyor.

Bir zamanlar dört kızı olan bir kadın yaşarmış. Zeki, güzel ve güzel kızları Bir, İki ve Üç'ü seviyordu ama kendisi olan en küçüğünden nefret ediyordu. Her gün dışarı çıktı

çocukları için yiyecek topluyor. Döndüğünde kızları onun şarkı söylediğini duyardı:

Sevgili kızlarım,
Bir, iki ve üç, Annene gel,
bana gel. Mesmeranda,
dördüncü kız, mutfak
kapısının arkasında kalın.

Kızlar annelerini içeri almak için kapıya koştular ama Mesmeranda mutfak kapısının arkasında kaldı. Daha sonra anne üç büyük kızı için akşam yemeği hazırladı ve birlikte konuşup gülerek yemeklerini yerken, kalanları Mesmeranda'ya attılar. Büyük kızlar büyüdü ve zenginleşti, Mesmeranda ise zayıf ve kırılgan kaldı.

Şimdi dışarıda annenin geliş gidişini izleyen ve üç tombul kızının açlığını çeken bir kurt pusuda bekliyordu. Annenin şarkısını söyleyerek onları yakalayabileceğini düşündü. Günlerce, gecelerce pratik yaptı ve bir öğleden sonra o uzaktayken kapıya gitti ve şarkı söyledi:

Sevgili kızlarım,
Bir, iki ve üç, Annene gel,
bana gel. Mesmeranda,
dördüncü kız, mutfak
kapısının arkasında kalın.

Hiçbir şey olmadı. Kurdun sesinin kısık ve hırçın olması nedeniyle kızlar kapıyı açmadılar. Engellenen kurt, Coyote'u görmeye gitti. “Bir annenin sesine ihtiyacım var” dedi. "Sesim yüksek ve tatlı çıksın." Coyote kurda baktı. "Karşılığında bana ne vereceksin?" O sordu. Kurt, "Annenin kızlarından biri" diye yanıtladı. Coyote, kurdun sesini ayarladı ve kurt, kızların evine dönüp şarkı söyledi:

Sevgili kızlarım,
Bir, iki ve üç, Annene gel,
bana gel. Mesmeranda,
dördüncü kız, mutfak
kapısının arkasında kalın.

Bu sefer kurdun sesi o kadar yüksekti ki rüzgarda uçtu. Kızlar güldüler ve birbirlerine, "Ah, bu sadece yapraklar fısıldıyor" dediler ve kapıyı açmadılar. Bir süre sonra anne geri döndü ve şarkısını kızlarına söyledi. Hemen kapıyı açtılar ve dördü tekrar yemeklerini yiyip kalanları Mesmeranda'ya bıraktılar.

Ertesi gün kurt Coyote'a döndü ve şikayet etti. "Sesimi çok ince çıkardın. Bunu düzelt ki kadın gibi konuşayım." Çakal kurda büyü yaptı ve kurt, kızların evine döndü. Bu sefer tıpkı annesi gibi şarkı söyledi:

Sevgili kızlarım,
Bir, iki ve üç, Annene gel,
bana gel. Mesmeranda,
dördüncü kız, mutfak
kapısının arkasında kalın.

Kızlar annelerini selamlamak için koştular ve kurt onları bir çuvala tıkıp götürdü. Mesmeranda mutfak kapısının arkasında kaldı.

O günün ilerleyen saatlerinde anne geri döndü ve kapıda şarkı söyledi:

Sevgili kızlarım,
Bir, iki ve üç, Annene gel,
bana gel. Mesmeranda,
dördüncü kız, mutfak
kapısının arkasında kalın.

Kapıya kimse gelmeyince şarkısını tekrar söyledi. Yine kimse gelmedi ve en kötüsünden korkmaya başladı. Sonra hafif bir sesin şarkı söylediğini duydu:

Anne, kızlarınız,
Bir, iki ve üç,
Artık duyamıyorum, göremiyorum.
Karanın ve denizin ötesine gittiler.
Mesmeranda burada, bana bak.

Kapıyı açan anne, çok sevdiği kızlarını göremeyince deli gibi evden kaçtı, saçlarını çekiştirip şarkısını defalarca söyledi.

Mesmeranda ayağa kalktı, boş odayı gördü ve açık kapıdan dışarı çıktı. Yolculuğuna başladı, dünyaya adım attı ve sonunda imparatorun oğluyla evlendi.

Zaman Geçti. Bir gün saçları eşek arısı yuvası gibi dağınık ve birbirine dolanmış yaşlı bir deli kadının sarayın kapısında şarkı söylediği duyuldu:

Sevgili kızlarım,
Bir, iki ve üç,
Artık duyamıyorum, göremiyorum.
Mesmeranda, dördüncü kızı,
Şimdi beni dinle, kapındayım.

İnsanlar onun yanından geçerken güldüler ve saray muhafızları ona yoluna devam etmesini söyledi. Ama her gün yırtık pırtık paçavralarıyla geri dönüyor ve şarkı söylüyordu:

Sevgili kızlarım,
Bir, iki ve üç,
Artık duyamıyorum, göremiyorum.
Mesmeranda, dördüncü kızı,
Şimdi beni dinle, kapındayım.

İmparatoriçe'ye sokaklarda kızı Mesmeranda için şarkı söyleyen deli bir kadın olduğu haberi ulaştı. Mesmeranda, "Deli bir kadın tanımıyorum ve annem de yok" dedi.

Bir gün Mesmeranda sarayın bahçesine çiçek dikiyordu ve deli kadının nakaratı sırasında adını duydu. Kapıyı açtı ve deli kadının yüzüne baktı. Orada annesini gördü. Elini tutup içeri getirdi.

“Anne,” dedi, “diğerleri gitti. Ama bana bak. Ben Mesmeranda'yım. Daha önce beni sevmiyordun ve ben mutfak kapısının arkasında kaldım. Ama şimdi buradayım ve seninle ilgileneceğim. Daha sonra annesini yıkadı, giydirdi ve saçını taradı.

Kadınlığın Gücünü Geri Kazanmak

Mesmeranda annesini geri alır, onu temizler, giydirir ve onunla ilgilenir. Kalbini açar ve Deli Kadın'ı geri alır.

onu reddeden anne. Her birimiz, tüm kadınsı gücümüzü geri kazanmak için, bir kenara atılan dişiliği geri almalıyız. Bir kadın, annelik yapmadığı için annesine kızmaya devam ederse, daimi gelin olarak bu kadına bağlı kalır. Dış dünyaya olgun bir yetişkin gibi görünmesine rağmen büyümeyi reddediyor. Derinlerinde kendini değersiz ve eksik hissediyor. İçinde*Hamile Bakire* Marion Woodman içimizdeki bu dışlanmış parçayı "hamile bakire" olarak adlandırıyor: "Biz gümüşünü ortaya çıkarana kadar karanlığa giderek, kurşuni karanlığımızı kazarak bilince gelen parçamız."[26]

Pek çok kadın, çocukluk döneminde “annelerinden” (anne, büyükanne, teyze, aile dostları) aldıkları mesajlar nedeniyle kendilerini hayata nasıl geri tuttuklarının farkında değil. Bu dualar annelerini hareketsiz bırakmaya ve kızlarının ruhunu zincirlemeye devam etmeye hizmet ediyordu: “Olmalıydım. . .” “Her zaman olmak istedim. . .” "Kendime ait hiçbir şeye sahip olamamanın ne kadar acı verici olduğunu bilemezsin." . . . “Kendime hiç zamanım olmadı.” . . . "Baban izin vermedi. . . .” “Başını belaya sokma.” . . . "Kimsenin duygularını incitme." . . . “Bunu kaldıramam. . .” "Ben bunaldım . . .” “Delireceğim. . .” “Başkalarının bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. . .” "Bu acıya dayanamıyorum."

“Bu acıya dayanamıyorum” hissetmemek için doğrudan bir emirdi. Alman asıllı Amerikalı bir anne, kızına herhangi bir konuda ne hissettiğini komşulara söylememesini söyledi: "Biz bu ailede bunu yapmıyoruz." Kızı annesine okulda arkadaşlarıyla yaşananlardan dolayı üzgün olduğunu söylerse annesi ona böyle hissetmemesini söylüyordu. Bu kız çocuğu için karanlığı geri almak, utancın ötesine geçerek onu geri kazanmak anlamına geliyor*Tümü*Ne kadar korkutucu olursa olsun kendinden sakladığı duyguların gerçek sesini bulabilmesi için.

Kırklı yaşlarının sonundaki bir müşteri, işitme güçlüğü çeken bir annenin yanında büyümüştü. Bu ilişkideki rolü annesini korumak, onun adına tercümanlık yapmak ve onun adına konuşmaktı. Annesinin aracısı olmaktan başka kendisine ait bir varlığı yoktu. “Görünmez olmayı küçük yaşlarda öğrendim. Ayrıca başkalarının ne istediğini de öğrendim. Ne istediğimi ifade etme fırsatım olmadı çünkü orada beni duyacak ya da dileklerimi onaylayacak kimse yoktu. İstemeyi bıraktım. Kendime görünmez oldum. Ancak şimdi, elliye yaklaştığımda, içeride olduğu kadar dışarıda da görünür olmanın, bildiklerimin takdir edilip övülmesinin, istediklerimi istemenin benim için ne kadar önemli olduğunu öğreniyorum.”

Çocukluklarında kendilerine destek olacak anneleri olmayan kız çocukları, her şeyi kendileri için yapmayı bilmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Bu, alkoliklerin yetişkin çocuklarının tipik bir tutumudur. Yetişkinler olarak yardım istemekte ve neye ihtiyaç duyduklarını bulmakta zorluk çekiyorlar çünkü bu tür bir rehberlik hiçbir zaman mevcut değildi. Yetişkinlikte ise başkalarına asla güvenemeyeceklerinden korkarak işleri kendi başlarına yapmaya devam ederler. Bilmedikleri ve asla öğretilmedikleri şeyleri gizlemek için mükemmel performans göstermeleri gerektiğini düşünüyorlar. Yardım istemeyi öğrenmek, kişisel güçlerini geri almada büyük bir adımdır.

Annemin içindeki deli kadını kabul edip ona değer vermek bana zor geliyor çünkü o zaman içimdeki deli kadınla yüzleşmek zorunda kalacağım. Eğer annemi olduğu gibi geri alırsam onun beni benim sevilmek istediğim gibi sevmesini sağlayamayacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım. Asla açıkça seven bir annem olmayacak: bir anne, evet, ama bir anne değil. Annemi olduğu gibi kabul etmeliyim. Annesiz bir kızın acısına dayanamıyorum; olduğum her şey olmamı engelliyor.

İçimdeki müttefikimle temas kurmaya yönelik bir imgeleme egzersizi sırasında kartal yanıma geliyor ve ona beni neyin geride tuttuğunu soruyorum. O cevaplar:

“Kızgınlığın seni geri tutuyor. Annenizden alamadığınız şeylere, yokluğa kızmayı bırakın. Size bahaneler sunuyor. Anneni affet. Kişisel kaybınızın ötesini görmek için bir kartalın görüşünü kullanın, aksi takdirde duygularınız çarpık hale gelecektir. Burnunuzun ucuna bakan fare olmayın.”

9

İçinizdeki Kalpli Adamı Bulmak

İçinizdeki erkek ve içinizdeki
kadın savaştaydı
ikisi de yaralı yorgun

ve bakıma muhtaç olmanın

zamanı geldi
onları ikiye bölen kılıcı
bırakmak

Yaralı Erkeği İyileştirmek

Kutsal Kase efsanesinde Parsifal, İsa'nın Son Akşam Yemeği'nde kullandığı kadehi ve Büyük Tanrıça'nın kadim kazanını, Kase'yi aradı. Parsifal Kâse Kalesi'ne girme cesaretini gösterdi ve burada Balıkçı Kral'ı cinsel organında veya uyluğunda iyileşmeyen bir yarayla gördü. Kâse'nin kendisi onu iyileştirebilirdi; Parsifal gibi masum bir gencin bir şeylerin ters gittiğini anlamasına, şefkat duymasına, "Neyin var?" diye sormasına ihtiyacı vardı. Ancak o zaman Kâse'nin iyileştirici nitelikleri krala sunulacaktı.

Kral, ruhlarımızın ve kültürümüzün egemen ilkesidir ve biz de yaralama konusunda Balıkçı Kral gibiyiz. Biz de masumluğumuzla "mükemmel bir aptal" olan Parsifal gibiyiz. Dengemizin bozulduğu gerçeğini göremiyoruz. Ta ki bir yanımız acımızı fark edene, şefkat duyana ve "Neyin var?" diye sorana kadar. iyileşmeyeceğiz.

Yaratıcı kadınlığımızla ilişkimizden koptuk; Sezgilerimizi, duygularımızı, bedenimizin derin bilgilerini dinlemeyi reddettiğimiz için rasyonel zihnimiz onu değersizleştirir ve görmezden gelir. "Eros yerine logos, sol beyin sağa doğru giderek daha çok logos alanına ilerledikçe, dişil, Tanrıça, Kâse olarak adlandırılabilecek o dile getirilemeyen anlam kaynağına karşı giderek artan bir yabancılaşma duygusu oluştu."[1]Yabancılaşmanın üzüntüsünü ve yalnızlığını hissederiz ama bu duyguların doğamızdaki dengesizlikten kaynaklandığının farkına varamayız.

Eril arketipsel bir güçtür; bu bir cinsiyet değil. Dişil gibi, tüm kadınların ve erkeklerin içinde yaşayan yaratıcı bir güçtür. Dengesi bozulduğunda ve*hayatla alakasız*kavgacı, eleştirel ve yıkıcı hale gelir. Bu ilgisiz arketipsel eril soğuk ve insanlık dışı olabilir; insani sınırlamalarımızı hesaba katmaz. Maçoluğu bize, bedeli ne olursa olsun ilerlememizi söylüyor. Mükemmellik, kontrol ve tahakküm ister; hiçbir şey asla yeterli değildir. Balıkçı Kral gibi erkeksi doğamız yaralı.

Kâse, hepimizin erişebileceği kutsal, yaratıcı dişil prensibin sembolüdür. Tıpkı dişiliğin erkeksi doğamızı iyileştirebildiği gibi, Kase de Kral'ı iyileştirebilir. Efsaneye göre Kâse her zaman Kâse Bakiresi tarafından taşınmıştır ancak Parsifal ve kral onu görmemiştir. "Kâse, kalesi ve muhafızları, hakaret, tecavüz, bakirelerine saldırı, Kâse'nin egemenliğine veya kanunlarına saygısızlık olarak temsil edilen bir saygısızlık eylemi nedeniyle büyülenmiştir.*Minne*ya da aşk.[2]

Parsifal ve kral gibi biz de içimizdeki Kâse'yi tanımıyoruz. Gözlerimizi açmalı ve bilincimizi genişletmeliyiz. Kültürümüzdeki yaralı, kuru, kırılgan, aşırı uzamış erilliği iyileştirmek için nemli, sulu, yeşil, şefkatli dişilliğe ihtiyacımız var. Aksi takdirde çorak bir arazide yaşarız. Parsifal Kâse'yi, Kâse Kalesi'ni ve yaralı Balıkçı Kral'ı deneyimlemişti ama "Neyin var?" diye sormadı. İyileşmek istiyorsak soruyu bilinçli hale getirmeliyiz. Her birimizin içindeki ilgisiz, kontrol dışı, erkeksi unsur bizi bir denge noktasının ötesine iter. Petrol tankeri gibi *Valdez* rotadan sapıyor, karaya oturuyor ve Doğa Ana'yı kirletiyor.

İlgisiz Eril

Çılgın, bilinmeyen bir güç
koçlar Sarhoş bir tekneyle Annemiz, kalın
siyah çamur nüfuz ediyor Tenine giriyor,
rüyalarıma giriyor
bilincimizi kirletiyor hepimiz
petrolden sarhoşuz

duyularımızı köreltiyoruz,

gözlerimizi başka yöne çeviriyoruz
günah keçisi ara
onun plajlarını tara
kuşlarını temizle

su samurularını kafese koy
Ara bağlantımızı inkar
edersek onu yine kandırırız

Toprak Ana'nın görmezden gelinmesinin

acısını çekiyorum
faydalanılmış
Onun zenginlikleri tüm

değerlerine göre çıkarıldı
İnsanoğlunun açgözlülüğü ve kibri
kirletiyor
kirliler
Ve
kirletir
Onun vücudu

Ne zaman öğreneceğiz
yaptığımız her şeyde
annemizi yaralıyoruz
diğer herkesi etkiler
artık görmezden gelemeyiz
biz deniz ve toprak birer
ağacız onu aşırılıklarımızdan
korumalıyız

Petrol sızıntısının hayatları üzerindeki olumsuz etkilerinden muzdarip çocuklarla çalıştığım Valdez, Alaska'dan yeni döndüm (25 Mayıs 1989) ve kendime Parsifal'in sormadığı soruyu soruyordum. Petrol şirketi sözcülerinin çamurun ekosistem, hayvanların yaşamları ve etkilenen balıkçı köylerinde yaşayan insanların yaşam tarzı üzerindeki etkisi hakkındaki inkar düzeyi beni hayrete düşürdü. "Bu sızıntıyı 15 Eylül 1989'a kadar temizlemiş olacağız." . . . “O kadar çok ölü hayvan yok.” . . . "Hiç kimse ölmedi, öyleyse neden acı gruplarına liderlik ediyorsunuz?"

Yalan söylüyorlar, durumu gizlemiyorlar ve çevreye verilen büyük yıkımı inkar ediyorlar. Balıkçıların geçim kaynaklarının kaybolmasına ya da deniz kuşları ve su samurlarının acı verici ölümlerine pek merhamet göstermiyorlar. 240.000 varil kaçak petrolün toksik etkilerini en aza indirmek için büyük bir halkla ilişkiler çalışması yapılıyor. Exxon ve Alaska Turist Kurulu, Alaska'nın güzelliğinin bozulduğu korkusunu ortadan kaldırmak için Marilyn Monroe'nun güzellik işareti olmayan imajını kullanarak dört milyon dolarlık bir reklam kampanyası başlattı. Reklamda şöyle yazıyor: "Uzun ve dikkatli bakmadığınız sürece, muhtemelen güzellik izinin eksik olduğunu fark etmeyeceksiniz." “O olmasaydı resim değişmiş olabilir ama güzelliği değişmedi. Aynı şey Alaska'da da geçerli. Petrol sızıntısı resmin küçük bir kısmını geçici olarak değiştirmiş olabilir ama buraya görmeye ve yaptığınız şeyler her zamanki kadar güzel.”[3]

Bu tür korkunç inkar, ilgisiz, yaralı, tehlikeli erilliğin kendi gerçeklik algısına tutunmasının bir örneğidir. Her birimizin içinde bunun bir unsuru vardır. Ruhumuzu kontrol eden katı, kararlı ve baskıcı erilliğe karşı körüz. Duygularımızı, bedenimizi, hayallerimizi ve sezgilerimizi her inkar ettiğimizde, bu içimizdeki zorbaya hizmet etmiş oluruz.

Bir kadının kendi içindeki bu dengesizliği iyileştirebilmesinin tek yolu, bilincin ışığını karanlığa taşımaktır. Yüzleşmeye, gölge tiranını adlandırmaya ve onu bırakmaya istekli olmalı. Bu, ego gücüne, finansal kazanca ve hipnotik, pasif yaşama yönelik akılsız bağlılıkların bilinçli bir şekilde feda edilmesini gerektirir. Cesaret, şefkat, tevazu ve zaman gerektirir.

Kadın kahraman için meydan okuma, bir fetih değil, bir kabullenme, kontrolsüz bıraktığı için zalim hale gelen isimsiz, sevilmeyen kısımlarını kabul etme meselesidir. Hayatı körü körüne yaşayamayız. Kendimizin çatışan tüm kısımlarını incelemeliyiz. Her birimizin gölgelerde gizlenen ejderhaları var. Edward Whitmont'a göre bu zorluk, "farkındalığı sürdürme gücünü ve

çatışmanın acısını çekmek ve kendini ona teslim edebilmek.”[4]Kendinden başlayarak dünyayı severek aydınlatmak kadın kahramanın görevidir.[5]

Machisma'yı serbest bırakmak

1984 yılında, Santa Cruz Dağları'nda ortak liderliğini üstlendiğim bir vizyon arayışından önceki gece bir rüya gördüm. Rüya sesi şöyle dedi: "Eve, dişilliğe dönüş yolculuğu, maçoluğu salıverdiğimiz zamandır." Bu şifreli mesaj bu terimi ilk kez duyuyordum.*maça*, ama bunun “Bunun üstesinden gelebilirim; Ben güçlüyüm; Yardıma ihtiyacım yok; Ben kendi kendime yeterliyim; Bunu tek başıma yapabilirim”, bu kültürde saygı duyulan basmakalıp kahramanın sesidir.

Rüya sesi düzenbazın iki uçlu mizahını taşıyordu çünkü sabah yağmur getirdi ve yirmi altı millik yürüyüşümüze dört gün süren sağanak yağışla başladık. Sürekli ıslaklık ve yeterli koruyucu ekipmanım olmaması nedeniyle toplayabildiğim tüm gücü ve dayanıklılığı kullanmam gerekiyordu. Ancak sesin beni "yalnız korucu" savaşçı arketipinden vazgeçmeye teşvik ettiğini anladım.

Her kadının hayatında kadın olmakla ilgili belirli bir seçimle karşı karşıya kaldığı bir an gelir. İlişki, kariyer, annelik, arkadaşlık, hastalık, yaşlanma veya orta yaş geçişine ilişkin bir ikilemle karşı karşıya kalabilir. Kısa bir an için -ya da ay ya da yıl- ona çok uzun zaman önce Parsifal'e sunulan fırsat sunulur:*içinde*Bir durumu değerlendirmek ve "Beni rahatsız eden ne?" diye sormak.

Bilerek ya da bilmeyerek erkeksi savaşçının yolunu seçmişse, ya bu yolda tek başına metanetli bir şekilde ilerleyerek kimliğine ince ayar yaparak dünyadaki gücün ve beğeninin genişliğini ve genişliğini öğrenebilir ya da öğrendiği becerileri içselleştirebilir. kahramanın yolculuğuna çıkın ve bunları onun kadınsı doğasının bilgeliğiyle bütünleştirin.

Hiç şüphe yok ki eril olana ihtiyacı var: “Bilinçdışı bireyselleşme sürecini tek başına yürütemez; bilincin işbirliğine bağlıdır. Bunun güçlü bir egoya ihtiyacı var.”[6]Ama onunla bir ilişkiye ihtiyacı var*pozitif* içsel erkeksi, Kalpli Adam. Yorgun egosunu iyileştirmek ve derin kadınsı bilgeliğini geri kazanmak için onu şefkat ve güçle destekleyecektir. Bu pozitif kalpli erkeğin ortaya çıkması için kadınsı doğasını onurlandırması gerekiyor.

Kutsal Evlilik

Kutsal evlilik sayesinde,*hieros gamos*Tüm karşıtlıkların birliği, kadın kendi gerçek doğasını hatırlar. “Bu bir tanınma anıdır, aslında bir yerlerde her zaman bildiğimiz bir şeyin hatırlanmasıdır. Mevcut sorunlar çözülmedi, çatışmalar devam ediyor ama böyle bir insanın çektiği acılar, kaçmadığı sürece artık nevroza değil, yeni bir hayata yol açacaktır. Birey sezgisel olarak kim olduğunu görür.”[7]

Kutsal evlilik, ego ile benliğin evliliğidir. Kahraman, kadınsı ve erkeksi doğasının dinamiklerini anlamaya başlar ve ikisini birlikte kabul eder. June Singer yazıyor.

> Bilge bir kişi bir zamanlar eril prensibin amacının mükemmellik, dişil prensibin amacının tamamlanma olduğunu söylemişti. Eğer mükemmelsen tam olamazsın çünkü doğandaki tüm kusurları dışarıda bırakmalısın. Eğer tamsan mükemmel olamazsın çünkü tam olmak iyiyi ve kötüyü, doğruyu ve yanlışı, umudu ve umutsuzluğu içinde barındırdığın anlamına gelir. Bu yüzden belki de mükemmellikten daha az ve tamamlanmadan daha az bir şeyle yetinmek en iyisidir. Belki de hayatı olduğu gibi kabul etmeye daha istekli olmamız gerekiyor.[8]

Bu birleşmenin sonucu “ilahi çocuğun doğuşudur.” Kadın, ilahi androjen bir varlık olarak, özerk, zıtların birliğinde mükemmellik halinde kendini doğurur. O bir bütün. Erich Neumann bu konuda yazıyor*Amor ve Psyche: Kadınlığın Psişik Gelişimi:*“'İlahi çocuğun' doğuşu ve önemi bizim için mitolojiden, ama daha da kapsamlı olarak bireyleşme sürecinden öğrendiklerimizden bilinmektedir. Bir kadın için ilahi oğlunun doğuşu, onun animus-ruh yönünün yenilenmesi ve tanrılaştırılması anlamına gelirken, ilahi kız çocuğunun doğuşu, kadının benliği ve bütünlüğüyle ilgili daha da merkezi bir süreci temsil eder.”[9]Ruh (Psyche) ve sevginin (Amor) birleşmesinden, Zevk-Sevinç-Mutluluk adı verilen kutsal bir kız çocuğu doğar. Aynı şekilde kutsal evlilik de karşıtlıkları birleştirerek vecd dolu bir bütünlük doğurur.

Leydi Ragnell ve Gawain

Bilgelik Kadını ve Yürekli Bir Adam

İngiliz masalı "Gawain ve Lady Ragnell" hem yaralı eril hem de çarpık dişinin iyileşmesini anlatır. Bilgelik Kadınını Kalpli Adamla birleştirir. İçinde*Kuzeyin Hizmetçisi*Ethel Johnson Phelps, on dördüncü yüzyıl İngiliz kırsalında geçen bu hikayeyi anlatıyor.[10]

Yaz sonlarında bir gün, Kral Arthur'un yeğeni Gawain, Carlisle'de amcası ve saray şövalyeleriyle birlikteydi. Kral, Inglewood'da yaptığı avdan o kadar solgun ve sarsılmış bir halde döndü ki, Gawain onu odasına kadar takip etti ve sorunun ne olduğunu sordu.

Arthur, tek başına avlanırken, topraklarının kaybının intikamını almak isteyen kuzey topraklarından Sir Gromer adlı korkunç bir şövalyenin yanına gitmişti. Arthur'u bağışladı ve bir yıl sonra aynı noktada silahsız olarak buluşarak ona hayatını kurtarma şansı verdi ve şu sorunun cevabını verdi: "Kadınların her şeyden önce en çok arzuladığı şey nedir?" Bu sorunun doğru cevabını bulursa hayatı bağışlanacaktı.

Gawain, Arthur'a sorunun doğru cevabını birlikte bulabilecekleri konusunda güvence verdi ve sonraki on iki ay boyunca krallığın bir köşesinden diğerine cevapları topladılar. Gün olarak

Yaklaştığında Arthur cevapların hiçbirinin gerçeği yansıtmadığından endişeleniyordu.

Sör Gromer'la buluşmasından birkaç gün önce Arthur, altın karaçalıların ve mor fundalıkların arasından tek başına büyük meşe korusuna doğru atını sürdü. Karşısında kocaman, tuhaf bir kadın vardı. “Neredeyse boyu kadar genişti, derisi yeşil benekliydi ve ot gibi diken diken saçlar başını kaplıyordu. Yüzü insandan çok hayvana benziyordu.”[11]Adı Leydi Ragnell'di.

Kadın Arthur'a, üvey kardeşi Sör Gromer'la tanışmak üzere olduğunu bildiğini ve kendisinin bu soruya doğru cevabı olmadığını söyledi. Ona doğru cevabı bildiğini ve şövalye Gawain'in kocası olup olmayacağını ona söyleyeceğini söyledi. Arthur şok oldu ve bunun imkansız olduğunu haykırdı; yeğenini ona veremezdi.

"Senden şövalye Gawain'i bana vermeni istemedim," diye azarladı onu. “Eğer Gawain benimle evlenmeyi kabul ederse sana bunun cevabını vereceğim. Şartlarım bunlar."[12]Ertesi gün onunla aynı yerde buluşacağını söyledi ve meşe korusunun içinde gözden kayboldu.

Arthur çok üzülmüştü çünkü kendini kurtarmak için yeğeninden bu çirkin kadınla evlenerek kendi canını vermesini istemeyi düşünemiyordu. Gawain kralla buluşmak için kaleden dışarı çıktı ve onun solgun ve gergin göründüğünü görünce Arthur'a ne olduğunu sordu. Arthur ilk başta ona söylemeyi reddetti ama sonunda Leydi Ragnell'in teklifinin şartlarını Gawain'e anlattığında Gawain, Arthur'un hayatını kurtarabileceğinden çok memnundu. Arthur kendisini feda etmemesi için ona yalvardığında Gawain şöyle cevap verdi: 'Bu benim seçimim ve benim kararım. Yarın seninle döneceğim ve vereceği cevabın hayatını kurtaracak doğru cevap olması şartıyla evliliği kabul edeceğim.[13]

Arthur ve Gawain, Leydi Ragnell ile tanıştılar ve onun koşullarını kabul ettiler. Ertesi gün Arthur, Sör Gromer'la buluşmak için silahsız olarak tek başına Inglewood'a gitti. Arthur ilk önce diğer tüm cevaplarını denedi ve tam Sir Gromer Arthur'u ikiye ayırmak için kılıcını kaldırdığında Arthur ekledi: "Bir cevabım daha var. Bir kadının her şeyden önce arzuladığı şey egemenlik gücü, kendi iradesini kullanma hakkıdır.”[14]Sir Gromer, Arthur'un gerçek cevabı Leydi Ragnell'den öğrenmiş olması gerektiğini bildiği için öfkelendi, üvey kız kardeşine karşı yemin etti ve ormana doğru kaçtı.

Gawain sözünü tuttu ve o gün Leydi Ragnell ile evlendi. Şok ve tedirgin bir sessizlik içinde gerçekleşen düğün ziyafetinin ardından

Arthur'un sarayının şövalyeleri ve hanımları olan evli çift, odalarına çekildi. Leydi Ragnell, Gawain'den onu öpmesini istedi. “Gawain hemen yanına gitti ve onu öptü. Geri adım attığında karşısında gri gözlü, sakin, güler yüzlü, ince, genç bir kadın duruyordu.”[15]

Gawain şok oldu ve onun büyüsüne karşı temkinli davrandı ve bu kadar dramatik bir değişimi etkileyen şeyin ne olduğunu sordu. Ona, üvey kardeşinin ondan her zaman nefret ettiğini ve büyücülük konusunda bilgili olan annesine, onu ancak Britanya'nın en büyük şövalyesinin onu gelin olarak isteyerek seçmesi durumunda serbest bırakılabilecek canavarca bir yaratığa dönüştürmesini söylediğini söyledi. Gawain ona Sör Gromer'ın ondan neden bu kadar nefret ettiğini sordu.

“Ona meydan okuduğum için benim cesur ve kadınsı olmadığımı düşünüyordu. Onun emirlerini hem malım hem de şahsım adına reddettim.”[16]Gawain ona hayranlıkla gülümsedi ve büyünün artık bozulduğuna hayret etti. "Sadece kısmen" diye yanıtladı. “Nasıl olacağıma dair bir seçeneğin var sevgili Gawain. Geceleri bu halimde, gündüzleri ise eski çirkin halimde olmamı ister miydin? Yoksa geceleri odamızda tuhaf bir halde olmamı, gündüzleri ise şatoda kendi şeklimi mi isterdin? Seçim yapmadan önce dikkatlice düşünün.”[17]

Gawain bir an düşündü ve onun önünde diz çöktü, eline dokundu ve ona bunun kendisinin yapamayacağı bir seçim olduğunu, çünkü bunun sadece onun yapması gereken bir seçim olduğunu söyledi. Ne seçerse seçsin seve seve destekleyeceğini söyledi. Ragnell sevincini etrafa saçtı. “İyi cevap verdin sevgili Gawain, çünkü cevabın Gromer'in kötü büyüsünü tamamen bozdu. Belirlediği son şart yerine getirildi! Çünkü dedi ki, eğer Britanya'nın en büyük şövalyesiyle evlendikten sonra kocam bana özgürce seçim yapma gücünü, kendi özgür irademi kullanma gücünü verirse, bu kötü büyünün sonsuza dek bozulacağını söyledi."[18]

Leydi Ragnell ve Gawain, özgür ve bilinçli bir tercihle bir araya gelmeyi seçen iki eşit kişinin kutsal evliliğiyle birleşmişlerdi. Leydi Ragnell, iradesini ortaya koyduğu ve cinselliğini koruduğu için kötü üvey kardeşi tarafından büyülenmişti ve şefkatli Gawain, ona şekil bozukluğunu dönüştürme özgürlüğünü vermişti. Kralı kurtarma yeteneği vardı ve Gawain de dişiliğin egemenliğini tanıyacak bilgeliğe sahipti. Birlikte şifa veren aşkı buldular. Efsanenin bazı versiyonlarında Leydi Ragnell Kâse Tanrıçasıdır ve Gawain onun hem şifacısı hem de sevgilisidir.

Edward Whitmont şöyle yazıyor: "Kâse tanrıçası, mevsimlik bir kaçırılma öyküsünün kahramanı, ayın ve bitki örtüsünün efendisidir, kendisini en çirkin hayvan formlarından ışıltılı bir güzelliğe dönüştüren ve

öteki dünyaya rehberlik eder."[19]Bu hikayenin Galce versiyonunda Gawain'in Parsifal'in orijinal adı olduğuna dair kanıtlar var, dolayısıyla hem Gawain hem de Parsifal dişiliğin gizemlerine inisiye olmuşlar. İtici formundaki Tanrıça'nın egemenliğine duyulan saygı sayesinde, insan bir kez daha onun sürekli akan sularından içebilir.[20]"Tanrıça'nın sularını içerken egonun kişisel güç iddiasından vazgeçilir. Aslına bakılırsa ego kendisini, hem terörün hem de tiksintinin ve aynı zamanda güzel yaşam oyununun kaynağı olan varlığın derin, gizemli zemininden akan bir kaderin alıcısı ve kanalı olarak kabul eder.[21]

Kadınlığın İyileştirici Güçleri: Hildegard

Kutsal Kase efsanesinde Parsifal, doğru soruyu sormayı başaramadığı için beş yıl boyunca çorak arazide dolaşır. Pek çok deneme ve maceradan sonra Balıkçı Kral'ın kalesine döner ve bu kez kralı iyileştiren, önceden belirlenmiş soruyu sorar. İyileştikten sonra kralın ölmesine izin verilir ve çorak arazi yeniden bereketli hale gelir. Parsifal gibi bize de artık kültürümüzde şifa veren dişiliğe olan ihtiyacın farkına varma fırsatı veriliyor. Eğer onu bu sefer görmezden gelirsek, gerçekten nükleer bir çorak araziye sahip olacağız.

Yemyeşil Rheinland Vadisi'nde yaşayan on ikinci yüzyılda başrahibe, mistik, peygamber, vaiz, öğretmen, organizatör, reformcu, besteci, sanatçı, şifacı, şair ve yazar olan Bingenli Hildegard, insanlığın en büyük günahının Kuraklığın temel ihtiyacı, nem ve yeşilliği insanların hayatına yeniden kazandırmaktır. Jean Shinoda Bolen, Hildegard'ın Kâse öğretilerine uygulanabilirliğinden bahsederken şöyle diyor:

Nem ve yeşilliğin masumiyetle, sevgiyle, kalple, duygularla, gözyaşlarıyla alakası vardır. Vücudumuzdaki tüm [sıvılar] hareket ettiğimizde nemlenir; ağlarız, kayganlaşırız, kanarız; Vücudumuzun esrarengiz deneyimlerinin tümü nemle ilgilidir. Ve bu gezegene hayat veren de nemdir, çöl deneyiminin ve kuraklığın ilacıdır. . . . Yağmur ormanlarımızı kesersek gerçekten kurak olacağız. . . . Bir halk olarak bizlerin, kâse kalesine bir kez daha dönmek, kâse deneyimini yaşamak ve bunun anlamını bilmek için o vahşi ormanda arama yapan Parsifal gibi olmamız gerekiyor. Sadece bir göz atıyoruz ama bu çok fazla.[22]

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Nem kuruyanlara şifa getirir. Kocaman bir kalbe sahip bir eğitimci olan sevgili arkadaşım Steve, AIDS'ten yeni öldü. Son günlerinde ölümü, Kaposi sarkomu nedeniyle içi ve dışı harap olan, kötüleşen vücudunun kuruluğundan bir rahatlama olarak hayal etti. Bana gitmeye hazır olduğunu söyledi ve geçişinin nasıl olacağını sordu. "Güzel, yeşil bir çayırda ağırlıksız yürüyeceksin" dedim. “Gür, yeşil, bereketli, şifalı ve nemli olacak.”

O gülümsedi. "Çok kuruyum" dedi. "Nemli olmasına izin ver."

Kutsal Birliğin Rüyası

Bir kadın içindeki kutsal evlilik deneyimini yaşadığında, geleneksel olarak insandan çok tanrısal bir adam olan ilk babayla tanışmayı hayal eder; ya da cennetteki bir gencin kutsal evlilik yatağına götürülür. Rüyasında düğün törenini, gelinliğini veya duvağını, evlilik törenlerini ve iftar yatağını görüyor. Düğün terliğinin ya da kutsal bayramın resmini görüyor.

Sevgilisi, güç ve şehvet açısından birleştiği bir canavar ya da müttefiki güçlü bir erkek hayvan şeklini alabilir. Bir kadın defalarca CS Lewis'in aslan Aslan'ıyla sevişmeyi hayal ediyor*Narnia Günlükleri*dişi bir ayı ise birleşmelerini onaylamak için tanıklık ediyor.

Kırklı yaşlarının ortasındaki bir kadın, rüyasında yirmi yıl önce nişanlandığı sevgilisini görür. “Yıldızların altındaki ılık okyanus dalgalarında çıplak yüzüyorum ve o yanıma gelip bana sarılıyor. Ben ona, o da bana tamamen açığım. Beni denizden çıkarıyor, şefkatle bedenimi kurutuyor ve beni beyaz ipek bir kimonoya sarıyor. Elimden tutup beni dağa doğru götürüyor. Yıldız ışığı, her biri birer mücevher olan yüzlerce minyatür bitki ve çiçeği aydınlatıyor. Çayırın içinden uzaktaki bir dişi geyiğe doğru yürüyoruz. Beni bekliyor; o kadim biridir, bilge ve sevgi dolu.”

CS Lewis, Aslan'ı Mesih'in vücut bulmuş hali olarak yarattı bilinç. Ayı ve geyik, Ana Tanrıça'nın kadim sembolleridir. Her iki kadın da ilahi ilkelerle birleşmeyi hayal ediyor.

Bugün pek çok kadın sevgililerini Tanrıça'da buluyor. Betty DeShong Meador, "Karanlığı Lanetlemek" adlı kitabında Tanrıça'nın genellikle yoksunluk ve umutsuzluk zamanlarında ortaya çıktığı birçok formdan bahseder:

O, dünyanın erimiş merkezindeki bir grup aç cadıdır. O, hayalperestle sevişmek için gelen siyahi bir kadındır. O bir sürtük, bir fahişe; o kaba, küstah ve ucuzdur. O, bir ateş odasında inisiyasyonu yöneten bir rahibedir. Baştan çıkarıcıdır, hayalperesti arzular, bir kadına olan erotik aşkında uyanır. Beklenmedik bir şekilde fışkıran bir bahardır o. O bir hayvandır. O, uzun zamandır gömülü olan ve kazılan bir çukurdur. Yavrularını bir kadının kucağında besleyen vahşi bir kedidir. O, eski bir plakçalardan yükselen bir arı sürüsü.[23]

Bu bölümü yazarken aşağıdaki rüyayı gördüm. “Bir kadınla yatıyorum. Kendimi onun yanında bulduğuma şaşırıyorum çünkü daha önce hiç bir kadınla birlikte olmamıştım. İnce, pürüzsüz tenli ve küçük göğüsleri var. Cildi neredeyse şeffaftır. Ona dokunmama ve meme uçlarını öpmeme izin veriyor. Açık ve müsait. Onun tenini ve vücudunun sıcaklığını çok seviyorum, çok nazik. Orada yüzüstü yatıyorum ve o kadar heyecanlanıyorum ki tüm varlığım sarsılmaya başlıyor. Ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar tüm vücut orgazmını yaşıyorum. Beni uyandırıyor. Bana İsis'in Osiris'i hayata döndürmesini hatırlatıyor." Bu rüyayı gördükten sonra günün geri kalanında kendimi enerjik, aynı zamanda son derece şehvetli ve canlı hissettim. Bunun Eros'tan yararlanmaya ilişkin önemli bir rüya olduğunu biliyordum.

Pek çok kadın şair, erotik doğalarını hem şehvetli hem de manevi birçok yönüyle ifade eder. "Ave"de Diane Di Prima, ilahi dişil ile olan birliğini yazıyor.

> . . . sen tepelersin, mesanın şekli ve rengisin sen
> çadırsın, derilerden kulüben, hogansın, manda
> cübbesisin, yorgansın, örgü afgansın sen kazan ve
> akşam yıldızısın sen denizin üzerinde yükselirsin,
> sen binersin karanlık
> Senin içinde hareket ediyorum, akşam ateşini yakıyorum
> Elimi sana daldırıyorum ve etini yiyorum sen benim
> aynadaki görüntümsün ve kız kardeşimsin sisli tepelerdeki
> duman gibi kayboluyorsun beni rüya ormanına at sırtında
> götürüyorsun büyük çingene anne, başımı eğiyorum
> arkanda
>
> Ben senim

ve ben senin olmalıyım
seni gördüm
ve ben sen olmalıyım, ben
her zaman senim
Sen olmalıyım. . .[24]

Kutsal evlilik, bir kadın kendi doğasının iki yönünü birleştirdiğinde tamamlanır. Şair ve Budist pratiği yapan Anne Waldman şöyle diyor: "İçimdeki erkekteki kadın ilkesini (prajna) içimdeki erkek ilkesiyle (upaya) birleştirmem gerekiyor." Hepimizin daha fazla bilgi, daha fazla nefes almamız gerektiğini söylemeye devam ediyor.*prajna*dengesizliği yeniden sağlamak için dünyaya. Çağdaş Türk şairi Gülten Akın'dan alıntı yapıyor:

İnsanlarla birlikte yaşamak, onlar gibi
yaşamak Soludukları havayı solumak
Onlara bilgi üflemek[25]

Bu gerçekten de çağdaş kadın kahramanın görevidir. Gerçek doğasını fark ettikçe nefes aldıkça iyileşir, hepimize bilgi soluyor. Kahraman, Her İki Dünyanın Hanımı olur; günlük yaşamın sularında dolaşabilir ve derinliklerin öğretilerini dinleyebilir. O, Cennetin, Dünyanın ve Yeraltı Dünyasının Hanımıdır. Deneyimlerinden bilgelik kazanmıştır: artık diğerini suçlamasına gerek yoktur; o *dır-dir*diğeri. Bu bilgeliği dünyayla paylaşmak için geri getiriyor. Ve dünyanın kadınları, erkekleri ve çocukları onun yolculuğuyla değişiyor.

10

Dualitenin Ötesinde

Herkes kısmen kendi atalarıdır;
herkesin olduğu gibi
kısmen erkek, kısmen kadın.

Virginia Woolf

Sorun sende sorun
bende mi
Sorun çok farklı olduğumuzu düşünmektir.
Sorun nasıl algılanacağıdır. . .

Anne Waldman, “Dualite (Bir Şarkı)”

Kutupluluklara değer veren, onları yaratan ve sürdüren dualistik bir kültürde yaşıyoruz - Fikirleri ve insanları bir spektrumun zıt uçlarında tanımlayan ve konumlandıran, ya/ya da katmanlı bir zihniyet. Matthew Fox, "yaratılış maneviyatı" hakkında yazarken şöyle açıklıyor:*Orijinal Nimet*Tüm günahların ardındaki günahın ikilik olduğunu: Benlikten ayrılma, ilahi olandan ayrılma, benim senden ayrılma, iyinin kötüden ayrılması, kutsalın doğadan ayrılması. Dualistik düşüncede, diğerini kendimizin dışında bir nesne olarak ele alırız.*şey* daha iyi olmak, kontrol etmek, güvenmemek, hükmetmek veya sahip olmak. Dualizm şüpheyi, kafa karışıklığını, yanlış algılamayı, küçümsemeyi ve güven eksikliğini doğurur.

Düalizmin günahı ruhumuzu bozar; zihin, beden ve ruh hakkındaki tutumlarımızı kirletir; kadınlar, erkekler, çocuklar; hayvanlar, doğa, maneviyat; gibi

siyasi yapılar hakkında da. Fikirleri ve insanları iyi/kötü, biz/onlar, siyah/beyaz, doğru/yanlış şeklinde hiyerarşilere ayırıyoruz. Ruhu maddeden, aklı bedenden, bilimi sanattan, iyiyi kötüden, yaşamı ölümden, kadını erkekten, şişmanı zayıftan, genci yaşlıdan, sosyalisti kapitalistten, liberali muhafazakardan ayırıyoruz. Karşımızdakini düşman olarak görür, eleştirimizi, yargılamamızı, yarattığımız kutuplaşmayı kibirli bir şekilde "haklı" olduğumuzu ya da Tanrı ya da Tanrıça'nın bizim tarafımızda olduğunu söyleyerek rasyonelleştiririz.

Bu tür kutuplaşma bazı insanları fakir, cahil veya güçsüz bırakırken diğerlerinin zengin, bakımlı ve güçlü olmasına olanak tanıyor. Milliyetlerin, dini inançları veya gerçeklik görüşleri küçümsedikleri insanlar üzerinde üstünlüklerini iddia etmelerine olanak tanıdı. Feministlerin, kendi kontrol arzularının ve açgözlülüklerinin sorumluluğunu üstlenmeden, gezegendeki dengesizlik için erkekleri suçlamalarına olanak tanıdı. Bu, erkeklere değişim için gerekli olan dayanılmaz öz-incelemeden özgürlük verirken, erkekler de kadınlardan tüm duygusal işlerini kendileri için yapmalarını talep ediyor. Güçlülere bilgiyi bastırma ve çarpıtma, konuşmayı sansürleme, "uygun olmayanları" kısırlaştırma ve tüm gezegende inanılmaz acılara neden olma iznini verdi. İnsanoğlunun kibri bunu göremiyor*hepimiz biriz*ve yaşamın sürekliliği boyunca bir arada var olurlar.

Kutuplaşma, birinin diğerini "o" olarak görmesine yol açar. Filozof Martin Buber kitabında insanların kendilerine ve başkalarına bakış açılarının çelişkili olduğunu anlatıyor*ben ve sen*. Ben-O ve Ben-Sen olmak üzere iki tutumu tanımlar. Ben-O: tutumu diğerine bir şeymiş gibi davranır.*şey*kendinden ayrı, ölçülmeli, organize edilmeli ve kontrol edilmeli; Ben-O: tutumu ötekini kutsal olarak kabul etmez. Ben-Sen tutumu diğerini bir ve kendisiyle aynı olarak ele alır.[1]

Buber, aranarak kontrol edilemeyeceğini veya bulunamayacağını söylüyor; Seninle lütuf sayesinde, gizem içinde buluşuyoruz. Sen kutsalın deneyimisin. İster insan, ister hayvan, ister kaya, ister okyanus olun, size "O" yerine "Sen" diye hitap edersem ve kendi tanrısallığımı onurlandırırsam, o zaman içinizdeki kutsalı onurlandıracağım ve hayatınızı yaşamanıza izin vereceğim. hiçbir zorlama veya kontrolüm olmadan, güvenle.

Vietnamlı Budist öğretmen Thich Nhat Hanh, hiçbir ikiliğin, ayrı bir benliğin olamayacağını öğretiyor. Hepimiz birbirimize bağlıyız, biz *arası*. Bir şeye karışmak veya olmak*bir*bir şeyi anlamalıyız, onun içine girmeliyiz. Dışarıda durup gözlemleyemeyiz.

Tek başına, tek başına olamazsın. Yapmalısın*arası*diğer her şeyle. Bu kağıt sayfası öyle çünkü diğer her şey öyle. Bu kağıda bakarsanız, içinde bir bulutun yüzdüğünü açıkça göreceksiniz. Bulut olmadan yağmur olamaz; yağmur olmadan ağaçlar büyüyemez; ve ağaçlar olmadan kağıt yapamayız. Kağıdın var olması için bulut şarttır. Bulut burada değilse kağıt da burada olamaz. Yani diyebiliriz ki bulut ve kağıt*alanlar arası*. Form ayrı bir benlikten yoksundur ama kozmostaki her şeyle doludur.[2]

Dualitenin bir yanılsama olduğunu açıklamaya devam ediyor. “Sağ var, sol var; taraf tutarsanız gerçekliğin yarısını ortadan kaldırmaya çalışırsınız ki bu imkansızdır. Sol olmadan sağa, kötü olmadan iyiye, erkek olmadan kadınlara, çöp olmadan güle, Sovyetler Birliği olmadan Amerika Birleşik Devletleri'ne sahip olabileceğinizi düşünmek bir yanılsamadır.”[3]

Kadınsı ve Eril Arasındaki Ayrımı İyileştirmek

Kadınlarla erkekler arasındaki ayrımın kökleri mülkiyet hakları ve üremeden kaynaklanıyor olabilir, ancak bu ayrım çoğu dini ve siyasi sistem tarafından genişletildi ve güçlendirildi. Erkeklerin kadınlara hükmetmesi gerektiğini bildiren Yaratılış 3:16 ilahi bir emir değil, ataerkil propagandanın bir parçasıydı. Batı dini, insanlığı dünyadaki kötülüklerden kadınları sorumlu tutmaya ve kadınların manevi, siyasi ve ekonomik konularda eşit söz sahibi olmasını engellemeye teşvik etmiştir. Adem ile Havva'nın Cennet Bahçesi'nde düşüşüne dayanan orijinal günah, dördüncü yüzyılda Augustinus'un zamanından bu yana önemli bir rol oynamıştır çünkü Matthew Fox'un yazdığı gibi, "imparatorluk kuranların eline nazikçe geçer, köle efendileri ve genel olarak ataerkil toplum. İnsanın düşüncelerini duygularıyla, bedenini ruhuyla, siyasi mesleğini kişisel ihtiyaçlarıyla, insanları yeryüzüyle, hayvanları ve genel olarak doğayla karşı karşıya getirerek böler ve böylece fetheder.”[4]

Kitabını araştırırken*Adem, Havva ve Yılan*, Elaine Pagels "siyasi yaşamımızın ve kurumlarımızın yapısına ve insan doğasına ilişkin tutumlarımıza dini geleneklerin ne kadar derinden gömülü olduğunu" ve bunların ahlaki seçimlerimizi ne kadar derinden etkilediğini fark etti.[5]Eğer hakim dini gelenek, yalnızca Tanrı'nın ve Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi olan imparatorun üstün olduğunu söyleyen bir gelenekse, o zaman bu geçerli olacaktır.

Her insanın hayatını nasıl yaşayacağı konusunda kendi ahlaki seçimini yapması imkansız olacaktır. Bu seçimlerin onun için yasalaştırılması gerekecek. Bu güvensizliğin varlığını, kadınların çocuk doğurma konusundaki tercihine ilişkin mevcut siyasi çalkantıda da görüyoruz.

Eğer insan doğasına ilişkin yaygın tutum günah ve ahlaksızlık ise o zaman güven olmaz. Ayrıca kişinin düşmanlarına karşı tutumunu değiştirmesine izin verecek çok az yer vardır. Bugün pek çok politikacı Sovyetler Birliği ile ilişkilerinde bu zihniyeti sergiliyor. Amerika Birleşik Devletleri'nin silahlanma yarışını sona erdirmek için müzakerelerde gecikmesine ilişkin eleştirilere yanıt olarak yetkililer, Sovyetlerin askeri gücümüzü yenebilmek için savunmamızı azaltmamız için bizi kandırmaya çalıştığını söyleyen Soğuk Savaş zihniyetine geri dönüyorlar. Bu zihniyete göre "ötekine" güvenmek cahillik, saflık ya da zayıflık belirtisi olarak kabul edilir.

İsa'nın her insanın -kadın, erkek ve çocuğun- Tanrı'nın benzerliğinde yaratıldığına dair mesajı, içinde yaşadığı kültür açısından çok radikaldi. Roma İmparatorluğu'nda halkın dörtte üçü köleydi ya da köle soyundan geliyordu ve o, yalnızca imparatorun değil, bu insanların da Tanrı ile bir olduğunu vaaz ediyordu.[6]İlahi vasıf ile insanlığın bu birliğinin geniş kapsamlı siyasi sonuçları oldu ve bu nedenle Mesih idam edildi.

Ataerkil ilişkilerde ister siyasi, ister dini, ister kişisel olsun, yalnızca tek bir kişi zirvede olabilir; yani her zaman bir denetleyici ve bir kontrol edilen vardır. Baskın kişiliğin gücü elinde tutabilmesi için partnerini tek konumda tutması gerekir. Bu, bir kişinin kontrolü elinde tutmayı, diğer kişinin ise kontrol edilmeyi beklediği belirli bir zihniyet yaratır. Bu tür bir düzenlemenin mekansal bir modeli vardır: iki varlık söz konusu olduğunda tahterevalliye benzer; üç veya daha fazlasını içerdiğinde bir piramit gibi görünür.[7]

Çoğu çalışma durumunda, şirketin vizyonuna ve düşüncesine hakim olan ve yetkin ortakları işe alan, karşılığında patronun ne istediğini nasıl tahmin edeceğini hızla öğrenen bir patron vardır. Çoğu aile de piramit yapısını kullanır: Bir yetişkin hükmeder ve partner ve/veya çocuklar, baskın yetişkinin ihtiyaçlarını, emirlerini ve ruh hallerini nasıl karşılayacağını öğrenir. Bazen baskın kişi elbette anne babasına zulmeden bir çocuktur. Ordu, Katolik Kilisesi, çoğu şirket, okul ve sendika, inatçı, hiyerarşik piramitlerin başlıca örnekleridir. Geçenlerde Los Angeles'taki bir okul yöneticisi şunları söyledi:

Öğretmenlerinin kendisiyle işbirliği yapmasını sağlamaktansa mezarlığı taşımanın daha kolay olacağını söyledi.

Mary Ann Cejka, kültürümüzdeki bu hiyerarşik piramitleri yaratan cinsiyetçilik günahı hakkında yazıyor ve bu yapıların köklerinin ve bunun sonucunda ortaya çıkan tutumların Hıristiyanlığa veya Yahudiliğe değil, Roma İmparatorluğu'na kadar izini sürüyor. Hiyerarşiden topluluğa dönüşüm çağrısında bulunuyor.

Maryknoll İlahiyat Okulu'ndan Marc Ellis, bugün hem Kilise hem de birey olarak Hıristiyanların temel çağrısının imparatorluktan topluluğa dönüşüm çağrısı olduğunu savunuyor. İmparatorluktan çıkmak, kendimizi piramitten ayırmak demektir. Toplumun yapısı bir dairedir. Bir daire içindeki hareket kolaylıkla gerçekleşir ve başkalarının pahasına olmaz. Bir bütün olarak daire, tekerleğin temel biçimidir ve bu nedenle "hacı insanlar" için uygun sosyal yapıdır.*birlikte yolculuğa çıkan bir insan*. Bir çevre içindeki insanlar eşit bir bakış açısını paylaşırlar; birbirlerinin gözlerinin içine bakabilirler. Çember hesap verebilirliği kolaylaştırır.[8] (italikler eklendi)

Dairesel Bir Perspektif

Çember kapsayıcıdır; hariç tutmaz. Dişiliğin sembolü, rahimde, kapta ve kâsede örneklenen dairedir. Kadınlar kümelenme eğilimindedir; ilgili, yardımsever ve bağlantılı olmayı severler. Her zaman bir şeyler yaptılar*birlikte*, dikiş dikmek, kapitone yapmak, turşu yapmak ve parkta çocukları izlemek gibi. Birbirlerinden destek isterler ve birbirlerinin başarılarını kutlarlar. "Kadınlar her zaman çevrelerde buluşur; meslektaşları gibi birbirleriyle karşı karşıya gelirler, hiç kimsenin diğeri üzerinde otoritesi ya da gücü yoktur."[9]

İçinde*Kadeh ve Kılıç*Riane Eisler, Marija Gimbutas'ın son arkeolojik kazı raporlarından yararlanarak tüm toplumların piramit veya bıçak modelinden ziyade daire veya kadeh modeline dayandığını gösteriyor.[10]Bu toplumlar ortaklık modelinin örneğini oluşturdular.*ile güç*Baskın modelden ziyade*güç vermek*. Eski Avrupa'nın MÖ 7000 ile 3500 yılları arasındaki Neolitik toplumları, karmaşık dini ve resmi kurumlar sergileyen, süs eşyaları ve aletler için bakır ve altın kullanan, ilkel bir yazıya sahip ve cinsel açıdan eşitlikçi medeniyetlerdi. Hiyerarşik toplumlara göre daha az otoriter ve daha barışçıldılar.

Türkiye'deki Çatalhöyük ve Hacılar'daki yerleşimler, bin beş yüz yılı aşkın bir süre boyunca, ne savaştan kaynaklanan hasara ne de erkek egemenliğine dair hiçbir kanıt göstermedi: "kanıtlar, her iki sınıfa dayalı belirgin ayrımların bulunmadığı, genel olarak katmanlaşmamış ve temelde eşitlikçi bir topluma işaret ediyor" ya da seks."[11]

Marija Gimbutas, Eski Avrupa'nın neredeyse bilinen tüm mezarlıklarındaki mezar alanlarının içeriğinin yerleşimine bakarak Neolitik çağda eşitlikçi bir erkek/kadın toplumunun var olduğu sonucuna vardı. Şöyle yazıyor: "Vinca'nın 53 mezarlık mezarlığında, kadın ve erkek mezarları arasında ekipman zenginliği açısından hemen hemen hiçbir fark görülmüyordu. . . . Kadınların toplumdaki rolüne ilişkin olarak Vinca kanıtları eşitlikçi ve açıkça ataerkil olmayan bir toplum önermektedir. Aynı şey Varna toplumu için de söylenebilir: Ataerkil eril-dişil değer ölçeğinde bir sıralama göremiyorum."[12]

Bunların, soy ve mirasın anne üzerinden takip edildiği, anasoylu toplumlar olduğuna ve kadınların hayatın her alanında kilit rol oynadığına dair göstergeler vardı. "Ev-tapınak ve tapınak modellerinde ve gerçek tapınak kalıntılarında, kadınlar, Tanrıça'nın çeşitli yönlerine ve işlevlerine adanmış ritüellerin hazırlanmasını ve uygulanmasını denetlerken gösterilmektedir. Kült malzemelerinin ve adak hediyelerinin üretiminde muazzam enerji harcandı. . . . Eski Avrupa'nın en sofistike yaratımları (şu anda mevcut olan en zarif vazolar, heykeller vb.) kadın eseriydi."[13]Paleolitik mağaralarda, Anadolu'nun açık ovalarında ve diğer Yakın Doğu ve Orta Doğu Neolitik bölgelerinde bulunan heykeller, Tanrıça'ya tapınmanın tüm yaşamın merkezinde olduğunu göstermektedir. Bu heykeller, dönemin dini ayinlerine ait mitolojik imgelerin, kadın figür ve sembollerinin mekânlarda merkezi bir yer tuttuğunu göstermektedir.[14]

Neolitik sanatta silahların, kahramanların, savaşların, köleliğin veya askeri tahkimatların kayda değer bir yokluğu görülüyor. Bunlar baskıcı toplumlar değildi. Kurgan istilasının kana susamış tanrılara tapan daha sonraki göçebe kabileleri onlara henüz dokunmamıştı. Tanrıça yaşamın her yönünün merkezindeydi. Doğanın sembolleri: güneş, su, boğalar, kuşlar, balıklar, yılanlar, kozmik yumurtalar, kelebekler ve hem hamile hem de doğum yapan Tanrıça'nın görüntüleri - tapınaklarda ve evlerde, vazolarda ve kil heykelciklerde her yerde bulundu.[15]"Ve eğer merkezi dini imge, zamanımızdaki gibi çarmıhta ölen bir adam değil de, doğum yapan bir kadın olsaydı, bu olmazdı.

Toplumda ve sanatta ölüm ve ölüm korkusundan ziyade yaşamın ve yaşama sevgisinin hakim olduğu sonucunu çıkarmak mantıksız.”[16]

Bu toplumlarda dünyevi ile kutsal arasında bir ayrım yoktu; din hayattı ve hayat da dindi. Tanrıça dinlerinde kutsal ailenin başı bir kadındı: Büyük Ana. Seküler ailede soy anne yoluyla takip ediliyordu ve ikametgah anayerliydi; koca, karısının klanıyla veya ailesiyle birlikte yaşamaya gitti.[17]Bu onu bir anaerkillik yapmıyordu: hem erkekler hem de kadınlar Tanrıça'nın çocuklarıydı ve "insanlığın hiçbir yarısı diğerinin üzerinde yer almıyordu ve çeşitlilik aşağılık veya üstünlükle eşitlenmiyordu."[18]Hakim olan tutum, sıralamadan ziyade bağlantı kurma, tahakküm yerine ortaklık yönündeydi.

Gimbutas şöyle yazıyor: “Mit dünyası, Hint-Avrupalılar ve bozkırlardaki diğer göçebe ve kırsal halklar arasında olduğu gibi kadın ve erkek olarak kutuplaşmamıştı. Her iki prensip de yan yana ortaya çıktı. Genç bir adam ya da erkek hayvan biçimindeki (çoğunlukla Tanrıça'ya eşlik eden) erkek tanrısallık, yaratıcı ve aktif dişinin güçlerini onaylıyor ve güçlendiriyor gibi görünüyor. Hiçbiri diğerine bağlı değildir: Birbirlerini tamamlayarak güçleri iki katına çıkar.[19]

İnsanlığın kayıtlı tarihinde, ilahi olanın hayat veren yönlerine günlük yaşamın bir parçası olarak tapınılan ve dini ve günlük uygulamaların gerçekleştirilmesinde cinsiyet farklılıklarının bulunmadığı ortaklık toplumlarının var olduğu çeşitli zamanlar olmuştur. Bunların yalnızca Batı Avrupa'daki Paleolitik mağara sanatlarından ve Çatalhöyük ve Hacılar'daki mezar odalarından değil, aynı zamanda Minoslu Giritliler, Gnostik Hıristiyanlar, ilk Keltler, Yerli Amerikalılar ve Balililer hakkında bildiklerimizden de sadece birkaçı olduğunu biliyoruz. .

İlahi Olanın İkili Doğası

Mircea Eliade, en fevkalade kadınsı veya erkeksi tanrıların bile androjen olduğu birçok dinde ilahi varlığın ikili doğası hakkında yazmıştır. “İlahilik hangi biçimde kendini gösterirse göstersin, o nihai gerçekliktir, mutlak güçtür ve bu gerçeklik, bu güç, kendisinin herhangi bir sıfatla (iyi, kötü, erkek, kadın veya başka herhangi bir şey) sınırlandırılmasına izin vermeyecektir. ”[20]

İçinde*Erkek/Kadın Dili*Mary Ritchie Key, cinsiyete dayalı bir gramer sistemine sahip olmayan Azteklerin, dünyanın ve tüm insanların kökeninin ikili doğaya sahip tek bir prensip olduğuna inandıklarını yazıyor. “Bu yüce varlığın erkek ve kadın çehresi vardı. . . . Bu tanrı hem erkek hem de dişinin yenilenme yeteneğine sahipti. Bu ikili tanrı, *Ometeotl*, tek bir yüce varlığın iki farklı yönüne sahipti.*om* =iki ve*teotl* = Tanrı."[21]

Elaine Pagels, 1945'te Yukarı Mısır'daki Nag Hammadi'de bir Arap köylü tarafından keşfedilen, MS birinci yüzyıldan dördüncü yüzyıla kadar ilk Hıristiyanlar tarafından yazılan elli iki metinden oluşan Gnostik İnciller hakkında yazıyor. Bu sapkın öğretiler, İsa'nın Anne Tanrı ve Baba Tanrı'dan bahsettiğinin kanıtını sunar. Tomas İncili'nde İsa, dünyevi ebeveynleri Meryem ve Yusuf'u, ilahi annesi Kutsal Ruh ve ilahi babası Gerçeğin Babası ile karşılaştırır.[22]Ruh hem Anne hem de Bakire'dir; göksel Baba'nın eşi ve eşidir. Filipus İncili'nde, Mesih'in bakireden doğuşunun gizemi, "iki ilahi gücün, Her Şeyin Babası ve Kutsal Ruh'un gizemli birliğinden" söz eder.[23]Ebedi, mistik Sessizlik ve Kutsal Ruh'a ek olarak, ilahi anne aynı zamanda Sophia: bilgelik, orijinal düşünce olarak da nitelendirildi. “Tüm canlıları ortaya çıkaran 'ilk evrensel yaratıcı' olmanın yanı sıra, insanı da aydınlatır, bilgeleştirir.”[24]

MS 200 yılına gelindiğinde ana akım Hıristiyan geleneğinde Tanrı'ya dair neredeyse tüm kadın tasvirleri kaybolmuştu. Ancak o zamana kadar kadınların Kilise'de güçlü konumlara sahip olduklarına dair kanıtlar var. “Valentinianusçular gibi gnostik gruplarda kadınlar erkeklerle eşit kabul ediliyordu; bazıları peygamber, öğretmen, gezici müjdeci, şifacı, rahip ve hatta belki de piskopos olarak saygı görüyordu.”[25]Bu evrensel olarak uygulanabilir değildi, ancak MS 180 civarında Mısır kilisesinin saygın bir babası olan ve kendisini ortodoks olarak tanımlayan ancak Gnostik gruplarla bağlantısı olan İskenderiyeli Clement şöyle yazmıştı: “. . . erkekler ve kadınlar mükemmelliği eşit olarak paylaşırlar ve aynı eğitimi ve aynı disiplini almalıdırlar. Çünkü 'insanlık' adı hem erkekler hem de kadınlar için ortaktır; ve bizim için 'Mesih'te ne erkek ne de kadın vardır.' ”[26]

Clement'in eşitlikçi tutumu ne yazık ki ikinci yüzyılın diğer kilise liderleri arasında çok az taraftar buldu. Erkek hiyerarşisinin bilinci ne laik ne de teolojik temelde kadın eşitliğine açık değildi. “İster yaratıcı olasılıklar, ister gerici

Yıkımın galip gelmesi arketipin veya mitin doğasına değil, tutuma ve bilincin derecesine bağlıdır."[27]Clement, İskenderiye'nin kozmopolit atmosferinde Mısır toplumunun eğitimli ve zengin üyeleri arasında oluşan bakış açısının, Küçük Asya, Yunanistan, Roma, Afrika eyaleti ve Galya'ya dağılmış Batılı Hıristiyan toplulukların çoğunluğu üzerinde çok az etkisi olduğunu buldu.[28]

Kelt Hıristiyanlığı

Erken Hıristiyanlığın tohumları, kök saldığı kültüre göre farklı alanlarda yeşerdi. İlk Keltler, tüm toplumu maneviyat ve yaşamın bütünleşmesine yönelik olan bir kabile halkıydı. Tüm yaşamın Kaynak'tan yayıldığı ve yaşamın işlevinin görünmeyen alemlerle uyum içinde yaşamak olduğuna inanıyorlardı. Kelt sanatında bulunan üçlü sarmal, Üçlü Tanrıça'nın enerjisini yansıtır: nedensel dünya, düşünce dünyası (mistik dünya) ve fiziksel dünya. Tanrı hem doğada hem de ruhta bulunduğundan, doğal dünya görünmeyen alemlere açılan kapı olarak görülüyordu.

Gizemlere ilişkin bu çok verimli anlayışa, iki dünya arasında nasıl gidip geleceğini bilen İsa figürü geldi. Gizemi yaşama, dünyalar arasında yürüme kapasitesi zaten Kelt bilincinin bir parçasıydı, dolayısıyla İsa figürü, Keltler ülkesinin her yerindeki Druidik öğrenim merkezlerinde tutkuyla benimsendi. Kelt haçı hiçbir zaman İsa'nın ölümüne değil, dünyalar arasında ileri geri gitme kapasitesine odaklandı.

Kelt Hıristiyanlığı doktrin yerine ruhun doğrudan bireysel deneyimini vurguladı. İnsanlar, danışman olarak ruh dostlarıyla birlikte bunu konuşmaya ve onu yaşamaya teşvik edildi. Topluluk hiyerarşik değildi; ruh dostu, piskoposların dini otoritesinden ziyade ruhani danışman olarak öncelikliydi. Kelt Hıristiyanlığı dişiliği, sezginin gelişimini benimsedi ve yaşamın şehvetli deneyimini teşvik etti. Duygusal duygu bedenin bilgeliği olarak kabul edilirdi ve insan bedeni asla kötü olarak değerlendirilemezdi. Öğrenmeye ve özgür irade sayesinde insanların doğanın tasarımı içinde yaşama gücüne sahip olduğuna dair anlayışa muazzam bir vurgu vardı.

Keltler bir kabile halkı olduğundan, öğrenme merkezlerindeki sosyal modelleri merkezi olmayan bir yapıdaydı; Otorite grup içinde yer alıyordu ve başrahibe veya başrahip yetenekli bir terapist rolünü üstleniyordu. Bu, Zen Budizminin işleyişine çok benzer. Kelt Hıristiyanları, ruhun hiçbir hiyerarşi olmaksızın beş katmanlı, etkileşimli bir enerji alanında tezahür ettiğine inanıyordu: mineraller, bitkiler, hayvanlar, insanlar ve meleklerin dünyaları birbirine bağlıydı.

Bu beş katmanlı enerji alanı, İskoçya'nın Iona Adası'nda Vivienne Hull ile Kelt Hıristiyanlığı üzerinde çalışırken benim için yaşayan bir gerçeklik haline geldi. Bu güzel ada “çok ince bir yer”, dünyalar arasında yürümenin kolay olduğu, kişinin bilinçli olarak görünmeyen alemlerden dokunulduğunun farkına vardığı bir yer.

Kelt Hıristiyan Kilisesi'nde kadınlar erkeklerin yanında eşit olarak yerlerini koruyorlardı; kadınlar Britanya Adaları boyunca vaiz olarak seyahat etti ve otorite pozisyonlarında bulundu. Aziz Brigit, beşinci yüzyılda Kildare'nin on bir çocuğu gibi kutsal Beltane ateşiyle ilgilenen bir başrahibesiydi. Yangın, piskoposun Roma'nın direktifleri doğrultusunda söndürdüğü on birinci yüzyıla kadar yanmaya devam etti. Roma kilisesinin kınamasına rağmen Kelt Hıristiyanlığı kadınlığa, doğaya, mistisizme ve sezgiye olan yönelimini asla kaybetmedi. Kelt Hıristiyanları, dinin dişil olandan ayrıldığında, dünyadan da ayrıldığını hissettiler. Kelt Hıristiyanlığı bin yıl boyunca gelişti ve bugün yeniden çiçek açıyor. Hepimize şu soruyu soruyor: "Uçlarda yaşayanlar olmaya ve dünyalar arasında yürümeye istekli miyiz?"[29]

Dünya şu anda birçok zorlu geçişle karşı karşıyadır ve tüm ülkelerdeki insanlar bir bütün olarak gezegen ve dünya toplumunun refahı konusunda endişe duymaktadır. Hayatımızın tam kalbinde ruhsal vizyonu yeniden canlandırmaya acil ihtiyaç vardır. Milenyuma yaklaşırken, madde ile ruhun, beden ile zihnin, doğa ile kutsalın, insan ile ilahinin karşılıklı ilişkisini onurlandıran eski öğretilerin çoğu geri dönüyor. Maya, Tibet Budisti, Kızılderili, Yaratılış maneviyatı ve Tanrıça dinleri bu kadim gerçekleri yeniden canlandırıyor.

Doğum taşı. Deborah Koff-Chapin'in tablosu*Harikalar Havuzunda: Bir Uyanışın Düşleri ve Vizyonları*. Telif Hakkı © 1989, Marcia Lauck ve Deborah Koff-Chapin'e aittir. Bear & Company Publishing'in izniyle çoğaltılmıştır.

Bir Yaşam Modeli Olarak Çember

En saf, en basit, en kapsayıcı biçim dairedir.[30]Bir çocuğun çizdiği ilk formdur, doğada sonsuza kadar tekrarlanan bir formdur. Ahengi vardır, rahatlık verir, dönüştürücüdür. Çemberin başlangıcı ve sonu yoktur. "Hiçbir şey hariç tutulmaz; her şey yerini buluyor ve bütün bir sürecin ayrılmaz bir parçası olarak anlaşılıyor."[31]Bir kişi başkalarıyla bir daire şeklinde oturduğunda herkes eşittir ve birbirine bağlıdır. Hiç kimse iktidarda değil; güç paylaşılır ve benmerkezciliğe yer yoktur. Herkes birbiriyle ilişkili olduğundan ve yalnızca daire ilişkisi üzerinden anlam kazandığından, daire şekillendikçe her kişinin vizyonu da değişir. Büyü çevrelerde meydana gelir. Bir daire vermenin ve almanın kucaklaşmasıdır; bize koşulsuz sevgiyi öğretir.

"İlkel Mandala şüphesiz yere çizilmiş bir daireydi. Bu çemberin dışına adım atan inisiye, bir sihir dünyasından geçti.

o, yıldızlara şarkısını söyleyen toprağın dilinden başka bir şey değildi. Zaman çarkı geri dönüyor. Sihirli çember bir kez daha çizildi."[32]

Yakın zamanda lise son sınıf öğrencileri için Kızılderili kabile konseyini birincil iletişim biçimi olarak kullandığımız beş günlük bir inzivaya katılma fırsatım oldu. Konseyde bir daire şeklinde oturuyoruz ve bir konuşma çubuğu uzatıyoruz. Yalnızca bu ritüel nesneyi tutan kişi konuşabilir ve çemberin diğer üyeleri kalpleriyle dinler. Ritüel uzay ve zamana giriyoruz.

Konseyin konusu kadın/erkek ilişkileriydi ve her insanın bu değişken konuya karşı tutumunun dönüştüğü, zamansız bir döneme girdik. Görüş alışverişi sırasında bu çevrenin kadın ve erkeklerin kendilerine ve birbirlerine karşı tutumlarını değiştirmeleri, birbirlerini yürekten konuşmaları ve dinlemeleri için güçlü bir araç olduğunu fark ettim.

Babası tarafından tacize uğrayan ergenlik çağındaki bir kızın acısını ve bunun sonucunda kadınlara yönelik ince ve açık tacize son verilmediği için tüm erkeklere duyduğu öfkeyi duyduk. Oradaki her erkeği sorumlu tutuyordu. Oğlanlar onun suçlamalarına, tek güçleri diğerlerinin pahasına gelen bazı erkeklerin duyarsızlığı ve istismarına karşı kendi öfkeleri ve tiksintileriyle karşılık verdiler. Ayrıca nasıl müdahale edeceklerini bilememekten duydukları korku ve utançları ve istismarcı erkekler olarak sınıflandırılma konusundaki endişelerini de dile getirdiler. Yetersizlik duyguları elle tutulur cinstendi.

Kızlar sokakta cinsel tacize karşı öfkelerini ve güvenliklerinden korktuklarını dile getirdiler. Erkekler, fiziksel bedenleriyle ilgili güvensizliklerini, bu kültürdeki maço erkek imajına uygun yaşamak zorunda olduklarını ve cinsel performansta bulunmaları beklenmeden kızlarla sosyal olarak nasıl birlikte olabilecekleri konusundaki kafa karışıklıklarını tartıştılar. Kızlar okulda vücutları ve görünüşleri nedeniyle sürekli yargılandıklarını ve sınıfta ilgi çekebilmek için erkek sınıf arkadaşlarından daha zeki olmaları gerektiğini anlattılar. Erkekler, erkek arkadaşlarının, arkadaşları olan kızlarla cinsel istismar konusunda övünmelerini dinlemenin acısını ve hayal kırıklığını anlattılar. Hem kızlar hem de erkekler mezun olduktan sonra ailelerinden ve arkadaşlarından ayrılma korkusundan bahsettiler.

Çok gözyaşı ve çok gergin anlar yaşandı. İnsanların birbirleri hakkında sahip oldukları yanlış algılar nedeniyle öfke ifade edildi. Birbirleriyle ilgili bu kadar çok kafa karışıklığı varken, kadın ve erkeklerin asla bir arada uyum içinde yaşayamayacağı korkusu dile getirildi ve çoğu zaman sessizlik içinde tutuldu. Önyargıları duyduk

insanlar yanlarında farklı ırk, yaş veya cinsel tercihe sahip başkalarını taşırlar. Yirmi altı öğrenci ve öğretim üyesinin konuşması dört saat sürdü. Bir iğnenin düştüğünü duyabiliyordunuz; Dikkatler konuşma çubuğunu tutan kişiye çevrildi. O çevreden ayrılan hiç kimse değişmeden kalmadı.

O gece konseyimizle ilgili bir rüya gördüm; bir yılanın kapıdan girip dairenin ortasına doğru süründüğünü gördüm. Kimse kıpırdamadı; hepimiz yılanı sessizce izledik. Grubun etrafında döndü ve her bir kişiye yavaşça baktı, ara sıra durup daha uzun bir bakış attı. Sonunda gözlerini bana dikti; derinlemesine, hatta belki de içime baktı. Ağzını açtı ve tek bir kelime söyledi ama o kadar vurgulayarak söylemişti ki hemen anladım.*"Dönüşüm,"*diye tısladı.

Bu konsey bana büyük umut verdi. Lise öğrencileri büyükleriyle bir daire halinde bir araya gelip herkesin korkularını, öfkelerini, sevinçlerini, çaresizliklerini, geleceğe dair umutlarını derinlemesine dinleyebilirlerse belki o zaman bu ergenler ve onlardan sonra gelen çocuklar da büyük bir etki yaratabilirler. dualite günahının iyileşmesi. Bu çocuklar şefkati öğreniyorlar; birbirlerini kabul etmeyi, fetih ve tahakküm yerine ilgi ve bağlılığa değer vermeyi öğreniyorlar. Hepimizin temelde bir ve aynı olduğumuzu öğreniyorlar.

Birlikte deneyimlediğimiz şefkat, her birimizin çeşitliliği tehdit etmek yerine, onu anlamaya yaklaşmasını sağlayacaktır. Kadınların kritik kitleyi derinden etkilediğine inanıyorum. Her birimiz kendi dişil ve eril doğamızı iyileştirdikçe, gezegendeki bilinci, bağımlılıktan, acıya, çatışmadan ve tahakkümden, bağlılık, iyileşme, denge ve uyum ihtiyacını tanıyan bir bilince dönüştürüyoruz.*varlıklar arası*. Dengesizliği düzeltmek için kadınların dünyaya daha fazla bilgi, daha fazla prajna soluması gerekiyor. Biz*öyle*bir hacı halkı; bir yolculuktayız*birlikte*görülen ve görülmeyen tüm yaşam formlarının nasıl onurlandırılacağını ve korunacağını öğrenmek; kahramanca gücümüz burada yatıyor.

Çözüm

Eski hikaye sona erdi ve kahramanca arayış efsanesi, evrim sarmalında yeni bir dönemece girdi. Haberlerde birinin on beş saniyelik şöhreti için unvan, başarı, beğeni ve zenginlik için "öteki" arayışı artık geçerli değil. Bu yanlış yönlendirilmiş arayış, kadının bedenine/ruhuna ve Toprak Ana'nın hücresel yapısına çok fazla zarar verdi.

Günümüzün kahramanı, kendisini geçmişe bağlayan ego bağlarını koparmak ve ruhunun amacına neyin hizmet ettiğini bulmak için ayırt etme kılıcını kullanmalıdır. Annesine olan kırgınlığını bırakmalı, babayı suçlamayı ve putlaştırmayı bir kenara bırakmalı ve kendi karanlığıyla yüzleşme cesaretini bulmalıdır. Onun gölgesi onun adını vermek ve kucaklamak içindir. Kadın, meditasyon, sanat, şiir, oyun, ritüel, ilişki ve toprağı kazma pratiğiyle içindeki bu karanlık, gölgeli alanları aydınlatır.

Kelime*kadın kahraman*pek çok anlamı vardı ve bu unvanı taşıyan kadın pek çok kılığa bürünmüştü. O, parlak zırhlı bir şövalyeden kurtarılmayı bekleyen tehlike altındaki bir genç kız, birliklerini savaşa götüren havada uçan bir Valkyrie, çölde kemikleri boyayan tek başına bir sanatçı, Kalküta'daki yoksulların yaralarını iyileştiren minik bir rahibe oldu ve Evrak çantasıyla bebek maması arasında hokkabazlık yapan bir süper anne. Her geçen nesilde kadının çehresini değiştirdi.

Milenyuma yaklaşırken günümüzün kahramanının görevi içindeki gümüş ve altını çıkarmaktır.*öz*. Kutsal dişiliğe olan yabancılaşmasını iyileştirmek için içindeki Kalpli Erkeğiyle olumlu bir ilişki geliştirmeli ve Bilgelik Kadınının sesini bulmalıdır. Zihninin yanı sıra bedenini ve ruhunu da onurlandırarak kendi içindeki ve kültürdeki bölünmeyi iyileştirir. Bugünün kadınları vizyonlarını ifade etme cesaretini, sınırlar koyma gücünü ve kendileri ve başkaları için sorumluluk alma isteğini kazanıyorlar. yeni bir yol. İnsanlara kendilerini hatırlatıyorlar

kökenleri, bilinçli yaşamanın gerekliliği ve dünyadaki yaşamı koruma yükümlülükleri.

Kadınlar dokumacıdır; yaşam ağını korumak için erkeklerle, çocuklarla ve birbirimizle iç içe oluyoruz.

Kadınlar yaratıcıdır; gençlerimizi ve hayallerimizin çocuklarını doğuruyoruz.

Kadınlar şifacıdır; bedenin, kanın ve ruhun gizemlerini biliyoruz çünkü bunlar bir ve aynı.

Kadınlar sevgilidir; erkekler, çocuklar, hayvanlar ve ağaçlar, sevinçle birbirimizi kucaklıyoruz, onların zaferlerini ve acılarını yürekten dinliyoruz.

Kadınlar simyacıdır; Şiddetin, yıkımın ve kadınlığa yönelik saygısızlığın köklerini ortaya çıkarıyor ve kültürel yaraları dönüştürüyoruz.

Kadınlar yeryüzünün ruhunun koruyucularıdır; karanlığı saklandığı yerden çıkarırız ve görünmeyen alemleri onurlandırırız.

Kadınlar dalgıçlardır; Güvenli, harika ve yeni yaşamın sızdığı Gizemlere doğru ilerliyoruz.

Kadınlar şarkıcıdır, dansçıdır, peygamberdir ve şairdir; Yaşam boyunca yolculuk ederken kim olduğumuzu hatırlamamıza yardım etmesi için Anne Kali'ye çağrıda bulunuyoruz.

Kali, bizimle ol.
Şiddet, yıkım, saygımızı kabul edin. Karanlığı
ışığa çıkarmamıza, Acıyı, öfkeyi ortadan
kaldırmamıza yardım et,
Ne olduğu nerede görülebilir?
Savunmasız, acı veren aşkımızın denge çarkı.
Vahşi açlığı ait olduğu yere koy,
Yaratma eylemi içinde, nefret
ve sevgi arasında denge kuran
kaba güç.

Her zaman umutlu olmamıza yardım
et, ruhun bahçıvanları
Karanlık olmadan hiçbir şeyin
doğmayacağını kim bilebilir?
Işıksız gibi
Hiçbir şey çiçek açmaz.

Kökleri aklında tut,
Sen, karanlık olan,
Kali, Müthiş güç.[1]

Notlar

giriiş

1. Joseph Campbell, yazarla röportaj, New York, 15 Eylül 1981.

2. Anne Truitt, *Daybook: Bir Sanatçının Dergisi* (New York: Penguin Books, 1982), s. 110.
3. Joseph Campbell, *Bin Yüzü Olan Kahraman*, P. 245. 4. Campbell'ın röportajı. 5. Aynı eser.

6. Yıldız Şahin, *Karanlığı hayal etmek*, P. 47.
7. Madeleine L'Engle, "Evreni Sarsın", s. 182–85. 8. Rhett Kelly, "Lut'un karısı", 1989.

1. Bölüm: Dişillikten Ayrılık

1. Harriet Goldhor Lerner, *Terapideki Kadınlar*, P. 230.
2. Polly Young-Eisendrath ve Florence Wiedemann, *Kadın Otorite*, P. 4.
3. Joseph Campbell, *Bin Yüzü Olan Kahraman*, P. 337.
4. Şartlar *kadınsı* ve *eril* hem kadınlar hem de erkekler tarafından somutlaştırılan insan varoluşunun doğasında var olan ilkeleri, varoluş biçimlerini tanımlamak için kullanılır. Cinsiyete değinmiyorlar. *Kadınsı* Batı kültürü tarafından kadını/zayıflığı anlatmak için çarpıtılmıştır. *eril* insanı/gücü ifade etmek için çarpıtılmıştır. Bu kelimeler bunun yerine, cinsiyete göre sınırsız olarak tüm insanlarda var olan niteliklerin sürekliliğine atıfta bulunmalıdır. Kadının arayışı, kelimelerin dayattığı sınırlamalar olmaksızın, kendisi için var olma yollarını tanımlamaktır. *kadınsı olarak* ve *eril*. 5. Sibylle Birkauser-Oeri, *Anne*, P. 14.

6. Lerner, *Terapideki Kadınlar*, P. 58.
7. Carol Pearson ve Katherine Pope, *Amerikan ve İngiliz Edebiyatında Kadın Kahraman*, P. 105. 8. Aynı eser.

9. Kathie Carlson, *Görüntüsünde: İyileşmeyen Kızın Annesini Arayışı* (Boston & Shaftesbury: Shambhala Yayınları, 1989), s. 55.

10. Pearson ve Papa, *Kadın Kahraman*, P. 120.
11. Young-Eisendrath ve Wiedemann, *Kadın Otorite*, P. 45.
12. Age., s. 24.
13. Zengin, *Kadının Doğuşu*, s. 246–47.
14. Barbara G. Walker, *Kadının Mitler ve Sırlar Ansiklopedisi*, P. 488.
15. Marija Gimbutas'a bakın, *Antik Avrupa'nın Tanrıçaları ve Tanrıları* ve Merlin Stone, *Tanrı Kadın Olduğunda*.
16. Dönem *matrofobi* Şair Lynn Sukenick tarafından türetilen korku, kişinin annesi gibi olma korkusu değil, annesi olma korkusudur. Zengin'e bakın, *Kadının Doğuşu*, P. 237.
17. Zengin, *Kadının Doğuşu*, P. 218. 18.
Lerner, *Terapideki Kadınlar*, P. 182. 19. Aynı
eser.
20. Carol Pearson, *İçimizdeki Kahraman*, P. 196.
21. Cheri Gaulke, yazarla röportaj, Los Angeles, Kaliforniya, 23 Ekim 1986.
22. Aynı eser.
23. Rand Corporation'ın Şubat 1989'da yayınlanan ve "Kadınlar Ücret Farkını Daraltıyor, Ancak Yoksulluk Artıyor, Çalışma Bulguları" kitabında bildirilen bir araştırmaya göre (*Sacramento Arı Finali* 8 Şubat 1989), 1980 ile 1986 yılları arasında tüm çalışan kadınların ücretleri erkeklerin ücretlerinin yüzde 60'ından yüzde 65'ine çıktı. Yirmi ila yirmi dört yaş aralığında kadınların ücretleri erkeklerin ücretlerinin yüzde 78'inden yüzde 86'sına çıktı. 2000 yılına gelindiğinde ihtiyatlı tahmin, kadınların erkeklerin maaşının yüzde 74'ünü alacağı yönünde. Yoksulluk, ücretlerin düşük olması ve tek ebeveynli ailelerin çoğunun anneler tarafından yönetilmesi nedeniyle kadınların daha çok yaşadığı bir durum. 1940'ta on aileden yalnızca birinde kadın hane reisi vardı. Ancak 1980 yılına gelindiğinde bu rakam yüzde 40 oranında artmıştı. Kadınlar başlı

neredeyse yedi aileden biri. Yoksul yetişkinlerin yüzde altmış ikisi kadındı. Erkeklerin ve kadınların kazanma kapasiteleri arasındaki fark, aileler sağlam kaldığı sürece yoksulluk istatistiklerinde cinsiyet ayrımına neden olmadı. Bu koruma, artan boşanma vakaları ve evlenmeden ebeveynlik ve bunun sonucunda tek ebeveynli ailelerin çoğalmasıyla sona erdi.

Çalışan ebeveynler ve evde devrim üzerine bir araştırmada yayınlandı.*İkinci Değişim*(New York: Viking, 1989), sosyolog Arlie Hochschild, kadınların ev işlerinin çoğunu yerine getirdiğini ve ebeveynliğin çoğunu üstlendiğini, aslında yirmi dört saatlik bir günde iki tam zamanlı işi yapmaya çalıştığını buldu. Sekiz yıllık bir süre boyunca derlediği hesaplamalara göre, son yirmi yılda ortalama Amerikalı kadınların erkeklerden yaklaşık olarak haftada on beş saat daha fazla çalıştıklarını buldu. Bir yıldan fazla bir süre, yirmi dört saatlik günlerin fazladan bir ayına denk geliyor. Sadece kocalarından daha fazla kazanan kadınlar ev işlerinin yarısından azını yapıyordu.

24. Janet O. Dallett,*Ruhlar Geri Döndüğünde*, P. 27. 25. Young-Eisendrath ve Wiedemann,*Kadın Otorite*, P. 63. 26. Carlson, *Onun Resminde*, P. 77.

Bölüm 2. Eril ile Özdeşleşme

1. Linda Schmidt, “Babanın Kızı Annesini Nasıl Buldu?” s. 8. 2. Kathy Mackay, "Babalar Kızlarını Nasıl Etkiler?", s. 1-2. 3. Aynı eser.

4. Aynı eser.

5. Aynı eser.

6. Aynı eser.

7. Aynı eser.

8. Linda Leonard,*Yaralı Kadın*, s. 113–14. 9. Mackay, "Babalar Kızlarını Nasıl Etkiler?" 10. Jean Shinoda Bolen,*Her Kadındaki Tanrıçalar*, P. 7. 11. "Gerçekleştirmek,"*LA Times Dergisi*, 4 Aralık 1988, s. 72.

12. Polly Young-Eisendrath ve Florence Wiedemann,*Kadın Otorite*, P. 49.

13. Carol Pearson ve Katherine Pope,*Amerikan ve İngiliz Edebiyatında Kadın Kahraman*, P. 121.

14. Lewis Caroll,*Alice'in Harikalar Diyarındaki Maceraları ve Aynanın İçinden*, P. 165.
15. Pearson ve Papa,*Kadın Kahraman*, P. 123.
16. Linda Schierse Leonard,*Yaralı Kadın*, P. 17. 17.
Mackay, "Babalar Kızlarını Nasıl Etkiler?" 18. Carol
Pearson,*İçimizdeki Kahraman*, P. 125–26.

Bölüm 3. Deneme Yolu

1. Kathy Mackay, "Babalar Kızlarını Nasıl Etkiler?" 2.
Harriet Goldhor Lerner,*Terapideki Kadınlar*, P. 159. 3.
Age., s. 162.
4. Betty Friedan,*İkinci Aşama*, P. 219.
5. Carol Pearson ve Katherine Pope,*Amerikan ve İngiliz Edebiyatında Kadın Kahraman*, P. 66. 6. Age., s. 255.

7. Polly Young-Eisendrath ve Florence Wiedemann,*Kadın Otorite*, P. 119.
8. Pearson ve Papa,*Kadın Kahraman*, P. 143.
9. Psyche ve Eros'un hikayesi Robert A. Johnson'dan alınmıştır.*O: Kadın Psikolojisini Anlamak*, s. 5–22. 10. Johnson,*O*, P. 23. 11.
Age., s. 69

4. Bölüm: Başarının Hayali Nimetleri

1. "Gerçekleştirmek,"*LA Times Dergisi*, 4 Aralık 1988, s. 72–74. 2.
Betty Friedan,*İkinci Aşama*, P. 56. 3. Age., s. 113.

4. Helen M.Luke,*Kadın, Toprak ve Ruh*, P. 8.
5. Madonna Kolbenschlag,*Uyuyan Güzel'e veda öpücüğü*, P. 83.

5. Bölüm. Güçlü Kadınlar Hayır Diyebilir

1. Alıntı: "İç Ateşi Artırmak: Marti Glenn ile Bir Konuşma" *Venüs Yükseliyor*, 3, hayır. 1 (1989).
2. Roger L.Green,*Yunanistan ve Truva Kahramanları*, P. 222.

3. Age., s. 222–23.
4. Carol P. Christ,*Afrodit'in gülüşü*, s. 97–98. 5.
Age., s. 98-99. 6. Age., s. 99.

7. John Russel,*New York Times*, "Sanat ve Eğlence" bölümü, Şubat 1981. Betty Friedan'dan alıntı,*İkinci Aşama*.
8. Jean Shinoda Bolen ile "Kahramanın Yolculuğu" konulu bir atölye çalışmasından alıntılar*Venüs Yükseliyor*, 3, hayır. 1 (1989). 9. Sylvia Brinton Perera,*Tanrıçaya İniş*, P. 8.

Bölüm 6. Tanrıçaya İnisiyasyon ve İniş

1. Patricia Reis, "Tanrıça ve Yaratıcı Süreç", Patrice Wynne'de,*Kadın Ruhu Kaynak Kitabı*, P. 181. 2. Barbara Walker,*Şüpheci Feminist*, P. 117. 3. Age., s. 122.

4. merlin taşı,*Tanrı Kadın Olduğunda*, P. 219. 5.
Barbara Walker,*Şüpheci Feminist*, P. 133.
6. Barbara Walker,*Kadının Mitler ve Sırlar Ansiklopedisi*, s. 218–19.

7. Age., s. 219–20. 8
. Age., s. 220.
9. Charles Boer, çev., "Demeter'e İlahi"*Homerik İlahiler*, 2. baskı. Rev. (Texas: Irving, 1979), s. 89–135.
10. Jean Shinoda Bolen,*Her Kadındaki Tanrıçalar*, s. 169–71.
11. Helen Luke,*Kadın, Toprak ve Ruh*, P. 56. 12. Christine Downing,*Tanrıça*, P. 48. 13. Luke,*Kadın, Toprak ve Ruh*, P. 65.

14. CG Jung, Jung & Kerenyi'de "Kore'nin Psikolojik Yönleri", *Mitoloji Bilimi Üzerine Yazılar*, P. 215. 15. Luke,*Kadın, Toprak ve Ruh*, P.*57*.
16. Age., s. 54. 17. Age., s. 64.

18. Sylvia Brinton Perera,*Tanrıçaya İniş*, s. 9–10. 19. Age., s. 59. 20. Age., s. 23. 21. Age., s. 24.

22. Age., s. 40.
23. Age., s. 67.
24. Age., s. 70.
25. Age., s. 78.
26. Age., s. 81.
27. Age., s. 90.
28. Age., s. 94.
29. Age., s. 91.

7. Bölüm: Dişil Olanla Yeniden Bağlantı Kurmanın Acil Özlemi

1. Jean Shinoda Bolen, "Zamansızın Zamanla Kesişmesi: İki Dünyanın Bir araya Geldiği Yer", Yıllık ATP Konferansı Konuşması, Monterey, Kaliforniya, 6 Ağustos 1988.
2. Carol Christ,*Afrodit'in gülüşü*, P. 124. 3. Bölen, ATP.
4. Jean Markale,*Keltlerin Kadınları*, P. 99. 5. Age., s. 99. 6. Age., s. 96.

7. Buffie Johnson,*Canavarların Hanımı*, P. 262.
8. markale,*Keltlerin Kadınları*, P. 100. 9. John Sharkey,*Kelt Gizemleri*, P. 8.
10. Marion Woodman,*Hamile Bakire*, P. 58. 11. Aynı eser.
12. Maureen Murdock'ta, "Değişen Kadınlar", s. 43.
13. Marie-Louise von Franz ve James Hillman,*Jung'un Tipolojisi*, P. 116. 14. PL Travers, “Cennetten Çıkış”, s. 16.
15. Vietnamlı Budist keşiş Thich Nhat Hanh, basit nefes alma ve gülümseme meditasyonunu öğretiyor.
16. Sheila Ay,*Değişen Kadın ve Kız Kardeşleri*, P. 139. 17. Age, s. 136–38. 18. Age., s. 138.

19. Colleen Kelly, yazarla röportaj, Point Reyes, Kaliforniya, 1 Kasım 1986.

20. Mina Klein ve Arthur Klein,*Käthe Kollwitz*, P. 104. 21. Age., s. 82. 22. Age., s. 92.

23. Luisah Teish, yazarla röportaj, Los Angeles, Kaliforniya, 7 Kasım 1986.

24. Ay, *Değişen Kadın*, s. 157–58. 25. Age., s. 169.
26. Kathleen Jenks, "Değişen Kadın", s. 209, Klah, Hasten ve Wheelwright, Mary'den alıntı: *Navajo Yaratılış Mitleri* (Santa Fe, NM: Navajo Tören Sanatı Müzesi, 1942), s. 152.
27. Joan Sutherland, yazarla röportaj, Malibu, Kaliforniya, 6 Şubat 1986.
28. Murdock, "Değişen Kadınlar", s. 44.
29. Nancee Redmond, isimsiz, 10 Aralık 1986.

Bölüm 8. Anne/Kız Ayrılığını İyileştirmek

1. Janet Dallett, *Ruh Geri Döndüğünde*, P. 32.
2. James Hillman ve Marie-Louise von Franz, *Jung'un Tipolojisi*, s. 113–14.
3. Aynı eser.
4. Rose-Emily Rothenburg, "Yetim Arketipi."
5. Lynda W Schmidt, "Babanın Kızı Annesini Nasıl Buldu?" s. 10.
6. Age., s. 18.
7. Patricia C. Fleming, "Persephone'nin Annesini Arayışı", s. 143. 8. Age., s. 144-47.
9. Ginette Paris, *Pagan Meditasyonları*, P. 167.
10. Age., s. 178.
11. Kadın toplantıları hakkında bilgi için bkz. Patrice Wynne, *Kadın Ruhu Kaynak Kitabı* (San Francisco: Harper & Row, 1988). Kadınların vizyon arayışları hakkında bilgi için Shanja Kirstann, 58 Ramona, Oakland, Kaliforniya 94611 ile iletişime geçin.
12. Paris, *Pagan Meditasyonları*, P. 175.
13. Flor Fernandez, yazarla röportaj, Venedik, Kaliforniya, 14 Ekim 1989.
14. Mark Schorer, "Efsanenin Gerekliliği", Henry A. Murray, ed., *Efsane ve Efsane Yaratma*, P. 355.
15. Hilary Robinson, ed., *Görünür Kadın: Bugün Feminizm ve Sanat* (New York: Universe Books, 1988), s. 158.

16. Estella Lauter,*Mistik Yapımcı Olarak Kadınlar*, P. 170. 17.
Age, s. 1. 18. Aynı eser.

19. Nancy Ann Jones, yazarla röportaj, Los Angeles, Kaliforniya, 10 Ağustos 1988.

20. aynı eser

21. Mayumi Oda, yazarla yapılan röportaj Murdock'ta kısmen alıntılanmıştır, “Değişen Kadın”, s. 45.

22. Aynı eser.

23. Buffie Johnson, yazarla röportaj, Venedik, Kaliforniya, 18 Şubat 1986.

24. Aynı eser.

25. Susan Griffin, “Bu Dünya. O Benim İçin Nedir?*Kadın ve Doğa*, P. 219.

26. Marion Woodman,*Hamile Bakire*, P. 10.

Bölüm 9. İçimdeki Kalbi Olan Adamı Bulmak

1. Jean Shinoda Bolen, "Zamansızın Zamanla Kesişmesi: İki Dünyanın Bir araya Geldiği Yer", Yıllık ATP Konferansı Konuşması, Monterey, Kaliforniya, 6 Ağustos 1988.

2. Edward C.Whitmont.*Tanrıça'nın dönüşü*, P. 155. 3.*Los Angeles zamanları*29 Mayıs 1989.

4. Whitmont,*Tanrıça'nın dönüşü*, P. 172. 5. Carol Pearson,*İçimizdeki Kahraman*, P. 125. 6. Sybille Birkhauser-Oeri,*Anne*, P. 121. 7. Helen Luke, *Kadın, Toprak ve Ruh*, P. 63. 8. June Singer, “Ruhun Sessizliği”, s. 32. 9. Erich Neumann, *Amor ve Psyche*, P. 140. 10. Ethel Johnston Phelps,*Kuzeyin Hizmetçisi*. 11. Age., s. 37. 12. Age., s. 38. 13. Age., s. 39. 14. Age., s. 40. 15. Age., s. 43. 16. Aynı eser.

17. Age, s. 44.

18. Aynı eser.
19. Whitmont, *Tanrıça'nın dönüşü*, P. 167. 20.
Age., s. 171. 21. Age., s. 173. 22. Bölen, ATP.

23. Betty DeShong Meador, "Karanlığı Lanetlemek", s. 37-38.
24. Janine Canan, ed., *Güneş Gibi Doğar* (Freedom, Kaliforniya: The Crossing Press, 1989), s. 20.
25. Anne Waldman, "Laik/Cinsel Düşünceler", s. 13.

Bölüm 10. Dualitenin Ötesinde

1. Martin Buber, *ben ve sen*.
2. Thich Nhat Hanh, ABD'deki Amerikan Budizmi üzerine bir dizi inziva ve konferans verdi. Alıntılar Peter Levitt tarafından şu şekilde derlenmiştir: *Anlayışın Kalbi*. 3. Aynı eser.

4. Matthew Fox, *Orijinal Nimet*, P. 54.
5. Elaine Pagels'ın Bill Moyers ile "Fikirler Dünyası" konulu röportajı. 6. Aynı eser.
7. Donna Wilshire ve Bruce Wilshire, "Cinsiyet Kalıp Yargıları ve Mekansal Arketipler."
8. Mary Ann Cejka, "Cinsiyetçilik Günahını Adlandırmak" *Katolik Karıştırıcı*, Nisan 1989, s. 2.
9. Wilshire ve Wilshire, "Cinsiyet Kalıp Yargıları", s. 82. 10. *Avrupa'nın Erken Uygarlığı*, Hint-Avrupa Araştırmaları Monografı 131 (Los Angeles: UCLA, 1980), bölüm. 2, s. 32-33, Riane Eisler'den aktarıldığı gibi, *Kadeh ve Kılıç*, P. 14. 11. Eisler, *Kadeh ve Kılıç*, P. 14 12. Aynı eser.

13. Aynı eser.
14. Age., s. 15. 15.
Age., s. 18. 16. Age.,
s. 20–21. 17. Age., s.
23–24. 18. Age., s.
28.

19. Marija Gimbutas, *Eski Avrupa'nın Tanrıçaları ve Tanrıları, 7000–3500 M.Ö*, P. 237.
20. Mircea Eliade, *Karşılaştırmalı Dinde Kalıplar* 1958, s. 421, Marta Weigle'da belirtildiği gibi, *Örümcekler ve Spinsters*, P. 269. 21. Weigle'da alıntılanmıştır, *Örümcekler ve Spinsters*, P. 267. 22. Elaine Pagels, *Gnostik İnciller*, P. 62. 23. Age., s. 64. 24. Age., s. 65. 25. Age., s. 72. 26. Age., s. 81-82.

27. Edward Whitmont, *Tanrıça'nın dönüşü*, P. 164.
28. sayfalar, *Gnostik İnciller*, P. 82.
29. Yazarın Chinook Topluluğu'ndan Vivienne Hull'un 20-21 Haziran 1988'de Lona, İskoçya'da verdiği derslerden notları.
30. José Arguelles ve Miriam Arguelles, *mandala*, P. 23. 31. Age., s. 127. 32. Aynı eser.

Çözüm

1. May Sarton, Laura Chester ve Sharon Barba, ed.'deki “The Invokation to Kali”den, *Yükselen Gelgitler*, P. 67.

Kaynakça

KİTABIN

Arguelles, José ve Arguelles, Miriam.*mandala*. Berkeley: Şambala Yayınlar, 1972.

Birkhauser-Oeri, Sibylle.*Anne: Peri Masallarındaki Arketip İmgesi*. Toronto: Şehir İçi Kitaplar, 1988.

Boer, Charles, çev. "Demeter'e İlahi."*Homerik İlahiler*. 2. baskı. Rev. Teksas: Irving, 1979.

Bolen, Jean Shinoda.*Her Kadındaki Tanrıçalar: Yeni Bir Psikoloji Kadınlar*. San Francisco: Harper & Row, 1984. Buber,

Martin.*ben ve sen*. New York: Scribner, 1958.

Budapeşte, Zsuzsanna.*Kadınların Gizemlerinin Kutsal Kitabı*. Berkeley: Wingbow Press, 1989.

_____.*Zamanın Büyükannesi*. San Francisco: Harper & Row, 1989.

Campbell, Joseph.*Bin Yüzü Olan Kahraman*. Bollingen Serisi 17. Princeton: Princeton University Press, 1949 _____.

Efsanenin Gücü. New York: Doubleday, 1988.

Canan, Janine, ed.*Güneş Gibi Doğar*. Freedom, Kaliforniya: Geçiş Basın, 1989.

_____.*Muhteşem Bedeni: Yeni ve Seçilmiş Şiirler*. Manroot Kitapları, 1986.

Carroll, Lewis.*Alice'in Harikalar Diyarındaki Maceraları ve Bakış Açısı Bardak*. New York: Yeni Amerikan Kütüphanesi, 1960.

Chernin, Kim.*Havva'yı Yeniden Keşfetmek*. New York: Harper & Row, 1987.

Chester, Laura ve Barba, Sharon, eds.*Yükselen Dalgalar: 20. Yüzyıl Amerikalı Kadın Şairler*, New York. Washington Square Press, 1973.

İsa, Carol P.*Afrodit'in gülüşü*. San Francisco: Harper & Row, 1987.

Clift, Jean Dalby ve Clift, Wallace B. *Hayallerdeki Kahraman Yolculuğu*. Yeni York: Crossroad Publishing Co., 1988.
Dallett, Janet O. *Ruhlar Geri Döndüğünde*. Toronto: Şehir İçi Kitaplar, 1988.
Düşüyorum, Christine. *Tanrıça*. New York: Crossroad Publishing Co., 1981.
Edinger, Edward F. *Ego ve Arketip*. New York: Putnam's/Jung Vakıf, 1972.
Eisler, Riane. *Kadeh ve Kılıç*. San Francisco: Harper & Row, 1987
Fox, Matthew. *Orijinal Nimet*. Santa Fe: Bear & Company, 1983. Friedan, Betty. *İkinci Aşama*. New York: Summit Books, 1981. Gimbutas, Marija. *Eski Avrupa Tanrıçaları ve Tanrıları, MÖ 7000–3500*. Berkeley ve Los Angeles: Kaliforniya Üniversitesi Yayınları, 1982. Green, Roger L. *Yunanistan ve Truva Kahramanları*. New York: Walck, 1961. Griffin, Susan. *Gözün irisi gibi*. New York: Harper & Row, 1976. _____. *Kadın ve Doğa: İçindeki Kükreyen*. New York: Harper ve Satır, 1978.
Hall, Nor. *Ay ve Bakire*. New York: Harper & Row, 1980. Hammer, Signe. *Tutkulu Bağlılıklar: Babalar ve Kızları Amerika Bugün*. New York: Rawson Associates, 1982.
Bingen'li Hildegard. *Bingenli Hildegard'ın aydınlatmaları*. Yorumlayan: Matthew Fox. Santa Fe: Bear & Company, 1985.
Johnson, Buffie. *Canavarların Hanımı*. San Francisco: Harper & Row, 1988. Johnson, Robert A. *O: Kadın Psikolojisini Anlamak*. San Francisco: Harper & Row, 1977.
Jung, Carl Gustav ve Kerenyi, K. “Kore'nin Psikolojik Yönleri.” *Mitoloji Bilimi Üzerine Yazılar*. New York: Pantheon Books, 1949. Klein, Mina C. ve Klein, H. Arthur, *Käthe Kollwitz: Sanatta Yaşam*. Yeni York: Schocken Kitapları, 1975.
Kolbenschlag, Madonna. *Uyuyan Güzel'e veda öpücüğü*. San Francisco: Harper ve Row, 1979.
Lauter, Estella. *Efsane Yaratan Kadın: Yirminci Yüzyıldan Şiir ve Görsel Sanat Yüzyıl Kadınları*. Bloomington: Indiana University Press, 1984.
Leonard, Linda Schierse. *Yaralı Kadın*. Boston: Şambala Yayınlar, 1982.

Lerner, Harriet Goldhor. *Terapideki Kadınlar*. New York: Harper & Row, 1988.
Levitt, Peter. *Anlayışın Kalbi*. Berkeley, Kaliforniya: Paralel Baskı, 1988.
Luke, Helen M. *Kadın, Toprak ve Ruh: Sembol ve Dişillik Efsane*. New York: Crossroad Publishing Co., 1981.
Markale, Jean. *Keltlerin Kadınları*. Rochester, Virginia: İç Gelenekler Uluslararası, 1986.
Ay, Sheila. *Değişen Kadın ve Kız Kardeşleri*. San Francisco: Lonca Psikolojik Çalışmalar, 1984.
Murray, Henry A., ed. *Efsane ve Efsane Yapıcı*. Boston: Beacon Press, 1960. Neumann, Erich. *Amor ve Psyche: Ruhun Psişik Gelişimi Kadınsı*. Bollingen Serisi 54. Princeton: Princeton University Press, 1955.
_____. *Büyük Anne: Arketipin Analizi*. Bollingen Serisi 47. Princeton: Princeton University Press, 1955.
Pagels, Elaine. *Gnostik İnciller*. New York: Vintage Kitaplar, 1981. Paris, Ginette. *Pagan Meditasyonları: Afrodit, Artemis ve Dünyaları Hestia*. Dallas: Bahar Yayınları, 1986.
Pearson, Carol. *İçimizdeki Kahraman*. San Francisco: Harper & Row, 1986.
Pearson, Carol ve Pope, Katherine. *Amerika'da Kadın Kahraman ve İngiliz Edebiyatı*. New York: RR Bowker Co., 1981.
Perera, Sylvia Brinton. *Tanrıçaya İniş*. Toronto: Şehir İçi Kitaplar, 1981.
Phelps, Ethel Johnston. *Kuzeyin Hizmetçisi: Feminist Halk Masalları Dünya çapında*. New York: Holt, Rinehart ve Winston, 1981. Rich, Adrienne. *Doğan Kadının Hikayesi: Bir Deneyim Olarak Annelik ve Kurum*. New York: Bardam Kitapları, 1976.
Sharkey, John. *Kelt Gizemleri: Kadim Din*. New York: Thames ve Hudson, 1975.
Yıldız Şahin. *Karanlığı Düşlemek: Büyü, Seks ve Politika*. Boston: İşaret Basın, 1982.
Taş, Merlin. *Kadınlığın Antik Aynaları*. Boston: Beacon Press, 1979.
_____. *Tanrı Kadın Olduğunda*. San Diego: Harcourt Brace Jovanovich, 1978.

von Franz, Marie-Louise ve Hillman, James.*Jung'un Tipolojisi: Alt İşlev ve Duygu İşlevi*. Dallas: Bahar Yayınları, 1971.

Walker, Barbara G.*Şüpheci Feminist*. San Francisco: Harper & Row, 1987.

_____.*Kadının Mitler ve Sırlar Ansiklopedisi*. San Francisco: Harper ve Row, 1983.

Weigle, Marta.*Örümcekler ve Kız Evlatları: Kadınlar ve Mitoloji*. Albuquerque: New Mexico Üniversitesi Yayınları, 1982.

Whitmont, Edward C.*Tanrıça'nın dönüşü*. New York: Kavşak Yayıncılık, 1988.

Woodman, Marion.*Hamile Bakire: Psikolojik Bir Süreç dönüşüm*. Toronto: Şehir İçi Kitaplar, 1985.

Wynne, Patrice.*Kadın Ruhu Kaynak Kitabı*. San Francisco: Harper ve Satır, 1988.

Young-Eisendrath, Polly ve Wiedemann, Floransa.*Kadın Otorite; Kadınları Psikoterapi Yoluyla Güçlendirmek*. New York: Guilford Press, 1987.

NESNE

Fleming, Patricia C. “Persephone'nin Annesini Arayışı.”*Psikolojik Perspektifler*. 15, hayır. 2 (1984 sonbaharı): 127–47.

Jenks, Kathleen. “ 'Değişen Kadın': Navajo Terapisti Tanrıçası. “*Psikolojik Perspektifler*17, hayır. 2 (1986 sonbaharı).

L'Engle, Madeleine. “Evreni sallayın.”*Hanım*dergi. Temmuz Ağustos 1987.

Mackay, Kathy. “Babalar Kızlarını Nasıl Etkiler?”*Los Angeles zamanları*, 6 Nisan 1983.

Meador, Betty DeShong. “Karanlığa Lanet Etmek: Kayıpları Geri Getirmek Kadınsı."*Çeyrek*22, hayır. 1 (1989): 27–39.

Murdock, Maureen. "Değişen Kadınlar: Dünyanın Çağdaş Yüzleri" Tanrıça."*Güç Kadınları*12 (kış 1989).

Rothenberg, Rose-Emily. “Yetim Arketipi.”*Psikolojik Perspektifler*14, hayır. 2 (1983 sonbaharı).

Schmidt, Lynda W "Babanın Kızı Annesini Nasıl Buldu?" *Psikolojik Perspektifler*14, hayır. 1 (1983 baharı): 8–19

Şarkıcı, Haziran. “Ruhun Sessizliği: Başarılı Olanın Hüznü Kadın."*Görev*(1989 yazı).
Travers, PL "Cennetten Çıkış."*Parabol*, 11, hayır. 3 (Ağustos 1986). Waldman, Anne. “Laik/Cinsel Düşünceler.”*Vajradhatu Güneş*. 10, hayır. 6. Wilshire, Donna W. ve Wilshire, Bruce W. “Cinsiyet Kalıp Yargıları ve Mekansal Arketipler.”*Anima*15, hayır. 2 (ilkbahar ekinoksu 1989).

ŞİİRLER

Connor, Julia. "Tavşan Ayı'nda."*İyiyi Yaratmak*. Santa Fe: Zamanın Dişi Kitapları, 1988.
Di Prima, Diane “Annelere Dua.” Chester, Laura ve Barba'da, Sharon, editörler.*Yükselen Gelgitler*. New York: Washington Square Press, 1973. Jong, Erica. "Alcestis Şiir Devresinde."*Yarı Canlı*. New York: Holt, Rinehart ve Winston, 1973.
Piercy, Marge. “Güçlü Kadınlar İçin.” İçinde*Su Üzerindeki Daireler: Seçilmiş Marge Piercy'nin Şiirleri*. New York: Alfred A. Knopf, 1982. Waldman, Anne. “İkilik (Bir Şarkı).” Hızlı Konuşma Müziği, BMI, 1989.

Kredi

Telif hakkıyla korunan eserin yeniden basımına izin veren aşağıdaki şairlere ve yayıncılarına teşekkür ederiz. Telif hakkı sahipleriyle iletişime geçmek için her türlü çaba gösterilmiştir.

Janine Canan: "İnanna'nın İnişi"*Muhteşem Bedeni, Yeni ve Seçme Şiirleri*Janine Canan, © 1986, Janine Canan, Manroot Books'un izniyle yeniden basılmıştır.

Julia Connor: "Tavşanın Ayında,"*İyiyi Yaratmak*Yazan: Julia Connor, © 1988 (Tooth of Time Press), yazarın izniyle yeniden basılmıştır.

Diane Di Prima: "Annelere Dua"*Seçilmiş Şiirler 1956– 1975*Diane Di Prima, © 1976, yazarın izniyle yeniden basılmıştır. "Ave" den*Loba, Bölüm 1-8*Diane Di Prima, © 1978, yazarın izniyle yeniden basılmıştır.

Susan Griffin: Alıntı*Gözün irisi gibi*Susan Griffin'e aittir, telif hakkı © 1976, Susan Griffin'e aittir. Harper & Row, Publishers, Inc. ve yazarın izniyle yeniden basılmıştır. Alıntı*Kadın ve Doğa: İçindeki Kükreyen* Susan Griffin'e aittir, telif hakkı © 1978 Susan Griffin'e aittir. Harper & Row, Publishers, Inc. ve yazarın izniyle yeniden basılmıştır.

Erica Jong: Erica Jong'un Half-Lives adlı eserinden "Alcestis on the Poetry Circuit" kitabından alıntı. Telif Hakkı © 1971, 1972, 1973, Erica Mann Jong'a aittir. Henry Holt and Company, Inc.'in izniyle yeniden basılmıştır.

Rhett Kelly: "Lot's eşi", Rhett Kelly, © 1989, Rhett Kelly. Yazarın izniyle yeniden basılmıştır.

Marge Piercy: "Güçlü Kadınlar İçin"*Su Üzerindeki Çemberler: Marge Piercy'den Seçilmiş Şiirler*, © 1982, Marge Piercy. Alfred A. Knopf'un izniyle yeniden basılmıştır.

May Sarton: "Kali'ye Yakarış"taki satırlar şuradan yeniden basılmıştır: *Bir Tane Hardal Tohumu, May Sarton'dan Yeni Şiirler*, © 1971 Mayıs ayına ait

Sarton. WW Norton & Company, Inc.'in izniyle yeniden basılmıştır.

Anne Waldman: Anne Waldman'ın “Duality” adlı eserinden alıntı, © 1989, Anne Waldman, yazarın izniyle kullanılmıştır.

İllüstrasyon Kaynakları

“Gorgon,” Veii Tapınağı'ndan sonra, Museo di Villa Giulia, MÖ 500 Çizim: Sandra Stafford, © 1989.

Kalkandaki bronz bantların detayından sonra “Athena'nın Doğuşu”, MÖ 580-570, Ulusal Müze, Atina. İllüstrasyon Sandra Stafford/Ron James, © 1989.

Zorlu Efsane III, tablo: Nancy Ann Jones, © 1986. “Cathy” karikatürü,

Cathy Guisewite, telif hakkı © 1989, Universal Press Syndicate. İzin alınarak yeniden basılmıştır. Her hakkı saklıdır.

Pişmiş toprak amfora üzerindeki resim detayından sonra "Hayvanların Hanımı", Boetian, MÖ yedinci yüzyıl, Ulusal Müze, Atina. Çizim Sandra Stafford'a aittir, © 1989, fotoğraf Martha Walford'dan alınmıştır.

Kilpeck'teki St. Mary ve St. David kilisesinin üzerine oyulduktan sonra "Sheela-na-gig". İllüstrasyon Sandra Stafford'a aittir, © 1989.

Anne ve kızı, Meinrad Craighead'in tablosu*Anne Şarkıları: Anne Tanrı'nın İmgeleri*, telif hakkı © 1986 Meinrad Craighead'e aittir. Meinrad Craighead ve Paulist Press'in izniyle çoğaltılmıştır.

“Gawain ve Lady Ragnell,” illüstrasyon Sandra Stafford, © 1989.

Doğum taşı, Deborah Koff-Chapin'in tablosu*Harikalar Havuzunda: Bir Uyanışın Düşleri ve Vizyonları*, telif hakkı © 1989, Marcia Lauck ve Deborah Koff-Chapin'e aittir. Bear & Company Publishing'in izniyle çoğaltılmıştır.

Dizin

Not: Bu kitabın basılı baskısındaki dizin girişleri, arama terimleri olarak kullanılmak üzere dahil edilmiştir. E-kitap okuyucunuzun arama özelliğini kullanarak bunların yerleri belirlenebilir..

Terk edilme ihmali veya reddi:
baba tarafından
duyguları
anne tarafından
Fiziksel/cinsel istismar veya ihmal:
çocuğun
kadınların
Başarı
Aşil
Bağımlılıklar
Akın, Gülten
Alkol.*Görmek*Bağımlılıklar
Alkolikler, Müttefiklerin yetişkin çocukları
iç
eril
Amazon, zırhlı
Animus:
Kalbi negatif olan Büyük
Anne içsel Adam'a rehber olarak
pozitif
dönüşümü
Afrodit

Onaylama ve doğrulama ihtiyacı
babanın
öz değerlendirme
gerçek kaynağı
Kuraklık
Artemis
Athena

Denge
Barad, Jill
Ayılar
Bechtol, Valerie
Arılar
Disiplin olarak varlık
İhanet, kendine ve Eril Kuşlara göre
Kan
Vücut
mesajlar
cinselliğin kutsallığını geri kazanmak
bilgeliği
Bolen, Jean Shinoda
Kemikler
Atılım olarak arıza Bridgit, Saint
Kardeşler
Buber, Martin
Burke, Yvonne Brathwaite
Tükenmişlik, manevi kuraklık olarak

Campbell, Joseph
Carroll, Lewis
Kediler
Kazanlar, kadehler, fincanlar
Mağaralar
Keltler

Cerridwen

Değiştirmek

Değişen Kadın

Chartres Katedrali

Çocuk, iç:

- Bebek
- ilahi
- cinsiyeti
- küçük kız

Seçimler

Tanrım, Carol

Model olarak Hıristiyanlık, erken dönem, Çevrelerdeki

Tanrıça görüntüleri

Klytemnestra

karşılıklı bağımlılık

İletişim, becerilerin güçlendirilmesi.*Ayrıca bakınız*Ses Topluluğu:

- kadınların kahramana ya da kadın
- kahramanın Şefkat görevine ihtiyaç

duyduğu duygusu

Yarışma

Bilinç bulanıklığı, konfüzyon

İşbirliği

Yaratıcılık

Eleştirmen, iç

Döngüler ve ritimler:

- kalkınmanın
- kadınsı
- doğanın

Babasının kızı.*Ayrıca bakınız*Babasının Kızı

Dallett, Janet

Dans

- vulva

Karanlık Anne

Karanlık

- karanlık rüya kadın

Karanlığı geri almak
*Ayrıca bakınız*Kadınsı, karanlık; Tanrıça, karanlık Kızı:
babanın
İç
anne/kız gizemleri anne/kız ayrılığı
Kız evlatlık, ruhsal
Karar verme
Kadınların zaman ve enerji talepleri
Demeter
İnkar, ataerkil
Bağımlılık, ihtiyaçlar
Depresyon
içerdeki öfke
kutsal yolculuk olarak
Tanrıça Çöllerine İniş

Issızlık ve umutsuzluk, kazma duyguları, yeryüzünde
Di Prima, Diane
Ayırt etme
Parçalanma
ve hatırlamak
Çeşitlilik
İlahi Androjen
Ejderhalar
Rüya görmek
bahsedilen rüyalar
rüyalarda bulunan semboller

Toprak:
kazmak
Anne
Ego, kadının gelişimi, Eisler, Riane
Eliade, Mircea

Duygular

inkar etmek

geri alma

Enki

Ereşkigal

Eros

Havva

Heyecanlanmak

Egzersizler:

hayır dediğin için yüreğin

hüznünü saldığın için

Ogre'yi susturmak ve tatmin duygusunu eğitmek.

Ölümün gözü

Baba

tarafından ihanet

ve kızının cesedi

İçinde kadınsı

arayış

Babasının kızı

Babasının kızı

tanımlanmış

annesini bulmak

Cinsiyetler arası korku

Feinstein, Dianne

Kadınsı

Eril ihanet tarafından, Eril yaratıcı tarafından emilme

karanlık

tanımlanmış

babanın içinde

onurlandırmak, gizemleriyle yeniden

bağlantı kurmak

olumsuz

olumlu nitelikleri

kutsal görevi
Eril ayrılığıyla kutsal birlik

Fernandez, Flor
Balık
Fleming, Patricia
Çiçekler
Ormanlar, ormanlar, ağaçlar
Fostering, Fox ve Matthew'a
kadınların hediyesi
Friedan, Betty
Dostluk.*Görmek*Toplum

Gaia
Açıklık
Bahçıvanlık
Gaulke, Cheri
Gawain
Cömertlik
aşırılığı engellemek
Geştinanna
Gimbutas, Marija
Glenn, Marti
Tanrı
Tanrıça
yaratıcı yön
karanlık
iniş
somutlaşmış
görselleri
iç kılavuz
geri alma
kutsal yerler
sembolleri
üçlü görünüm
Taneler
Nene

Büyük Anne
kanı
rehber olarak içteki erkeksi figür
*Ayrıca bakınız*Tanrıça
Büyük Sahtekar
Yas
Dişil Griffin'den ayrılma nedeniyle Susan

Hansel ve Gretel
Harding, Esther
Kalp
her şeyi fetheden
kırık
kapağını açmak
dondurulmuş
delik açmak
içindeki adam
açılış
Ocak
Hekate
Henwen (Eski Beyaz)
Kahramanca yolculuk:
kahramanca Dişillik hakkındaki yanlış kavramlar
hedefi
Eril
görevi
Hestia
Hiyerarşiler, ataerkil
Hieros oyunları
Bingen'li Hildegard
Hillman, James
Dayan
Ev, duygu
Kibir
Hull, Vivienne

Mizah
Histeri

Kimlik, arama
Hayal gücü
İnanna
Ensest. *Görmek* Suistimal etmek
Aşağılık, kadınların kabulü
efsanesi, kadınların
Entegrasyon
Zeka, Varlıklararasılığın
gelişimi
Sezgi
geri alma
Iphigenia
İris
IŞİD
İzolasyon, gönüllü

Johnson, Buffie
Johnson, Robert
Jones, Nancy Ann
Jong, Erica
Jung, Carl

Kali Ma
Kelley, Colleen
Kelly, Rhett
Anahtar, Mary Ritchie
Kral
tahttan indirilmesi
yaralı
Mutfak Adamı
Kolbenschlag, Madonna
Kollwitz, Käthe
Kwan Yin

Leydi Ragnell

Lauter, Estella
L'Engle, Madeleine
Leonard, Linda
Lerner, Harriet Goldhor
Lewis, CS
Lilith
Sınırlar:
kabul etmek
ayar
kültürel kadınsı logoları
aşan
Kayıp
Lut'un karısı
Aşk, romantik, Lozoff
efsanesi, Marjorie
Lucas, George
Luke, Helen

Maça
Deli kadın
Anne
Markale, Jean
Dişil ve Eril Eril'in kutsal evliliği

tanımlananla yaratıcı yeni
ilişki
olumsuz nitelikleriyle
özdeşleşme veya birleşme
olumlu nitelikleri
ilgisiz veya yaralı
Matrofobi
Meador, Betty DeShong
Kıvrımlı
Meditasyon
Erkekler
Adet
Mentorlar/rode modelleri:

dişi
erkek
Deniz Kızı
Mesmeranda
Mesajlar:
vücut
babaların
annelerin
Metis
Para
Anne
arketipi
ensest dönüş
anne/kızın gizemleri, ayrılık
nedeniyle reddedilme veya
terk edilme
onu aşmak
Toprak Ana
Annelik, iyileştirici güç
Hareket, Gizemler aracılığıyla kadınların maneviyata
erişimi
dişil alemin anne/
kızının
Efsane yaratma

büyükanne
Doğa
yıkımı
kutsallığı
İhtiyaçlar
onay ve doğrulama
özerkliği
bağımlılık
Neumann, Erich
Ninhursag
Ninşubur
Söylemek yok

Oda, Mayumi
Devler
Ometeotl
Sıradanlık, ilahi
Oşun

Pagels, Elaine
Tava
Parsifal
Sosyal organizasyonun ortaklık modu
Ataerkillik
kadınların aşağılık tutumları
babanın kızına ihanet kolektif bilinçdışı
Kadınsı Pearson'un görünümü, Carol
Perera, Sylvia Brinton
Mükemmelliyetcilik
Persephone
Phelps, Ethel Johnson
Domuzlar
Polariteler, iyileşme
Papa, Katherine
Güç
kooperatif kadınsı
erkekler aracılığıyla dış ve iç dünyalarda
ataerkil model egemenlik
Koruyucu, Kadınsı
Ruh

Görev
görüş

Öfkelenmek

Tecavüz

Razak, Arisika

Reis, Patricia

kızgınlık

Sorumluluk, alma

Rhiannon

Zengin Adrienne

Ritüeller

yaratmak

Rothenberg, Rose-Emily

Kurban, bilinçli

Schmidt, Lynda

Schörer, Mark

Benlik, duygu

Kendini terk etme

Kendine ihanet

Kendinden şüphe duyma, üstesinden gelme

Benlik saygısı.*Ayrıca bakınız*Onay; Aşağılık Kendi

kendine hamile kalma

Kendine güvenme, aşırı

cinsellik kadınsı

babanın tutumu

annenin tutumu

gizemleri

geri alma

Gölge

Utanç

Sheela-na-gibi

Sessizlik

Şarkıcı, Haziran

Şarkı söyleme

Yılanlar

Ruh dostu, Celtic

Örümcekler, ağlar

Spiraller

Ruh kapları

Ruh ağı
Maneviyat
kadınsı
Bölünmüş iyileşme:
bedensel zihin
Eril/Dişil
ana Kız
Taş, Mersin
Acı çeken, dikkatli
İntihara meyilli
Süperkadın
Sutherland, Joan
Bataklık
Kılıçlar
gerçeğin kadınsı
Symonds, Dr. Alexandra

Teish, Luisah
dönüşüm
Düzenbaz
Truitt, Anne
Güven
Gerçek

Yeraltı dünyası, yolculuk

Değer, ataerkil, kadınlara ve kadınların emeğine tahsis edilen
mağaralar
fincan, kadeh, kazan, kâse
duygusal kontrol altına alma
ruh
rahim ve/veya mezar
Ses:
kadınsı
bulma
içini dinlemek

kaybetmek
eril

Waldman, Anne
Walker, Barbara
Dolaşmak
Savaşçı
Çorak
Yaşamın ağı
Balinalar
Tekerlek yazarı, Jane
Whitmont, Edward
Kötü cadı
Bilgelik kadınsı
vücut
yaratıcı
Kurt, köpek, kaltak
Kadınlar:
antik rolü
güçlü
bilge
Ormancı, Marion
Woolf, Virginia
Değer/değersizlik, duygular ve eril değerler Yara, derin dişillik
Yaralı Şifacı

Yemaya
Evet diyor

Zundell, Kathleen

Kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve özel tekliflerden yararlanmak için kaydolun
Shambhala Yayınları.

Veya kaydolmak için bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin.shambhala.com/eshambhala.